

รายงานการประชุมคณะกรรมการการจัดการความรู้ (สายวิชาการ)

ครั้งที่ ๑/๒๕๖๘

วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘ เวลา ๑๐.๐๐ น.

ระบบประชุมทางไกล Zoom Meeting

ผู้มาประชุม (กรรมการ)

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง	ประธานฯ
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัชชามน เปรมปลื้ม	รองประธานฯ
๓. รองศาสตราจารย์กมลทิพย์ ศรีหาเศษ	กรรมการ
๔. รองศาสตราจารย์สุภาวดี ลาภเจริญ	กรรมการ
๕. ผู้ช่วยศาสตราจารย์มนเทียร อยู่เย็น	กรรมการ
๖. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรวีร์ เพียรเพชรเลิศ	กรรมการ
๗. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัญชลีพร ลพประเสริฐ	วิทยาการ/กรรมการ
๘. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุมาภรณ์ สุขารมณ	กรรมการ
๙. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เอกสิทธิ์ ชาทินทุ	กรรมการ
๑๐. นางสาวกชกร สายสุวรรณ	กรรมการ
๑๑. นางสาวสุภาพร มานะจิตประเสริฐ	กรรมการ
๑๒. นางสาวเหมือนแพรว รัตนศิริ	กรรมการ
๑๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภูริเดช พาหุยุทธ์	กรรมการและเลขานุการ

ผู้เข้าร่วมประชุม

๑. รองศาสตราจารย์ธงชัย สมบูรณ์	วิทยาการ
๒. รองศาสตราจารย์จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ	วิทยาการ
๓. รองศาสตราจารย์มานิกา วิเศษสาธ	วิทยาการ
๔. รองศาสตราจารย์ศยามน อินสะอาด	วิทยาการ
๕. รองศาสตราจารย์ พ.ต.ท.ศิริพงษ์ เสงี่ยมาน	วิทยาการ
๖. รองศาสตราจารย์พงศ์ธร แสงวิภาค	กลุ่มเป้าหมาย
๗. ผู้ช่วยศาสตราจารย์กัลยมน อินทุสุต	กลุ่มเป้าหมาย
๘. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชนกนาถ ชูพยัคฆ์	กลุ่มเป้าหมาย
๙. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธนาธิภรณ์ สารเถื่อนแก้ว	กลุ่มเป้าหมาย

๑๐. ผู้ช่วยศาสตราจารย์นนทิมา สิริเกียรติกุล	กลุ่มเป้าหมาย
๑๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปวิธ สิริเกียรติกุล	กลุ่มเป้าหมาย
๑๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณทิพา จันทร์เพ็ง	กลุ่มเป้าหมาย
๑๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์वासนา บุตรโพธิ์	กลุ่มเป้าหมาย
๑๔. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สง่า วงศ์ไชย	กลุ่มเป้าหมาย
๑๕. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุดมเกียรติ ศรีชนะ	กลุ่มเป้าหมาย
๑๖. อาจารย์กมลพัฒน์ ไชยสงคราม	กลุ่มเป้าหมาย
๑๗. อาจารย์ก่อพงศ์ นามวัฒน์	กลุ่มเป้าหมาย
๑๘. อาจารย์โชติมา เวสารัชชานนท์	กลุ่มเป้าหมาย
๑๙. อาจารย์ทอแสง หงส์คำ	กลุ่มเป้าหมาย
๒๐. อาจารย์ประภาพร หนองหารพิทักษ์	กลุ่มเป้าหมาย
๒๑. อาจารย์ภาณุชาพัชย์ ชินภาสนันท์	กลุ่มเป้าหมาย
๒๒. อาจารย์เยาวพรรณ ทิมทอง	กลุ่มเป้าหมาย
๒๓. อาจารย์รมย์รัศมี พัชรพงศ์พรรณ	กลุ่มเป้าหมาย
๒๔. อาจารย์รังสิมา หอมเศรษฐี	กลุ่มเป้าหมาย
๒๕. อาจารย์วงศ์ ภูระหงษ์	กลุ่มเป้าหมาย
๒๖. อาจารย์อภิษฐา ยอดยิ่ง	กลุ่มเป้าหมาย

วาระที่ ๑ เรื่องแจ้งเพื่อทราบ

ไม่มี

วาระที่ ๒ เรื่องรับรองรายงานการประชุม

ประธานฯให้นำรายงานการประชุมคณะกรรมการการจัดการความรู้ (สายวิชาการ) ครั้งที่ ๑๐/๒๕๖๗ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๗ ไปพิจารณารับรองในรอบประชุมถัดไป

มติที่ประชุม

ที่ประชุมมีมติ พิจารณารับรองรายงานการประชุมในรอบประชุมถัดไป

วาระที่ ๓ เรื่องเสนอเพื่อทราบ

ไม่มี

วาระที่ ๔ เรื่องเสนอเพื่อพิจารณา

๔.๑ เรื่อง การจัดการความรู้ด้านการจัดการเรียนการสอน เรื่อง เทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ-ดี-มีมาตรฐาน ครั้งที่ ๒

ประธานฯ ขอใช้การประชุมวาระนี้เพื่อดำเนินการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ครั้งที่ ๒ โดยเชิญวิทยากร จำนวน ๔ ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ พ.ต.ท.ศิริพงษ์ เสงี่ยมอน รองศาสตราจารย์ธัชชัย สมบูรณ์ รองศาสตราจารย์มานิกา วิเศษสาธิต และรองศาสตราจารย์ศยามน อินสะอาด

กลุ่มเป้าหมาย คือ คณาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ที่สนใจเข้าร่วม รวมทั้งคณะกรรมการการจัดการความรู้ ได้เข้าร่วมในกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครั้งนี้ โดยดำเนินการตามมติที่ประชุมคณะกรรมการการจัดการความรู้ ครั้งที่ ๙/๒๕๖๗ ในหัวข้อ “เทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ-ดี-มีมาตรฐาน” โดยขอให้วิทยากร คณะกรรมการ ฯ รวมทั้งกลุ่มเป้าหมาย ได้ร่วมกันแลกเปลี่ยนความรู้ ชักถาม และเสนอแนะ เพื่อให้ขั้นตอนของการค้นหาและสกัดองค์ความรู้ดำเนินการไปด้วยดีอย่างมีประสิทธิภาพ

มติที่ประชุม

ที่ประชุมเห็นชอบ และให้ดำเนินการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านการวิจัย ครั้งที่ ๒ ในหัวข้อ “เทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ-ดี-มีมาตรฐาน” โดยให้บันทึกการประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แบบคำต่อคำ (word by word) แนบท้ายรายงานการประชุมครั้งนี้เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต่อไป

๔.๒ เรื่อง การจัดการความรู้ด้านการวิจัย เรื่อง กระบวนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนในการออกแบบงานวิจัย ครั้งที่ ๒

ประธานฯ ขอใช้การประชุมวาระนี้เพื่อดำเนินการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ครั้งที่ ๒ โดยเชิญวิทยากร จำนวน ๓ ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์มานิกา วิเศษสาธิต รองศาสตราจารย์ ดร.จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ และผู้ช่วยศาสตราจารย์อัญชลีพร ลพประเสริฐ โดยมีกลุ่มเป้าหมายเข้าร่วม คือ บุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ที่สนใจ รวมทั้งคณะกรรมการการจัดการความรู้ เข้าร่วมในกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครั้งนี้ โดยดำเนินการตามมติที่ประชุมคณะกรรมการการจัดการความรู้ ครั้งที่ ๙/๒๕๖๗ ในหัวข้อ “กระบวนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนในการออกแบบงานวิจัย” โดยขอให้วิทยากร คณะกรรมการ ฯ รวมทั้งกลุ่มเป้าหมาย ได้ร่วมกันแลกเปลี่ยนความรู้ ชักถาม และเสนอแนะ เพื่อให้ขั้นตอนของการค้นหาและสกัดองค์ความรู้ดำเนินการไปด้วยดีอย่างมีประสิทธิภาพ

มติที่ประชุม

ที่ประชุมเห็นชอบ และให้ดำเนินการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านการวิจัย ครั้งที่ ๒ ในหัวข้อ “กระบวนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนในการออกแบบงานวิจัย” โดยให้บันทึกการประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แบบคำต่อคำ (word by word) แนบท้ายรายงานการประชุมครั้งนี้เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต่อไป

วาระที่ ๕ เรื่องอื่น ๆ

ไม่มี

ปิดประชุมเวลา ๑๕.๐๐ น.

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภูริเดช พายุหัตถ์)
กรรมการและเลขานุการ

รายงานแนบท้าย
การประชุมคณะกรรมการการจัดการความรู้ (สายวิชาการ) ครั้งที่ ๑/๒๕๖๘
บันทึกการประชุมแบบคำต่อคำ
ในช่วงของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ-ดี-มีมาตรฐาน
ถอดเสียงการสนทนาเป็นข้อความด้วยระบบ AI ของ Transkriptor
เรียบเรียง แก้ไข และตรวจทานความถูกต้องซ้ำโดย ผศ.ดร.ปิยพงศ์ แซ่ตั้ง

00:00:00 ปิยพงศ์

สวัสดีครับ ขอบคุณครับ มีกอดบันทึกของเรา ยินดีต้อนรับทุกท่านนะครับ เข้าสู่การประชุมการจัดการความรู้ครั้งที่ 1/2568 นะครับ ทั้งกรรมการ KM ทุกคน และสมาชิกคณะศึกษาศาสตร์ทุกท่านนะครับ ขอต้อนรับเข้าสู่การประชุมชุมชนนักปฏิบัติครับ ก็คือเป็นกลุ่มที่เราสร้างขึ้นเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้แล้วก็เอางค์ความรู้ตรงเนี้ย ไปจัดทำเป็นคู่มือเพื่อเผยแพร่ต่อไปในอนาคตนะครับ อันนี้ก็เป็นครั้งที่ 2 ของชุมชนนักปฏิบัติแล้วที่เราจัดเรื่องของ KM หรือ Knowledge Sharing นะครับ เอาความรู้มาแลกเปลี่ยน โดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิของเรานะครับ โดยช่วงเข้านี้ก็จะเป็กิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครับ ในส่วนของการผลิตบัณฑิตนะครับ ก็จะเป็นเรื่องของ เทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ ดี มีมาตรฐานนะครับ เราดำเนินการกันไปแล้วหนึ่งครั้ง วันนี้เราจะมาเก็บตกเนื้อหาเนี้ยครับ รวมทั้งตอบข้อสงสัยนะครับ ที่หลายท่านได้ให้คำถามผ่าน Google form มานะครับ ก็ก่อนอื่น อาจจะต้องขออนุญาต รบกวนตรวจสอบ เช็ชชื่อ ท่านกรรมการ KM นิดนึ่งก่อนนะครับ ก่อนจะเริ่มทำกิจกรรมชุมชนนักปฏิบัติ นะครับ ท่านอาจารย์ณัชนมาแล้วนะครับ โอเคครับ สำหรับเช็ชชื่อกรรมการจัดการความรู้เนี้ยเรียบร้อยแล้วนะครับ ใน 1/68 เดียว ถ้าท่านไหนเข้ามาทีหลัง เราจะเช็ชชื่อเพิ่มให้เนี้ยครับ ที่นี้เริ่มต้นกิจกรรมมาได้เลยละกันเนอะ กิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของเรา ซึ่งประกอบด้วยวิทยากรทั้ง 4 ท่านของเรานะครับ ขอสวัสดิ์ แล้วก็ทักทายทั้งวิทยากรท่านที่หนึ่งเลยครับ ท่านรองศาสตราจารย์ พันตำรวจโท ดร.ศิริพงษ์ เสาเย็น พี่ด้อมของเรานี้เองครับผม

00:02:49 ศิริพงษ์

สวัสดิ์ทุกท่านครับ สวัสดิ์ครับผม

00:02:52 ปิยพงศ์

ท่านที่ 2 ครับ ท่าน รองศาสตราจารย์ ดร.ธงชัย สมบูรณ์นะครับ ท่านที่ 3 ครับ รองศาสตราจารย์ ดร.ศยามน อินสะอาด ครับ สวัสดิ์ครับ และท่านสุดท้ายครับ ท่านรองศาสตราจารย์ ดร.มานิกา วิเศษสาธิต นะครับ ทั้ง 4 ท่านเป็นวิทยากรของเราในช่วงเข้านี้กับหัวข้อ เทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ ดี มีมาตรฐานครับ และในวันนี้เราได้ประเด็นคำถามจากสมาชิกคณะศึกษาศาสตร์ เรามาพอสมควรเลยเกี่ยวกับหัวข้อ เทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ ดี

มีมาตรฐาน แต่ก่อนที่เราจะเอาคำถามขึ้นมา เริ่ม discuss กัน จะเรียนสอบถามท่านวิทยากรทั้ง 4 ท่าน ว่าท่านมีประเด็นอะไร จะเสริมเพิ่มเติมหรือพูดคุยกันก่อนที่จะเริ่มเข้าสู่คำถามที่เก็บรวบรวมมาก่อนหน้านี้มั้ยครับ เกี่ยวกับเรื่องของเทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ ดี มีมาตรฐานครับ เพื่อจะมีสมาชิกบางท่านที่เพิ่งเข้ามาอาจจะฟังข้อมูลอีกครั้งนึง ถ้าไม่มีนะครับ งั้นผมขออนุญาตไปสู่หัวข้อที่เป็นคำถามนะครับ ที่เราได้เก็บรวบรวมมาจากสมาชิก คณะศึกษาศาสตร์นะครับ นอกเหนือจากคำถามที่เราเก็บรวบรวมมานะครับ หากถ้ามีสมาชิกที่เข้าร่วมกิจกรรม เข้านี้มีข้อสงสัย หรือมีคำถามอะไรในการแลกเปลี่ยนนะครับ สำหรับหัวข้อ เทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ ดี มีมาตรฐาน ท่านสามารถพิมพ์เป็นข้อความเข้ามาในแชทบ็อกซ์ หรือสามารถเปิดไมค์เข้ามาแลกเปลี่ยนกันได้เลยนะครับ ถ้าอย่างงั้นผมขออนุญาตโยนคำถามแรกเข้ามาก่อนนะครับ คำถามแรกที่เราได้รับมาจากสมาชิกคณะศึกษาศาสตร์ของเราเนี่ยครับ จะเป็นเรื่องของการอ้างอิงครับ เออ ท่านแรกถามว่า การอ้างอิงผลงานของตัวเองที่ถูกต้องควรใช้หลักอย่างไร ท่านวิทยากร ท่านไหน อยากจะเริ่มพูดคุยเรื่องประเด็นนี้ก่อนมั้ยครับ เพื่อว่าถ้าหากว่าเนื้อหาตรงนี้เคลียร์ประเด็น สำหรับท่านแรกแล้วท่านอื่นอาจจะไม่ต้องต่อ

00:05:06 ศิริพงษ์

ครับ ก็ขออนุญาตเริ่มเลยนะครับ ก่อนอื่นก็ขอทักทายนะครับ สวัสดีท่านรองคณบดีฝ่ายนโยบายและแผนนะครับ แล้วก็ตลอดจนคณะกรรมการที่จะทำเรื่อง KM นะครับ แล้วก็ที่สำคัญก็คือบุคลากรของเรานะฮะ ทีมคณาจารย์ที่เคารพรักทุกท่านนะครับ ก็สำหรับประเด็นคำถามอันแรกเลยนะครับ ก็ในความคิดส่วนตัวนะครับ จริง ๆ การอ้างอิงผลงานตัวเองเนี่ย มันก็ดี โดยเฉพาะ บางทีเราไม่ได้เพิ่งเริ่มเขียนตำราใช้ใหม่ครับ บางทีเราอาจจะมีส่วนของวิจัยของเราที่ทำไป หรืออาจจะป็นพวบทบทความที่เราเขียนขึ้นมา แล้วก็มีการตีพิมพ์ต่าง ๆ นะครับ ถ้าเราเอาสิ่งต่าง ๆ ตรงนั้นนะฮะ ไม่ว่าจะเป็นผลการวิจัยก็ดี หรือว่าในส่วนของบทความที่เราแสดงความคิดเห็นเขียนออกไปเนี่ยครับ เอามาอ้างอิงในตำราที่เรา กำลังจะพูดถึงเนี่ยนะฮะ ให้เสร็จ ดี มีมาตรฐานเนี่ย มันก็จะเป็นการเพิ่มตัวเรียกว่าอะไร impact factor ในงานที่เราเอามาอ้างอิงด้วยนะครับ แล้วก็มีความใหม่ด้วยนะครับ ก็โดยส่วนตัวก็เห็นประมาณเนี่ยครับ

00:06:16 ปิยพงศ์

ครับผม ขอขอบคุณครับ ก็ท่านอาจารย์ต้องเห็นว่า การการใช้งานวิจัย หรือว่า บทความวิจัยที่เราเคยเขียนไว้ สำหรับการเขียนตำราของตัวเองเข้ามา มันก็จะช่วยเพิ่มคุณค่าให้กับตำราของเรา รวมทั้งมันก็เพิ่มการอ้างอิงให้กับงานวิจัย หรือ บทความที่เราได้เขียนไปครับ อันนี้ก็เรียกว่ามันก็เกิดผลประโยชน์ทั้งในแง่ของการช่วยตำราดูมีคุณค่าและงานวิจัยก็ถูกกล่าวถึงด้วยครับ ท่านวิทยากรท่านอื่น ถ้ามีประเด็นจะเสริมเรื่องนี้เรียนเชิญได้เลยนะครับ ประเด็นแรกจะเป็นเรื่องของการอ้างอิงงานของตัวเองในตำราครับ

00:06:58 ธงชัย

ขอบพระคุณครับท่าน รองคณบดี เรียนท่าน อดีตคณบดีที่น่ารัก แล้วก็ท่านคณาจารย์ทุกท่านนะครับ วันนี้ก็ถือว่าเป็นโอกาสดีอีกวันหนึ่งของคณะศึกษาศาสตร์นะครับ ที่เราจะได้มีข้อความรู้ในการที่จะผลิตแล้วก็รังสรรค์ตำราออกไปสู่ความเป็นมาตรฐานให้มากยิ่งขึ้นนะครับ เพราะว่ามหาวิทยาลัยของเรานั้นเน้นในเรื่องของการสอนนะครับ เพราะฉะนั้นความเป็น teaching university ของเรานั้น สิ่งที่ชัดเจนที่สุดนะครับ ก็คือการผลิตตำราของคณาจารย์นะครับ ที่ถือว่าเป็น สันหลังของมหาวิทยาลัยนะครับ เป็น Back bone ของมหาวิทยาลัยนะครับ ในส่วนของ Self-plagiarism นั้นผมมอง 2-3 ประเด็นนะครับ ประเด็นแรกก็ถือว่ามีความสำคัญนะครับ มีความสำคัญแต่นะครับ ท่านอาจารย์ที่เคารพครับ ท่านอาจารย์จะต้อง Paraphrase หรือสรุปข้อความรู้ที่อ้างอิงอย่างถูกต้องนะครับ การที่จะเอางานของตัวเองมาลงในงานใหม่ นั้นก็ถือว่ามัน Accredited ตนเองนะครับ นั่นคือลักษณะที่หนึ่งนะครับ แต่ต้องนะครับ Paraphrase นะครับ สมมุติว่างานแรกเราเขียนเขาว่าการศึกษาคือการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์นะครับ อันนี้เป็น General concept / General knowledge เราที่ Paraphrase ใหม่ว่า นะครับ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของทุกรัฐชาติ ใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาในทุก ๆ มิติ เช่น มิติทางด้านสังคม การเมือง เศรษฐกิจ อะไรก็ว่าไป นี่ก็ คือ นะครับ นั่นคือประเด็นแรกนะครับ ประเด็นที่ 2 นะครับ การที่เราจะ Self-plagiarism นะครับ ก็คือ นะครับ ต้องระบุความสัมพันธ์ ท่านอาจารย์เองจะต้องเห็นความสัมพันธ์นะครับ association เนี่ย ระหว่างงานใหม่กับงานเก่า นะครับ คำว่า งานเก่า ก็คือ งานที่ท่านอาจารย์เคยรังสรรค์ไปแล้ว เช่น นะครับ ตำราเรื่อง แนวโน้มการศึกษาตลอดชีวิต นะครับ ท่านอาจารย์มองแนวโน้มการศึกษาชีวิตเฉพาะในสังคมไทย สมมุติว่าเล่มนั้นท่านอาจารย์เขียนเฉพาะสังคมไทย นะครับ เล่มใหม่ ท่านอาจารย์จะต้องมองความสัมพันธ์ว่าของสังคมโลก นะครับ ในลักษณะอย่างนี้เป็นต้นนะครับ ก็คืองานใหม่กับงานเก่า นั้น สามารถที่จะต่อยอด นะครับ ประเด็นที่ 3 คือการต่อยอด นะครับ ก็เห็นสอดคล้องกับท่านอดีตคณบดี นะครับว่า การที่เราทำงาน นะครับ ที่มันเป็นการผลิตข้อความรู้ หรือองค์ความรู้ของเราขึ้นมาจาก Research ของเรานะครับ ไม่ว่าจะเป็น Research ส่วนที่ทำกับกลุ่มเพื่อน หรือทำคนเดียวอะไร ก็ตามตัวนี้มันสามารถที่จะ verify หรือ terb นะครับ Guarantee ได้ว่าความรู้ของเรา นั้น นะครับ เป็นการสังสมแล้วก็ผลิตมาจากวิธีวิทยา ที่มาจากการวิจัยตัวนี้ก็จะทำให้งานของเรามีคุณค่ามากขึ้น แล้วก็เดี๋ยวนั้น นะครับ ผู้ทรงคุณวุฒินั้นก็นิยมนะครับ ที่จะบอก นะครับ หรือวิทยากรต่างมหาวิทยาลัยก็พยายามหลาย ๆ ท่านก็ให้ความสำคัญ นะครับ เวทน่าหนักมาในงานวิจัยที่จะต้องมาผสมผสานลงในลักษณะของตรงนี้ แต่ขอเรียนท่านคณาจารย์ในคณะศึกษาศาสตร์ของเราที่เคารพ นะครับว่า การที่เราจะ Self-plagiarism อันนั้นต้องดูสัดส่วน นะครับ ต้องดูสัดส่วนที่เหมาะสม นะครับที่เราเรียกว่า Citation นะครับว่ามากเกินไปหรือเปล่านะครับ มันมี Equilibrium นะครับ ความสมดุล Balance นะครับ ระหว่างเนื้อหาของตนเองกับเนื้อหาของ the author นะครับ เนื้อหาของบุคคลอื่นนั้นมันน้อยเพียงใด นะครับ สัดส่วนที่ นะครับ ที่ มันไม่.. มันไม่ได้ระบุ นะครับ แต่ผมมองว่าสัดส่วนที่จะ Self-plagiarism ในงานตำราของตนเอง นั้นก็ประมาณ 30/70 ครับ นั่นก็เป็นส่วนของ Self-plagiarism นะครับ ผมมองประเด็นอย่างนี้นะครับ

ขอบคุณครับ

00:11:32 ปิยพงศ์

ขอบคุณครับท่านอาจารย์ธงชัย ครับ ก็เป็นประเด็นที่สำคัญมาก ๆ เลยครับ ท่านอาจารย์บ่งบ่งชี้ถึงเรื่องของ Self-plagiarism ที่จะต้องให้ความระมัดระวังนะครับ แล้วก็การ Paraphrase หรือการรักษาสมดุลของเนื้อหาของตนเองกับผู้อื่นนะ เป็นการ collaboration กันของเนื้อหาที่เราสร้างขึ้นเอง กับเนื้อหาของคนอื่น เป็นเรื่องที่สำคัญ แล้วก็ต้องกำหนดสัดส่วนให้มีความเหมาะสม รวมถึงแม้จะเป็นเนื้อหาของตัวเองที่เอามาใช้เองก็ตาม ก็จะต้องทำให้.. เมื่อใช้อีกครั้งนึงก็ต้องทำให้เนื้อหาเนี่ย ทำให้เห็นความสำคัญว่าทำไมต้องเอามาใส่ลงไปในตำรา แล้วก็รวมถึงการเอาเนื้อหาที่มันเป็นเรื่องของงานวิจัยเนี่ย เข้ามาต่อยอดหรือ verify มันนั่นเอง เรามาอยู่ในตำราครับ เรียนเชิญวิทยากรท่านต่อไปมีประเด็นอะไรจะเสริมเพิ่มเติมมั๊ยครับ ท่านอาจารย์ศยามนครับ

00:12:23 มานิกา

ขออนุญาตค่ะ ก็จริง ๆ ก็เหมือนท่านวิทยากรทั้ง 2 ท่านนะค่ะ เรียนรบกวนบดินโยบายและแผน และ คณะกรรมการ KM นะค่ะ ที่จัดกิจกรรมดี ๆ นะค่ะ ส่วนของตัวเองเนี่ยคิดว่าแน่นอนเลย ผลงานที่ต้องมีอยู่ในตำราของเรา ก็คืองานวิจัยของเรา แต่วามันมีคำถามว่า เอ๊ะ ถ้าเราไม่ได้ทำงานวิจัยเยอะเยอะ เราจะไปสอดแทรกได้หรือ คำตอบก็คือว่าเราไม่จำเป็นต้องใช้งานวิจัยตัวเองนะค่ะ เราสามารถใช้งานวิจัยที่มาสืบค้นความคิด หรือว่าองค์ความรู้ใหม่ที่เราเขียนขึ้นมา เพราะการเขียนขึ้นมา หรือคิดสิ่งใหม่ ๆ ขึ้นมานะเนี่ย ผู้ทรงคุณวุฒิ อ่านแล้วอาจจะแบบ เอ๊ะ ไม่เคยเห็นมาก่อนนะค่ะ เราจำเป็นจะต้องเอางานวิจัย หรือว่า keyword สำคัญเนี่ยมาสืบค้นการคิดของเราเนาะค่ะ ซึ่งหัวใจของการเขียนตำราในส่วนตัวนะ ก็คือจะต้องสร้างองค์ความรู้ใหม่ หรือสิ่งที่มีค่า หรือประเด็นที่สำคัญที่เราเคยทำไว้ในงานหรือบทความที่แล้วนะ คีย์เวิร์ดสำคัญนะยกมานะค่ะ ต้องระมัดระวังเรื่องการคัดลอกผลงานตัวเองนะค่ะ เพราะว่าสำหรับตัวเองแล้วเนี่ย ถ้าจะเอางานของตัวเองมาเนี่ย คิดว่าไม่น่าจะเกิน 30% แต่ก็ขึ้นอยู่กับทุกท่านที่จะพิจารณาว่าเรื่องไหนสำคัญนะค่ะ แล้วก็อีกประเด็นนึงค่ะ เรื่องของการสังเคราะห์ความรู้ต่าง ๆ เนี่ยที่คนอื่นไม่เคยทำนะค่ะ วันนี้เนี่ยเอาเรื่องของ AI ที่สามารถทำตารางสังเคราะห์มาฝากนะ แต่อาจจะเป็นส่วนหนึ่งในข้อที่ 4 นะค่ะ ขอบคุณค่ะ

00:13:55 ปิยพงศ์

ครับ ขอบคุณท่านอาจารย์ศยามนมากเลยครับ ท่านก็เน้นย้ำความสำคัญถึงการที่เราต้องระวังเรื่อง Self-plagiarism เรื่องของสัดส่วน ท่านอาจารย์ชัดเจนว่าไม่ควรเกิน 30% นะครับ แล้วก็การสร้างองค์ความรู้ใหม่ ๆ ในตำราของเรา เป็นสิ่งที่สำคัญ เลือกคีย์เวิร์ดอย่างระมัดระวัง แล้วก็ใช้การสังเคราะห์ความรู้ในการนำเนื้อหาเข้ามาแสดงในตำราครับผม วิทยากรท่านสุดท้ายครับ ท่านรองศาสตราจารย์มานิกาครับ เรียนเชิญแลกเปลี่ยนกันใน

ประเด็นนี้เลยครับ

00:14:27 มานิกา

ได้ค่ะ สวัสดิ์ทุกท่านเลยนะคะ สวัสดิ์ท่านวิทยากรทั้ง 3 ท่านด้วยนะคะ คนสุดท้ายก็เหมือนเดิมเนาะ อาจารย์เนอะ เพราะว่าทุกท่านก็กล่าวไปแล้วนะคะ แต่ที่นี้เนี่ยรอบนี้ก็เลยเตรียมตัว Presentation มานิดหน่อยนะคะ ที่จะเก็บประเด็น แล้วก็คิดว่ามีคำตอบบางส่วนค่ะ ที่เกี่ยวข้องกับการอ้างอิง ซึ่งถามหรือว่าในคำถามสอดแทรกอยู่ในเรื่องของ การ present ขอเวลาสั้น สัก 5 นาที 10 นาทีนะคะ เดี่ยวขอแชร์หน้าจอนิดนึงค่ะ จำได้ว่าครั้งที่แล้วที่เราคุยกันเนาะ มันก็แบบตลกผลึกมาระดับนึงแล้วในเรื่องของงานการเขียนตำราที่ดีและมีมาตรฐาน รวมถึงการทำอย่างไรให้เสร็จด้วยไข่ม้อยะที่นี้ เอ็ม เดียวนะเดี๋ยวนะ ตูม ขอเวลาแป๊บนึงในการที่จะโชว์หน้าจอนิดนึงนะคะ ก็เลยเตรียมเก็บประเด็นจากครั้งที่แล้วมานะคะ แล้วก็มันหมายถึงการพูดไปถึงว่าเราจะเริ่มต้นในการผลิตตำราของเราให้มันดีให้มันมีมาตรฐาน และแล้วเสร็จอย่างไรด้วยนะคะ ก็คือลองไปขมวดเอาสิ่งที่เราคุยกันมาครั้งที่แล้วนะคะ มาจับเป็นประเด็นสั้น ๆ เพื่อให้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันในประเด็นต่าง ๆ เนาะ เริ่มจากการเขียนให้ดีและมีมาตรฐาน แล้วก็การเขียนให้เสร็จเนอะ อย่างที่บอกว่าเรา objective ครั้งนี้ น่าจะมี 2 ส่วนนะคะ ที่นี้คิดว่า การทำให้ดีและมีมาตรฐานอะคะ มันก็คงเป็นไปตามขั้นตอน แล้วขั้นตอนเหล่านี้ก็ครอบคลุมอยู่ในคำถามที่ทางทีมส่งมาให้ด้วยเนาะ เริ่มจาก การกำหนดโครงสร้างตำราลำดับเนื้อหาเป็นระบบคงเส้นคงวา อ้างอิงเชื่อถือได้สอดแทรกงานวิจัยเดี่ยว อันนี้จะเจาะให้อีกนิดนึงนะคะ เพราะตรงคำถามนี้ พอได้มีการใช้ภาษาทางการที่ชัดเจนและสะกดถูกต้อง มีตารางแผนภาพประกอบ ทั้งหมดจะปฏิบัติตามจรรยาบรรณทางวิชาการ เหมือนทางวิทยากรทั้ง 3 ท่านพูดถึงเรื่อง Self-plagiarism ก็ดีหรือไม่ใช่ Self-plagiarism นะ เป็น Plagiarism คนอื่นอะไร ต่าง ๆ ก็ดี พวกนี้เป็นจรรยาบรรณทางวิชาการ ซึ่งผู้ผลิตตำราจะต้องคำนึงถึงเสมอเนาะ Keep in mind เสมอนะคะ ที่นี้ point วันเนี่ยอยากจะโฟกัสไปที่ ข้อที่หนึ่งก่อนเนอะ คือก่อนที่เราจะมีตำราสักเล่มนึงอะ จุดเริ่มต้น สำคัญเลย ก็คือแบบ เอ๊ะ เราจะวางโครงสร้างของเราอย่างไรเนอะ ก็ลองไปแบบ สกัด เอาจากที่ตก ผลึกจากวิทยากร ทั้ง 3 ท่าน ครั้งที่แล้วด้วยนะคะ แล้วก็เอาประสบการณ์ของตัวเอง ส่วนนึงด้วยนะคะว่า เอ๊ะ ถ้าเราจะทำตำราที่ผ่านมาสักเล่มอะ เราทำอะไบบ้างเนอะ ก็คิดว่ามีประมาณ 3 Stage Stage แรกคือการศึกษาเกณฑ์และ format พวกการอ้างอิง เช่น ควรจะอ้างอิงตำราของตัวเอง หรือวิจัยของตัวเองขนาดไหน อ้างอิงอย่างไรที่ไม่เป็น Self-plagiarism มี 10 ขึ้นอ้างมันทั้ง 10 ขึ้นในตำราเล่มเดียวเลยมัย หรือเลือกมาบางอย่างหรือมีแค่ขึ้นเดียว ฉะนั้นอ้างมันทุกบทเลยดีมัยอะใช่มั้ยคะ พวกเนี่ยต้องไปดูกับเกณฑ์อะ ว่าเกณฑ์นะเค้าเขียนความลุ่มลึกประมาณไหนนะคะ อีกอันนึงก็คือ format การที่เราเห็นโครงสร้าง format เช่น เช่น เราต้องการเขียนตำราเนี่ย เพื่อขอตำแหน่งทางวิชาการ การขอตำแหน่งทางวิชาการเนี่ย เราจะใช้ตำราที่เป็นไปตาม format ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงก็ต้องไปเอามาจากสำนักพิมพ์นะว่า format รามคำแหง เค้าเรียงลำดับอย่างไร คือมันจะค่อยค่อยแบบสร้าง Diagram สร้าง mind map ขึ้นมาในหัวเราเนอะว่า เอ้อ เอ้อ รูปแบบต่าง ๆ ในตำรามันควรจะเป็นอย่างไหนคะ 2 ที่เราคุยกันครั้งที่แล้วก็คือเนื้อหามันควร

จะครอบคลุมคำอธิบายรายวิชา 3 ลงลึกเข้าไปอีกหน่อย เราต้องรู้ว่า เอ๊ะ ตำราของเราเนี่ยเราใช้เพื่ออะไรนะ ใช้เป็น Gen Ed ใช้เป็น Core course ใช้เป็นวิชาเอกบังคับ ใช้เป็นวิชาเอกเลือก ตำรานั้นนะ ไม่ใช่หนังสือเนาะ เพราะนั้นตำรา แปลว่ามันคือสิ่งที่ปรากฏอยู่ในรายวิชาใด รายวิชาหนึ่งในหลักสูตรของเรา มันแบบว่า มันต้องรู้ว่าอยู่ในหมวดวิชาอะไรใช่ไหมคะ เพราะอะไร เพราะแต่ละหมวด ต้องการเสนอที่ไม่เหมือนกัน มันต้องการความลุ่มลึกไม่เหมือนกันอะ Core course อย่างเช่น เป็น วิชา Core course ทางจิตวิทยา คุณต้องลงอะไรอะ ถ้าเป็นเอกบังคับอะ ผู้อ่านเป็นเอกบังคับเหมือนเรา เป็นเอก field คือเดียวกับเราอะ ต้องรู้อะไรอะ ลึกลึกอะคะ จากนั้นนะเราค่อยมาตีใจกันว่าบทไหนควรเน้นมากเน้นน้อย กองที่หนึ่งมันจะเป็นกองที่แบบทำให้เราเห็นภาพใหญ่ใหญ่ก่อน กองที่ 2 อันนี้เป็นการสะสมนะ สะสมความรู้ให้มากขึ้น อ่าน Textbook อ่าน Research ให้มากมาก อ่านจนเห็นเทรนด์ อ่านจนเห็นทิศทาง จนรู้ว่าถ้าเราจะเขียน Textbook ของเราเล่มเนี่ย อะไรคือบทที่จำเป็นแล้วอยู่ในคำอธิบายรายวิชา เราต้องเน้นอะไร เป็น บทเสริมอะไร เป็นตัวอย่างที่ต้องพูดอะไรเป็นคลาสสิก experiment ที่ขาดไม่ได้อะไรอย่างเงี้ยคะ สะสมความรู้ให้มาก แล้วก็มาออกแบบโครงสร้างของเราคร่าว ๆ พอเราได้โครงสร้างคร่าว ๆ ก็ค่อยสู่ Step ที่ 3 ก็จะสังเกตว่ามันค่อย ๆ เจาะ ๆ ลงไปเรื่อย ๆ เนาะ พอได้โครงสร้างคร่าว ๆ เราก็จะเริ่มมาวางแล้วว่าโครงสร้างของเราทั้งเล่มตอนเนี่ยมันควรจะประกอบด้วยกี่ตอน กี่บท มันอาจจะ... อย่างของตัวเองทำบางวิชาคะ มันสามารถแบ่งเป็นตอนได้ด้วยนะ แล้วแต่ละตอนอาจจะมี 2 บท 3 บทอะไรอย่างเงี้ยคะ ก็แล้วแต่มันควรจะมียี่ตอน หรือกี่บท หรือมันไม่ต้องแบ่ง หมายถึงตอนก็ได้ แบบกี่ยี่บทก็ได้ อะไรอย่างเงี้ยคะ พอให้ได้รู้ ทั้งหมดต้องครอบคลุมตามคำอธิบายรายวิชาเห็นทั้งเล่ม จากนั้นก็จะเจาะไปในโครงสร้างแต่ละบทว่าในบทนั้นควรมี topic อะไร The must คืออะไร requirement คืออะไร อะไรเป็น supplement อะไรเป็นตัวอย่างที่ควรจะมีในบทนั้น ๆ นะ เป็นโครงสร้างแต่ละบท แล้วก็วางวัตถุประสงค์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียนว่าถ้าเรียนจบ บทนี้แล้วเค้าต้องได้อะไรเหล่านี้ ก็จะเป็นโครงที่จะทำให้เราแบบ start ได้ว่า ชั้นจะทำงานตำราของเราไปทิศทางไหนนะคะ ทีนี้ หนึ่งสิ่งเลย อันนี้พูดสำหรับคนที่อาจจะเข้าฟังแล้วก็มีความ passion ว่าอยากจะเขียนตำราและตำราเนี่ยอาจจะใช้ในการขอตำแหน่งทางวิชาการไรเงี้ยคะ สำหรับท่านที่มี passion อย่างนั้น ท่านก็ต้องเข้าไปดูนะคะว่า เอ๊ย ถ้าเราจะเขียนตำรามาคือตำแหน่งทางวิชาการนะ เกณฑ์ของการขอตำแหน่งทางวิชาการ เค้าว่าอย่างไรบ้าง เค้าก็แบ่งเกณฑ์มาเป็น 3 ระดับเนาะ ในเรื่องตำราระดับปี ระดับเอ ระดับเอบวก เพราะงั้นก็ต้องดูแล้วล่ะว่าท่านขอตำแหน่งทางวิชาการระดับไหนแล้วเค้าใช้เกณฑ์ระดับอะไรใน การที่ทำให้ท่านผ่านนะคะ เช่น ถ้าท่านแบบว่า ผศ ระดับปี ปี ต้องการตำราที่มีเนื้อหาสาระถูกต้อง สมบูรณ์ทันสมัย มีแนวคิด และการนำเสนอชัดเจน เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา นี่เป็นนะ แต่ถ้าจะขยับจากปีไปเป็นเอ คุณต้องมีแบบปีแล้วละ ต้อง 1 2 3 นี่ หนึ่ง คือ วิเคราะห์เสนอความรู้ หรือวิชาการที่ทันสมัย ต่อความก้าวหน้าทางวิชาการ และความเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการอย่างที่วิทยากรทุกท่านพูดอะ ตำรามันต้องมีความลุ่มลึก มีความสมบูรณ์ มีความทันสมัย ซึ่งมันก็อยู่ในเกณฑ์ประเมินคุณภาพตำรา ตอนท่านขอตำแหน่งทางวิชาการด้วยคะ ข้อ 2 ตรงกับโจทย์เราวันนี้ สอดแทรกความคิดริเริ่ม และประสบการณ์ หรือ ผลงานวิจัยของผู้เขียนที่เป็นการแสดงให้เห็นถึงความรู้ที่เป็น

ประโยชน์ต่อการเรียนการสอน มันก็เลยมักจะมีข้อเนี่ยสอดแทรกเข้าไปอยู่เสมอว่า เฮ้ย มันมีงานวิจัย มันมีความคิดริเริ่ม มันมีประสบการณ์ของผู้เขียนอะ อยู่ในตำรา ในส่วนที่เกี่ยวข้องมัย อะไร อย่างเงี้ยละ เป็นการโชว์ว่าเราได้สกัดองค์ความรู้ของเรา ถ่ายทอดลงไปผ่านภาษาทางวิชาการในตำราด้วยนะคะ 3 อ้างอิงสร้างสรรค์ต่อวงวิชาการระดับชาติหรือนานาชาติ มีความละเอียดลุ่มลึกทางวิชาการในระดับสูง นี่ระดับเอเนอะ ถ้าเอบวก ลีกลงไปอีกนะคะ สังเคราะห์สร้างสรรค์องค์ความรู้ใหม่ หรือทฤษฎีใหม่เรื่องใดเรื่องหนึ่ง กระตุ้นให้เกิดความคิดค้นคว้าอย่างต่อเนื่อง พิจารณาจากการอ้างอิงอย่างกว้างขวางในระดับนานาชาติ แล้วก็เป็นที่น่าเชื่อถือ หรือยอมรับในระดับนานาชาติ เอบวก นี่ก็อาจจะสำหรับท่านที่พัฒนาไปถึงการขอ ศ เหล่านี้ เป็นต้น เกณฑ์พวกเนี่ย มันก็จะกลับมาเหมือนสแต็ปที่หนึ่งของเราอะ เออ รู้เกณฑ์นะ เราก็จะวางโครงของเราได้วางความลุ่มลึก วางความทันสมัย วางคอนเทนต์ของเราได้อะ ว่ามันจะต้องแบบประมาณไหน เราจะโชว์ของเราอะ โชว์แบบโชว์เราแบบเค้าเรียกอะไร masterpiece ของเราในบทไหนนะ ที่แบบมันดึงดูดแล้ว มันได้ประโยชน์กับผู้เรียนแล้วคนอ่านเองก็ หรือ Reader เราเองก็อ่านแล้วก็แบบ get แบบเดียวกับเราไรเงี้ยละ ถ้าเป็นหนังสือก็อีกเกณฑ์นึงนะคะ ถ้าใครจะทำเป็นลักษณะหนังสือก็ไปอ่านดูว่า b a หรือ a บวกมันมีลักษณะเป็นอย่างไร เหล่าเนี่ย เป็นต้น คือ สิ่งที่แบบ...ย้อนกลับมาว่า เอ็ม ที่พยายาม draw ไอ้ตัวแบบ stage ขึ้นมาแบบเนี้ยละ เพื่อที่จะพยายามแบบพูดให้เห็นจากภาพใหญ่ไปสู่ภาพเจาะลึกลงไปเรื่อย ๆ แล้วเราก็จะได้รู้ว่า โดยเฉพาะสำหรับคนที่จะเริ่มต้นเนี่ย เราควรจะเริ่มสร้าง ตำราของเราอย่างไร ให้มันมีความเป็นไปได้ ให้มันทำได้ แล้วมันมีมาตรฐานเป็นไปตามเกณฑ์เรียกว่าจบแล้วจบแล้วเป็นไปตามเกณฑ์เลย แล้วก็มิติและมาตรฐานไปเลย ประมาณนี้ละในช่วงนี้ละ

00:23:18 ปิยพงศ์

ครับ ขอบคุณนะครับ ท่านอาจารย์ตูนครับ เราได้เห็นการสรุปเนื้อหาจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครั้งก่อนด้วยเนาะ ก็ทำให้เราเห็นภาพรวมแล้วก็ท่านได้ กรุณาบูรณาการพวกแนวคิดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์อะไรต่าง ๆ เข้ามาอธิบายร่วมด้วย ทำให้เราได้ภาพที่ชัดเจนมากขึ้นนะครับ ทีนี้มาถึงคำถามข้อที่ 2 ครับผม คำถามข้อที่ 2 ที่เราได้รวบรวมมา มีข้อความคำถามที่ว่า ในการสอดแทรกเนื้อหาเพื่อส่งเสริมเจตคติในตำราเนี่ย สามารถทำได้อย่างไรบ้าง แล้วก็แต่ละท่าน มีเทคนิคการเขียนยังไงเพื่อจูงใจผู้เรียนครับผม งั้นต้องขออนุญาตย้อนกลับไปที่ท่านวิทยากรท่านแรกเลยครับ ท่านอาจารย์อาจารย์ด้อมของเรา นะครับ เกี่ยวกับคำถามข้อนี้ ท่านอาจารย์จะแสดงความคิดเห็นยังไงบ้างครับ

00:24:08 ศิริพงษ์

ในประเด็นข้อความเนอะ ที่ต้องสอดแทรกเนื้อหาเนาะครับ จริง ๆ แล้วในประเด็นเนี้ยก็อยากที่จะให้ที่มีคุณค่าของเอกสารของเราอะนะครับ ก็อาจจะต้องไปเสริมเกี่ยวกับเรื่อง อ่า เขียนให้สอดคล้องกับแผนหรือนโยบายชาติและที่ออกมาเนี่ยนะครับ มันจะได้มีความทันสมัยก็ประมาณเนี่ยละ

00:24:36 ปิยพงศ์

ครับ ขอบคุณมากครับ ท่านอาจารย์ด้อม ในการเขียนตำราเองเนี่ย มันก็ต้องมองบริบทของสังคม รวมถึงพวกแผนถึงนโยบายของประเทศหรือของสังคมในขณะนั้น แล้วก็เอาเนื้อหาเนี่ยเข้ามาทำให้มันมีความ.. เรียกว่า สามารถตอบโจทย์หรือมีความซับซ้อน ความลุ่มลึกขึ้นนะครับ ครับผม วิทยากร ท่านต่อไป ท่านอาจารย์ธงชัยครับ เรียนเชิญครับ ในคำถามข้อ 2 ที่สมาชิกคณะแล้วส่งเข้ามาในการสอทดแทรกเนื้อหาเพื่อส่งเสริมเจตคติในตำรา เราสามารถทำยังงี้ได้บ้าง แล้วท่านมีเทคนิคการเขียนยังงี้เพื่อจูงใจผู้เรียนครับผม

00:25:13 ธงชัย

ขอบคุณครับ ตรงนี้เรามาโฟกัสที่คำถามที่ 2 นะครับ ของ participant ที่มาใน session นั้นะครับ ก็คือการสอทดแทรกเนื้อหาที่จะส่งเสริมนะครับ เจตคตินะครับ เป็นเป็นสิ่งที่เราจะต้อง ทำนะครับ ตัวอย่างการเสริมนะครับ อย่างเช่น ถ้าเราจะเขียนตำราคณิตศาสตร์ ตัวอย่างการเสริมนะครับ การส่งเสริมเจตคติหรือคุณธรรมใน ถ้าเราสอนในเรื่องของการลบนะครับ minus นะครับ เราห้ามนะครับ ส่งใช้ตัวอย่างในลักษณะอย่างงี้ นะครับ นายแดงมีวัว 10 ตัวนะครับ ขโมยไปมีโจรมาขโมยไป 5 ตัวจะเหลือวัวกี่ตัว ตัวนี้ไม่ส่งเสริมนะครับ เพราะว่า เป็นการขโมย ถ้าบอกว่านายแดงมีวัว 10 ตัวนะครับ แบ่งปันให้เพื่อน 5 ตัวอย่างเงี้ยครับ นายแดงจะเหลือวัวกี่ตัว อันนี้เป็นการส่งเสริมนะครับ แต่ที่นี้ในการส่งเสริมเจตคตินั้นนะครับ อย่างเช่นนะครับ ผมเขียนตำรานะครับ ในเรื่องของภูมิปัญญาท้องถิ่นกับการศึกษาตลอดชีวิตในการส่งเสริมเจตคตินะครับ concept ของผมก็คือนะครับ ภูมิปัญญาท้องถิ่นคือภูมิปัญญาของชาติ คือภูมิปัญญาของของโลก ผมก็อาจจะเขียนคำว่า คำ คำ คือ Taboo คือข้อห้าม เพราะฉะนั้นผมก็ต้องมาส่งเสริมเจตคติว่าการกินอะไรบ้างนะครับ หรือนะครับ การเก็บผักเก็บในลักษณะยังงี้ไม่ใช่เป็นเด็ดเอาผักเลยในลักษณะอย่างนี้ก็ต้องใช้กรรไกรอย่างเงี้ยครับ เป็นการสอทดแทรกนะครับ สอทดแทรกเจตคติที่ดี หรือนะครับในการนะครับ ในการเขียน อย่างเช่น ถ้าเป็นวิชาอื่น ๆ อื่นนะครับ เจตคติ เช่น การเขียนวิชาเชิงประวัติศาสตร์ มันก็ต้องไปดูว่านะครับ ถ้าเราสอนความเป็นรัฐชาติไทยนะครับ เราก็ต้องไปดูว่านะครับ สำนักนิเวศวิเคราะหณ์ สำนักกรมพระยาดำรงราชานุภาพ สำนักของจอร์จเซเคย์ เค้ามองรัฐชาติไทยเป็นยังงี้นะครับ ตัวนี้ก็จะทำให้นะครับ ตัวนี้ก็จะทำให้เรามีโอกาสนะครับ เรามีโอกาสที่จะเห็นนะครับ รอยนะครับ เชิงการจัดการนี้ได้ได้มากขึ้นนะครับ ชุมผมไปไหนเนี่ย

00:27:36 ปิยพงศ์

ขอบพระคุณครับ เรื่องเจตคติที่สอทดแทรกมาในตำราเนี่ยก็เป็นเรื่องที่สำคัญมากเลย ท่านก็แนะนำว่าอย่างตัวอย่างที่เรายกเข้าไปในการเรียนการสอนในตำราของเราเนี่ย มันก็จะเหมือนกับไปปลูกฝังเจตคติบางอย่างให้กับผู้เรียนได้ด้วย ดังนั้นเราจึงต้องใช้ความระมัดระวังในการสร้างตัวอย่างนะครับ เพราะว่าตัวอย่างมันก็จะสะท้อนตัวตนของเราด้วยนะ เจตคติของเราไปด้วย แล้วก็ต้องสะท้อนออกไปอย่างระมัดระวังด้วยนะครับ ให้เหมาะสมกับ

วัตถุประสงค์ตำราจะครับ ครับผมท่านต่อไปท่านอาจารย์ศยามน ครับ ท่านมีความคิดเห็นยังงี้บ้าง เกี่ยวกับคำถามข้อนี้

00:28:14 มานิกา

ค่ะ ก็ มันก็ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ ในการที่เราทำกำลังทำเนาะ ถ้าเราทำตำราเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจอะไร อย่างเงี้ย มันก็เขียนปกติเนะ แต่การเขียน เจตคติเนี้ย มันค่อนข้างเขียนยากเนะคะ ส่วนตัวเนี้ย เราคิดว่าอย่างสมมุติว่าเราจะสอน หลักการ หรือว่า อย่างตัวเองเนี้ย สอนเกม และสถานการณ์จำลอง เนี้ย ก็ต้องชี้ให้เห็นว่า การใช้เกมมันเกิดประโยชน์ต่อการศึกษายังไง การใช้เกมทำให้คนเกิดทักษะการคิดขั้นสูงได้นะ อะไรอย่างเงี้ยค่ะ เพื่อให้นักศึกษาเนี้ยเกิดความเข้าใจหรือว่าเกิดความท้าทายที่จะนำเกมไปใช้ในการเรียน หรือว่าในการทำงานได้นะคะ ก็คงมีประมาณนี้ค่ะ ขอบคุณค่ะ

00:29:01 ปิยพงศ์

ครับผม ขอบพระคุณมากนะคะ ของอาจารย์ก็ชัดเจนนะครับว่าวัตถุประสงค์ของเราคืออะไรในการเขียนตำรา ถ้าหากว่ามันอยู่บนวัตถุประสงค์ว่า เป็นเนื้อหาความรู้ความเข้าใจ คอนเทนต์ที่อยู่บนตำราก็จะออกมาแบบนึง แต่ถ้าวัตถุประสงค์มันขยับไปที่เจตคติ เราก็อาจจะจำเป็นที่จะต้องมีเทคนิคที่เขียนลงไปซับซ้อนมากขึ้น ทำยังไงมันถึงจะเกิดเจตคติในแบบที่เราต้องการนะคะ ท่านสุดท้ายครับ ท่านอาจารย์มานิกาค่ะผม ในประเด็นนี้ท่านจะแลกเปลี่ยนยังงี้บ้างครับ

00:29:32 มานิกา

เห็นด้วยกับทุกคนเลยนะคะ การอยู่เป็นคนสุดท้ายมันดีอย่างนึงนะ เพราะว่าเราได้เสริมทุกท่าน เพราะว่าทุกท่านอะไ่ดแนวทางมาเป็นอย่างดีแล้วเนะคะ แล้วก็ได้มีโอกาสเสริมเนะคะ คือ ณ จุดเนี้ย เห็นด้วยกับทุกท่านเลย เพราะว่า จะเห็นว่าจริง ๆ วิทยากรวันเนี้ยก็จะมีแบบคนละ field กันเนอะ ความแตกต่าง ความ.. คำเรียกว่าอะไร ความเชี่ยวชาญกันคนละ field ใช่มั้ยคะ แล้วก็เวลาเราเสริมเจตคติอะ เราก็ต้องตีโจทย์อะ ในเนื้อหาตาม field ของตัวเองอะค่ะว่า ตามเนื้อหาใน field ในวิชาของตัวเอง มันหมายความว่ายังไง อย่างเช่นอย่างของตูนเนี้ย ตูนเขียนเริ่มของจิตวิทยาคลินิกเบื้องต้น ซึ่งมันก็จะไปลิงก์กับเรื่องของสุขภาพจิตอะไรเงี้ยค่ะ เจตคติที่ดีของตูนในที่เนี้ย มันอาจจะครอบคลุมไปถึงการที่แบบมี mental health ที่ healthy ด้วยอะไรอย่างเงี้ยค่ะ เพราะนั่นส่วนหนึ่งที่เราจะแบบพยายามชวนเด็กเข้าไปดูว่า เฮ้ย แบบพยายามดูแลสุขภาพจิตของตัวเองนะ ให้มีความ healthy ให้แข็งแรงให้มันคงนะ เพราะการจะเป็นนักจิตวิทยาคลินิก ตัวเองต้องมั่นคงก่อนเนาะ ถึงจะถ่ายทอด หรือว่ารับฟังคนอื่นได้ อะไรอย่างเงี้ยหนึ่ง สิ่งที่จะสอดแทรกเข้าไปมันก็จะเกิดขึ้นตอนอยู่ในคำถามระหว่างบท หรือคำถามท้ายบทอะค่ะ แล้วก็ชวนให้เค้าลองแบบทบทวนตัวเอง ลองใช้วิธีการสังเกตอะไรอย่างเงี้ยค่ะ แล้วก็ทบทวนตัวเองซิว่าในช่วง

กิจวัตรประจำวัน หรือในช่วงชีวิตที่ผ่านมา เรามีเทคนิคการจัดการกับความวิตกกังวลของตัวเองอย่างไรบ้าง หรือ
คนรอบข้างเรามีวิธีการจัดการอย่างไรบ้างที่มีประสิทธิภาพ และสามารถที่จะนำไปใช้กับตัวเองและคนรอบข้างอื่น
ๆ ต่อไป เพราะนั่นเจตคติที่ดีในวิชาของเราก็อาจจะไม่เหมือนกับเจตคติของท่านอาจารย์ศยามน ของอาจารย์ด้อม
หรือของท่านอาจารย์ธงชัย ซึ่งเป็นคนละ field กันไรเงี้ยคะ คิดว่าโจทย์ตรงเนี่ยเป็นโจทย์ที่แบบ เออ ผู้แต่งตำราแต่
ละท่านซึ่งมีความเชี่ยวชาญของท่านอยู่แล้ว ว่าท่านก็จะมองทะลุอะว่าในส่วนของเนื้อหาตำราเนี่ยเจตคติที่ควรจะได้
หรือ wording บางอย่างถ้าใส่เข้าไปแล้วมันอ่านแล้วมันแบบ นำไปสู่เสริมการตีความทางลบมากกว่าก็สามารถที่
จะหลีกเลี่ยงไปได้ทำนองเนี้ยคะ เหมือนเราพลิกมุมอะ แทนที่จะบอกว่าเธอเป็นคนป่วย ก็บอกว่าเธอจะมีวิธี
เสริมสร้างอย่างไรอะอย่างเงี้ยคะ ประมาณอย่างเงี้ยคะ คิดว่าโจทย์เนี่ยมันคือการตอบโจทย์ให้เหมาะกับความ
เชี่ยวชาญของสาขาเฉพาะทางแล้วก็สอดแทรกเข้าไปในตำราในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เช่นอยู่ในเนื้อหา เป็น
ลักษณะของตัวอย่างประกอบก็ได้ หรืออยู่ในลักษณะของคำถามระหว่าง บท หรือคำถามท้ายบท ก็ได้อะไรทำนอง
เนี้ยคะ เพื่อที่จะชวนเค้าได้มีวิธีการคิดและสังเคราะห์มากขึ้น ประมาณนี้คะ

00:31:59 ปิยพงศ์

ขอบพระคุณครับ

00:32:00 ศิริพงษ์

ท่านรองครับ ขออนุญาตเสริมนิดนึง

00:32:03 ปิยพงศ์

เชิญเลยครับท่านอาจารย์ด้อมครับ

00:32:06 ศิริพงษ์

ขอโทษครับ พอได้ฟังน้องตุนได้พูดถึงแบบเป็นคนสุดท้ายของแต่ละคำถามเนี่ย ก็จะเก็บตกหมดนะ เพื่อเป็นคนแรก
ไงก็อาจจะตันไปนิดนึง เมื่อไหร่จะจริงจริงแล้วในประเด็นเนี่ยสำคัญนะครับ ในส่วนของการสอดแทรกเนื้อหาอะ
เพื่อส่งเสริมจิตนะครับ เราเขียนตำราเราก็ต้องการไม่ได้ต้องการไว้ที่หิ้งอะนะอะ ก็ต้องการที่จะให้ คนหยิบใช้เอา
ไปอ่านเยอะ ๆ ใช่มั้ยครับ เพราะฉะนั้นสิ่งสำคัญก็คือต้องมีเขียนเจตคติโดยเฉพาะคำแนะนำอะไรต่าง ๆ เนี่ยเข้าไปนะ
ครับ ก็อยากจะเสนอแนวคิดเป็น 2 ส่วนนะอะ ในตำราที่ดีแล้วก็มีมาตรฐานเนี่ย มันควรจะมี 2a ก่อนละกันนะอะ
มันควรจะต้องมีในเรื่องของ Attitude นะอะ ต้องมีเจตคติที่ดีต่อเนื้อหาเนี่ย ๆ นะครับ หรือตำรานั้น ๆ เพื่อจะได้
เกิดการจูงใจ สร้าง Motive ที่จะได้อ่านต่อได้ความรู้เนอะครับ ขณะเดียวกัน ที่ต้องมีมาตรฐานเนี่ย มันก็ต้องมี
Aptitude นะอะ ต้องมีความถนัดในวิชาชีพ หรือว่าในวัตถุประสงค์หรือหนังสือเล่มนั้นนั่นอะนะครับ ก็ต้องมี

ความถนัดในประเด็นเรื่องที่เราเขียนมานะครับ ก็มาเสริมตรงนี้จะง่ายขึ้นครับ ครับ

00:33:18 ปิยพงศ์

ครับ ดีมาก ๆ เลยครับ ทั้งท่าน อ.ตุน และท่าน อ.ด้อม ได้ให้เนื้อหาที่เป็นประโยชน์มาก ๆ เลยครับ อย่างที่ท่านอาจารย์ตุนได้ให้ข้อคิดมานะ บางทีเนื้อหาของตำรามันอาจจะขึ้นอยู่กับแต่ละศาสตร์ แล้วก็บางครั้งเนี่ยไ้การเปลี่ยนเจตคติเนี่ยมันอาจจะเกิดขึ้นในลักษณะของการเปลี่ยนองค์ความรู้บางอย่าง เช่น สมมุติว่า เป็นเรื่องของตำราเกี่ยวกับสารอาหารอย่างเงี้ย บางคนถ้ารู้ว่า เออ สารอาหารประเภทนี้มันไม่ดีปุ๊บ มันก็นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเค้า เปลี่ยนแปลงเจตคติของเค้า โดยธรรมชาติของตำราด้วยส่วนหนึ่งเป็นแบบนั้น แล้วท่านอาจารย์ด้อมเสริมขึ้นมา ที่น่าสนใจเลยว่า การถ่ายทอดเจตคติลงไปในตำราในเนื้อหาอะไร พวกนี้มันต้องเริ่มจากตัวเราเอง ด้วยว่ามีเจตคติที่ดีต่อเนื้อหาหรือต่อตำราที่เราเขียนลงไปนั้นแค่ไหนนะครับ รวมถึงต้องมีความถนัด ต้องมี aptitude ในเนื้อหานั้น ๆ ครับ ต้องขอบคุณที่ทำให้ประเด็นนี้มีความสมบูรณ์มากขึ้นครับผม ที่นี้เรามาสู่คำถามที่ 3 ครับ สั้น ๆ เลยนะครับ คำถามที่ขอลถามเราว่าคำหรือข้อความแบบใดไม่ควรใส่ลงไปในตำราครับ ผมเรียนเชิญท่านวิทยากรท่านไหนก็ได้

00:34:29 ธงชัย

ขออนุญาตท่านรองคณบดีครับ

00:34:31 ปิยพงศ์

ครับ เรียนเชิญครับ

00:34:32 ธงชัย

ครับ ขออนุญาตไปแวะไปคำถามที่ 2 ก่อนนะครับ ก็คือเนอะครับ ผมมองอีกประเด็นหนึ่งนะครับว่า การจะสอดแทรกเนื้อหาเพื่อสร้างพลังบวกในเรื่องของเจตคติ ก็คือภาษาที่เนอะครับ ผู้เขียน ตำรานั้นเขียนลงไปเนอะครับ เช่นเนอะครับ "คณิตศาสตร์เป็นเรื่องที่จำเป็นต้องใช้สมาธิสูง" อย่างเงี้ยครับ ว่าอ่านแล้วมัน Suffer มากนะครับ เราก็ต้องเปลี่ยนภาษาเป็น "คณิตศาสตร์ เป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้เราแก้ปัญหาได้ " อย่างนี้เป็นต้นเนอะครับ เด็กก็จะรู้สึกว่ามีพลังบวกในการที่จะเรียน หรือยกตัวอย่างบุคคลที่ประสบผลสำเร็จ อย่างเช่น ในตำราวิทยาศาสตร์ก็อาจจะยกตัวอย่างของไอน์สไตน์ ในตำราของทาง การเขียนทางด้านการเมือง หรือรัฐศาสตร์ หรืออะไรที่มันเกี่ยวข้องกับทางด้านสังคมเนอะครับ สมมุติว่าเรากำลังเขียนเรื่องเนอะครับ การสอนความเป็นประชาธิปไตยเนอะครับ เราก็ต้องลงไปถึง ตีมือส ทาทาย ว่าเป็นอย่างไร โน่นนี่นั่น สุดท้ายเราก็ต้องมองเนอะครับ แล้วก็เขียนความเป็นกลาง แล้วพยายามให้เด็กเค้าเกิดความศรัทธาในความเป็นประชาธิปไตยในประเทศไทย แต่ถ้าเขียนขึ้นมาเลยเนอะครับว่าประชาธิปไตย

ของเราเปลี่ยนระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มา 2475 โดยคณะราษฎรรุ่น นั้นเด็กยังไม่ตกผลึกทางความคิดเนี่ย คำอาจจะมองถึง Conflict ได้แล้วนะครับ ใช้ครับ ถ้าสมมุติว่าเราเขียนภาษาเปลี่ยนขึ้นมาใหม่นั้นนะครับ โดยนะครับ ยกย่องระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ แล้วมายกย่องระบบระบอบหรือระบบประชาธิปไตยขึ้นมาเนี่ย เด็กก็จะเราจะเกิดการปลูกฝัง socialization เนี่ย มันจะเกิดโดยการที่เรา vaccinate ภาษาลงไปใน การให้เห็นถึงตัวที่เราจะสร้างเจตคติได้อีกลักษณะหนึ่งครับ ขอบคุณครับ

00:36:36 ปิยพงศ์

เรียกว่ามีความเพอร์เฟกมากขึ้นอีกแล้วนะครับ ขอบคุณมากครับ ที่นี้คำถามกลับมาที่คำถามที่เราโยนทิ้งเอาไว้เมื่อสักครู่นี้เลยครับ คำหรือข้อความแบบไหนที่เราไม่ควรใส่ไปในตำรา อันนี้ก็อาจจะมันก็สะท้อนเจตคติแบบเมื่อไหร่ก็ด้วยเหมือนกันเนอะว่า เออ ถ้าใส่คำที่มันมีเจตคติทางลบลงไปก็อาจจะทำให้ตำราเรามันดูอาจจะไม่เหมาะกับบางคน หรืออาจจะไม่ส่งเสริมเจตคติสำหรับผู้อ่านบางกลุ่มเลยครับ ผมก็เลยจะเรียน ถามท่านวิทยากรว่า เอ๊ะ สำหรับท่านแล้วท่านรู้สึกว่ามีข้อความแบบไหนหรือคำแบบไหนที่ไม่ควรนำลงไปในตำรา ripe ครับ เรียนเชิญท่านใดก็ได้เลย ครับตอนนี้

00:37:19 ศิริพงษ์

ครับ ก็เสนอแนวคิดสั้น ๆ ง่าย ๆ นะครับ เกี่ยวกับเรื่องข้อความที่ไม่ควรไปนะครับ เพราะว่าในเมื่อเราเขียนเทคนิคการเขียนตำรา อย่างที่เราทราบกันอยู่แล้วนะครับ มีมาตรฐานแล้วก็ดีด้วยเนี่ยนะครับ เช่น พวกคำกำกวม แล้วก็อ่านแล้วมันตีความหมายได้หลายนัยยะอะไรอย่างเงี้ย ก็ต้องระมัดระวัง แต่ยกเว้นถ้าเกิดเราจะต้องเขียนเพื่ออธิบายต่าง ๆ ให้คำพูดอะไรต่าง ๆ เนี่ย เพื่อที่จะให้เข้าใจได้มากยิ่งขึ้นก็ควรจะอยู่ในวงเล็บหรืออยู่ในตัวเครื่องหมายคำพูดนะครับ และก็ไม่ควรที่จะใช้แบบเป็นภาษาพูดทั่ว ๆ ไป มาเขียนนะฮะ บางทีจะทำให้ในมุมมองของความเป็นวิชาการก็อาจจะดรอปลงมานะครับ ก็ประมาณนี้แหละครับ ท่านรองอะฮะ

00:38:09 ปิยพงศ์

ครับผม ขอบคุณมากครับผม

00:38:12 มานิกา

ส่วนตัวขออนุญาตเสริม อ.ด้อม นะคะ เห็นด้วย แล้วก็พวกคำแสลง คำกำกวม คำที่ข้อมูลที่เป็นพวก taboo topic ทั้งหลายแหละที่ปกติ เราสนทนากัน เราก็เสี่ยงที่จะพูด มันก็ไม่ควรจะปรากฏอยู่ในตำราเราด้วยเช่นกันนะคะ ก็อันนี้ก็ก็โดยโดยโดยโดยเราก็จะรู้โดยสามัญสำนึกอยู่แล้วเนอะว่าไอ้พวกอย่างนี้นั้นคือแบบ แต่ถ้าถามว่าแบบเราไปอ่าน 'ไกด์ไลน์แล้วแบบมันมีคำไหนแบบ Do & Don't แบบชัดชัด ห้ามเออะ ฟันธงเออะว่าอันนี้ห้ามใช้เลยนะ มันก็ไม่เคย

เห็นไคต์ไลน์สไตล์แบบนั้นเนาะ แต่ว่าก็จะมีจุดในลักษณะแบบหลวม ๆ เป็นภาพรวม ๆ ว่าแบบเออ ก็ก็ต้องเลี่ยงอะไรที่แบบอ่านแล้วก็ทำให้เกิดการด่วนตัดสินใจ เช่น ถ้าเราเขียนตำราในเชิงที่มีการเปรียบเทียบข้ามวัฒนธรรมอะไรอย่างเงี้ยละ การแบบพยายาม define วัฒนธรรมขั้นดีกว่าเธอ หรือเธอดีกว่าชั้นอะไรอย่างเงี้ย ก็เราก็พยายามที่จะเลี่ยง เราก็เน้นคำว่า มันคือความแตกต่างหรือข้ามวัฒนธรรม มันมีจุดที่เด่นแล้วก็จุดที่แบบ แต่ละวัฒนธรรมก็ต้องค่อยค่อยเติม ค่อยเสริม หล่อหลอมกันแบบนี้มากกว่า แต่ถ้าจะแบบ wording ที่ don't อะไรอย่างเงี้ย เท่าที่ดูอยู่ใน field ดูก็ไม่ได้เจอขนาดนั้นนะ แต่มี แต่ว่าโอเค เราพยายามเก็บประเด็นแล้วก็เลี่ยง tone ของการเขียนทั้งหมดอะ มันไม่ใช่แค่คำ word by word แต่มันเป็น tone เป็น issue อะ ให้มันไม่เกิดความขัดแย้ง ให้มันเน้นความท้าทาย ให้นั้นเรื่องของความแตกต่าง แต่ไม่ใช้ในการเกิดความขัดแย้ง หรือนำไปสู่การด่วนตัดสินใจของเนี้ยละ เท่าที่ดู พอมีประสบการณ์นะคะ

00:39:43 ปิยพงศ์

ครับผม ก็เป็นอะไรที่ชัดเจนขึ้นนะครับ ว่า เออ อะไรที่มันเกี่ยวข้องกับ การนำไปสู่ความขัดแย้ง เช่น เราอาจจะยกตัวอย่าง เป็นการวิจารณ์นโยบายสาธารณะที่มีชื่อคน เป็นเจ้าของ อย่างชัดเจน อะไรแบบนี้ละ หรือว่า การวิจารณ์เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับ sensitive area อย่างเช่น ความเชื่อทางศาสนา อย่างเงี้ย ก็อาจจะ ทำให้มี feedback ที่รุนแรงกลับมาเนาะ ในแง่ของความเป็นตำรา อาจจะต้องระมัดระวัง ประเด็นเหล่านี้เนาะ มีท่านอาจารย์ ท่านวิทยากรอีก 2 ท่าน มีประเด็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับประเด็นนี้ด้วยครับ

00:40:20 มานิกา

คะ เพิ่มเติมนิดนึงคะ อาจารย์ก็คือเรื่องของ การเขียนตำราเนี่ย เราบางคนบางท่านเนี่ยก็จะใช้ศัพท์ที่คิดค้นขึ้นมาเอง ซึ่งคนอื่นเนี่ยไม่สามารถที่จะเข้าใจได้เนาะคะ ก็เป็นศัพท์ที่จะต้องมีการอธิบายนะคะ หรือว่าบางครั้งเนี่ยเป็นศัพท์ที่มันมีอยู่ในพจนานุกรมที่เกิดขึ้นใหม่ แต่เราไม่รู้เนาะ เพราะฉะนั้นเวลาเราส่งไปประเมินเนี่ย ก็จะต้องมีการแก้ไขกันเยอะมากนะคะ ก็เลยอยากจะให้ทุกท่านน่าจะตรวจสอบนิดนึง เพราะตอนนี้พจนานุกรมก็มีคำใหม่ใหม่อีกเยอะเลยคะ ขอบคุณคะ

00:40:55 ปิยพงศ์

ครับผม อาจารย์ให้ข้อคิดเพิ่มเติมมาศัพท์ใหม่ ๆ หรือว่าศัพท์ที่มันอยู่ในพจนานุกรมเล่มใหม่ ถ้าหากว่า จะใช้ อาจจะต้องมีการตรวจสอบดูให้ดีกว่า เอ๊ะ มันถูกต้องมั้ยเนาะครับ โอเคครับ มีประเด็นเพิ่มเติมมั้ยครับ ท่านอาจารย์ ธงชัย ครับผม

00:41:11 ธงชัย

ครับ ขอบคุณครับครับ จะมี 2-3 ประเด็นนะครับ ในข้อคำถามที่ 3 นะครับ ก็คือหนึ่งนะครับ คำหรือข้อความที่ขาดความถูกต้องทางวิชาการนะครับ อย่างเช่นนะครับ ณ ปัจจุบัน เราจะเห็นตัวนิ่งที่ยังไม่ผลิตหรือให้ Definition ก็คือ Constructivism นะครับ ก็จะเขียนเป็นภาษาไทยเลย นะครับ จริง ๆ แล้วมันคือทฤษฎีการสร้างความรู้ ถ้าท่านอาจารย์ใช้ศัพท์ว่าทฤษฎีการสร้างความรู้ ท่านอาจารย์ ในวงเล็บเลย constructivism ไปเลย ในลักษณะอย่างนี้นะครับ ก็เป็นการที่ เป็นคำศัพท์ของเรา เราสามารถที่จะสร้างขึ้นมได้นะครับ ในลักษณะของตรงนี้ ลักษณะที่ 2 ก็คือข้อมูลที่ไม่มีแหล่งอ้างอิง เมื่อเราเอาข้อมูลมา ไม่ว่าจะเป็น chart โนนี่นั่นนะครับ เราจะต้องอ้างอิง reference นะครับ ที่จะเลือกคำหรือข้อความมานะครับ ทฤษฎีหรือแนวคิดที่มันล้าสมัยหรือถูกพิสูจน์ว่าไม่ถูกต้อง เราไม่ต้องเอามาใส่นะครับ อย่างเช่น บางคนเขียน ฌอง เพียเจ แต่หน้าถัดไปเป็น ยีน เพียเจ อย่างเงี้ยครับ ชัดเจนมากนะครับ แล้วภาษานะครับ ในแต่ละ field จะไม่เหมือนกัน อย่างเช่น ในทฤษฎีของฌอง พีอาร์เจ นะครับ คำใช้ศัพท์ภาวะซึมซับประโยค หรือความรู้ึ้นะครับ assimilation หรือสังคมวิทยา มันคือการผสมกลมกลืนนะอะ Accommodation การปรับโครงสร้างความรู้อย่างเงี้ยครับ ของ Jean Piaget นะครับ คำใช้การปรับโครงสร้างความรู้อย่างเงี้ยครับ แต่ถ้าเราใช้ในศัพท์ของเรานะครับ เอาอย่างง่าย ๆ สมัยก่อนนะครับ คำว่าอัตลักษณ์มาจากอิมเมจนะครับ Identity นะครับ เพราะฉะนั้นภาษาสมัยใหม่ที่ท่านรองศาสตราจารย์ ดร. ศยามน ท่าน mention ขึ้นมาเนี่ย เราดูคำว่าความทันสมัยของภาษา หรือแม้แต่เราใช้ภาษาคำว่า พื้นที่ตัวตนอย่างเงี้ย identity sphere ไม่ใช่ area นะอะ คนละเรื่องนะครับ อย่างนี้เป็นต้นนะครับ นั่นนั่นคือค่านะครับ อันที่ 2 นะครับ อย่างเช่น คำ ถ้าสมมุติว่าเราอธิบายทางด้านพระพุทธศาสนา เราพูดถึงวัดไตรสิกขาบู๊ ท่านอาจารย์จะต้องวงเล็บเลย ก็เห็นสอดคล้องกับท่านนะครับ อดีตท่านคณบดีท่านก็บอกว่า ถ้าเราเนี่ยกระจำงเขียนเขียนเขียนอธิบายเราจะเห็นตำราของฝรั่งหรือเยอะมากนะครับ คำจะ refer พันทีเลย จะไม่ refer ตรง ๆ ก็ได้ นะครับ แต่จะ refer พันทีเลย ท่านอาจารย์ลองอ่าน text ฝรั่งนะครับ ทุกท่านก็อ่านอยู่แล้วนะครับ ในลักษณะของตรงนี้นะครับ ประการถัดมา นะครับ คำพูดเห็นด้วยนะครับ คำพูดที่ผมเห็นเยอะมากนะครับ แบบนี้ไงก็แบบว่าอย่างเงี้ยครับ แสงนะครับ หรือนะครับ เวลายกตัวอย่างเนี่ย เวลาผมอ่านงานให้คนอื่น หรือแม้แต่คำอ่านงานให้ผมนะครับเนี่ย เราจะตัดคำว่า "เช่น" และ "เป็นต้น" ออกนะครับ เช่น สมมุติว่าในสวนเรามีมะม่วงมะขามอะไร แล้วก็ "มาเป็นต้น" อย่างเงี้ยให้ตัดตัวนี้ออกเลยนะครับ ให้ให้ตัดอย่างเงี้ยออกเลย ข้อมูลประการที่ 4 ที่เราควรหรือไม่ควรเอามาก็คือ ก็คือนะครับ ไปดูซิว่ามันละเมิดลิขสิทธิ์หรือเปล่า โดยภาพตารางนะครับ ในลักษณะของตรงนี้นะครับ ก็ดูว่าประการสุดท้ายนะครับ ข้อความรู้ ต่าง ๆ ที่ผลิตในตำรานั้น มันสอดคล้องกับเนื้อหาในตำราหรือเปล่า นะครับ อย่างเช่นตัวผมเขียนเนี่ยเรื่องของนะครับ ในเรื่องของภูมิปัญญาท้องถิ่นนะครับ ขออนุญาตนะครับ ภูมิปัญญาท้องถิ่น พอ มาบทที่ 3 เนี่ยครับ ผมใส่ความเป็นอีสานลงไปเยอะแยะมากมายเลยนะครับ แล้วเป็นบทที่นะครับ แทบจะไม่มี reference เลยเพราะมันเขียนออกมาจากชีวิตจิตใจของผู้รังสรรค์งาน เพราะอาจารย์ธงชัยเป็นคนอีสาน บทนี้ก็บังคับจำเป็นต้อง reference ต่าง ๆ ในลักษณะอย่างนี้นะครับ นี่คือข้อความที่มันเกี่ยวกับเนื้อหา แต่เราก็พยายาม provide ความรู้ให้มันมากเพราะตำราเดียวจะมีคำถามว่า advance นะครับ fundamental นะ

ครับ หรืออะไรอีก เพราะฉะนั้นตัวนี้คือการเลือกใส่คำ นะครับ ในลักษณะของตรงนี้ หรือแม้แต่ นะครับ เอาอย่าง
ง่าย ๆ นะครับ บางท่าน นะครับ เขียน "ซิกมุนด์ ฟรอยด์" ก็เป็น "ซิกมันด์ ฟรอยด์" นะครับ ก็ต้องดูชื่อว่าชื่อเค้าเป็น
ยังไง ผมจึงโดยส่วนตัวของผม ผมจึงไม่ค่อยเขียนเป็นภาษาไทย นะครับ หรือ "ไวทอสกาย" นะครับ บางคน เขียน
"ไวทอสกาย" นะครับ แต่จริง ๆ "ไวทอสกี" นะครับ ในงานของก็เห็นมาเยอะ นะครับ ก็เห็นมาเยอะ นะครับ
เพราะฉะนั้นคำ นะครับ หรือ นะครับ Wording ที่ลงมาในตำราของเราเนี่ย เราต้องดูก่อน นะครับว่า มันมันสามารถ
ที่จะกระจ่างในองค์ความรู้ นั้นต่อไปได้หรือไม่ครับ ขอบพระคุณครับ

00:46:40 ปิยพงศ์

ครับผม ขอบพระคุณมากครับ ท่านอาจารย์ครับ มีประเด็นเพิ่มขึ้นมาหลายอันเลย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ การ
ตรวจสอบความถูกต้องทางวิชาการ เรื่องของการให้คำอธิบายเพิ่มเติมกับคำศัพท์เฉพาะ นะครับ เรื่องของความการ
ที่เราจะต้องระมัดระวังเรื่องคำแสดง นะครับ การละเมิดลิขสิทธิ์ หรือแม้แต่เรื่องของข้อมูลที่เรานำมาสอดคล้อง
กับตัวตำราที่เป็นภาพรวมหรือไม่ นะครับ อันนี้ต้องบอกเลยว่าเป็นเนื้อหาที่ทำให้ตำราสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ครับผม

00:47:11 มานิกา

ขออนุญาตเสริมนิดนึงค่ะ ทางจิตวิทยาเนี่ย เราจะมีอีกประเด็นนึงด้วย ก็คือคำศัพท์เฉพาะทางที่เป็น technical
term แล้วบาง term มันก็ไม่มีคำแปลเป็นไทยที่ตรงกัน บาง term กับแปลเป็นไทยไม่ตรงกัน บาง term ก็ไม่มีคำ
แปลเรียกทับศัพท์กันสักติดปากเลยอะไรอย่างเงี้ยค่ะ ทีเนี่ย เวลาเราไปเขียนในตำราควรจะเขียนอย่างไร อะไร
อย่างเงี้ยค่ะ ส่วนตัวที่แก้ปัญหานี้ก็อย่างเขียนวิชาจิตวิทยาคลินิกเบื้องต้นเล่มนั้นใช้ขอ รศ ไปเนอะ แล้วก็แบบทั้ง
ชื่อโรค ชื่อ test ชื่อ Psycho test เนอะ ชื่อแนวบำบัด ชื่ออะไร มันเป็นชื่อแบบทับศัพท์ซะเยอะเลยอะค่ะ ก็เลยจะ
เขียนตั้งแต่ในคำนำไว้เลยว่าในที่เนี่ยในตำราเล่มเนี่ยค่ะ อาจจะสลับกับคนอื่นนิดนึงเนอะ เราจะมีชื่อภาษาอังกฤษ
ก่อนแล้ววงเล็บชื่อภาษาไทย แล้วหลังจากนั้นก็จะใช้ชื่อภาษาอังกฤษตลอดทั้งเล่มอะไรอย่างเงี้ยค่ะ เพื่อที่จะ
refer ไปถึงชื่อโรคเดียวกัน ชื่อ test เดียวกัน อะไรอย่างเงี้ยค่ะ เช่น Rorschach อย่างเงี้ย แต่เขียนชื่อ
ภาษาอังกฤษก่อน แล้ววงเล็บชื่อภาษาไทย แล้วหลังจากนั้นก็ใช้ชื่อภาษาอังกฤษ เหล่านี้เป็นต้น ทีนี้เราจะ
สื่อสารอย่างนี้กับผู้อ่านหรือนักเรียนของเรา หรือผู้ใช้ตำราของเราอย่างไร ส่วนตัวเอาไปวางให้ตรงคำนำอะค่ะ คือ
คำนำอะ คำนำตอนที่เขียนอะไม่ได้ เป็นการเขียนคำนำสไตล์แบบกิตติกรรมประกาศ แต่เป็นการเขียนคำนำแบบ
How to use อะ หมายความว่าตำราเล่มเนี่ยมีกี่ตอนแต่ละตอนมีกี่บท แต่ละบทมีวัตถุประสงค์เพื่ออะไร และมันมี
แบบไฮไลต์อะไรบ้าง ซึ่งมันมี Classic experiment จะวงเล็บไว้ว่า เป็น original paper หรืออะไรอย่างเงี้ยค่ะ
มันมี Technical term นะคะ ถ้า Technical term ต่อจากนี้เราจะใช้อังกฤษวงเล็บไทย หลังจากนั้นก็เป็นอังกฤษ
ทั้งเล่ม อะไรที่เราจะสื่อสารแบบเนี่ย ส่วนตัวจะเอาไปไว้ตรงคำนำเนอะค่ะ ทีเนี่ยมันก็เป็นประโยชน์ทั้งกับผู้อ่าน และ
ผู้ประเมินตำราของเราในคราวเดียวกันเนอะ ผู้อ่านเนี่ย ถ้าอ่านตั้งแต่คำนำเนี่ยก็จะเข้าใจวิธีการอ่านตำราเรื่องนี้ได้

กระจ่างขึ้นนะ ในขณะที่ผู้ประเมินตำราคิดว่าทุกคนที่ เป็นผู้ประเมินตำราก็เหมือนเราเนอะ เปิดตำราขึ้นมา
หนึ่งฉบับ อ่านคำนำก่อนนะ เพราะนั่นคำนำมันเหมือนเป็นมันคือ preface จริง ๆ อะมันคือสิ่งที่แบบพยายาม
สื่อสารระหว่างผู้เขียนกับผู้ที่กำลังใช้ตำราของเราให้เข้าใจตรงกัน เพราะฉะนั้นการเขียนคำนำที่แบบ ส่วนตัวไม่
ค่อยชอบเขียนคำนำแนวกิตติกรรมประกาศ กิตติกรรมประกาศ ถ้าอยากจะเขียนก็เขียนขยายความ อีกหน้าหนึ่งไป
เลย แต่ส่วนตัวจะเขียนคำนำเหมือน textbook ฝรั่งก็คือลักษณะของการบอกวัตถุประสงค์ บอกโครงสร้าง บอก
ลักษณะเฉพาะของตำรา เล่มนี้เป็น How to use มากกว่า แล้วก็คิดว่าตัวนี้เป็นใบเบิกทางที่ดีสำหรับการสื่อสาร
ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน

00:49:42 ปิยพงศ์

ครับ ขอขอบคุณมากครับ ให้เราเกิดความ

00:49:44 มานิกา

จริง ๆ มีตัวอย่างอะ แต่มันต้องแชร์หน้าจอ ไม่เป็นไรนะ เอาไว้ครั้งหน้าแล้วกันเนอะ

00:49:48 ปิยพงศ์

ได้ แชร์ก็ได้

00:49:50 มานิกา

เก็บไว้ เดี่ยวเรามี KM ใหญ่ไหม้ย เดี่ยวเก็บไว้ก่อน

00:49:53 ปิยพงศ์

ครับ ได้ อาจารย์ครับ โอเคครับ เพราะฉะนั้นขอผมขออนุญาตไปสู่คำถามข้อต่อไปครับ ที่เป็นคำถามที่เป็นประเด็น
ของอาจารย์สมัยนี้ละกันนะครับ เพราะว่าคำถามนี้มีอยู่ว่า "เนื้อหาและรูปภาพที่สร้างโดย AI สามารถนำไปใส่ไว้ใน
ตำราได้หรือไม่ อย่างไรจึงจะเหมาะสม"

00:50:19 ศยามน

อะ อันนี้ขออนุญาตแชร์ได้ไหมคะ เป็นคำถามที่เราคิดว่าดี แล้วก็ทันสมัยนะ จริง ๆ เป็นคำถามที่ดีทุกคำถามคะ
อันนี้แชร์หน้าจอขึ้นมัยคะอาจารย์

00:50:37 ปิยพงศ์

ขึ้นแล้วครับ อาจารย์

00:50:38 ศยามน

โอเคะ ทีนี้ในการแชร์เนี่ยมันก็มีประเด็นว่าเราจะแชร์หน้า ขอโทษที่เราจะอ้างอิงแบบไหนอย่างไหนนะ ก็มีคนที่บอกว่าในการอ้างอิงนะ เราจะต้องใช้ชื่อผู้แต่งก็คือ Open AI ปึะ ปีของรุ่นที่เราต้องใช้ในะคะ แล้วก็ชื่อเรื่องนะ คะ แล้วก็เรื่องของคำอธิบายเรื่องของ Url อันเนี่ยเป็นพื้นฐานของการอ้างอิง แต่มันจะดีกว่ามั๊ย ถ้าเราจะอ้างอิง โดยใช้แหล่งที่มาจริง ๆ ทีนี้ตอนเนี่ยไปประเมินเรื่องของตำรา หรือว่าประเมินเรื่องของเค้าโครงวิจัย เราจะเห็นว่าผู้ แต่งมักใช้ Chat GPT แบบก็อปข้อความมาเลย ไม่มีการอ้างอิงใดใดเลย ซึ่งแบบนี้มันมันก็จะดูแบบไม่น่าเชื่อถือในะ คะ ถึงแม้ว่าการอ้างอิงข้อความเนี่ยจะมีลักษณะนี้ แต่เราไม่รู้หรือ ว่าหน้าจอของ Chat GPT ของแต่ละคนที่ไปค้น มาเนี่ย มันคืออะไรนะคะ ก็เลยอยากแนะนำอาจารย์เพิ่มนะคะ ถ้าเป็นเนื้อความนะคะ เนื้อความเนี่ยเราจะวงเล็บ Open AI นะคะ แล้วก็ comma แล้วก็ 2023 นะคะ แต่ทีนี้เนี่ย ในวารสารบางเล่มไม่รับนะคะ ถ้าเกิดเราจะไป บอกว่า Open AI มาเขียนกะเรานะคะ ก็เลยวันนี้อยากจะแนะนำให้อาจารย์ไปใช้ Chat GPT ซึ่งน่าจะมีส่วนที่ เคยใช้แล้วก็ยังไม่เปิดใจ ลองใช้ในะคะ สำหรับตัวเองเนี่ยก็เลยลองดูว่า เอ๊ะ ทำไมเราจะต้องให้เขาแบบ generate ข้อความให้เราเลย ข้อความรู้มาเลย แล้วแหล่งความรู้ต้นตออยู่ที่ไหนนะคะ เราก็เลยลองใช้ดูนะคะ อย่างเช่น ตอนนี้นี่สนใจเรื่องกรอบสมรรถนะ AI นะคะ ก็เลยบอกเค้าว่าอะให้ค้นเรื่องกรอบสมรรถนะ AI ความรู้เราคือศูนย์นะ เพราะเรายังไม่ได้อ่านเลยนะคะ เค้าก็จะอธิบายมา แล้วเราก็บอกว่าให้เค้าอ้างอิงด้วย เค้าจะเริ่มต้นจากการอธิบาย ก่อนนะคะว่าจากที่ไหนมาบ้างนะ โออึซึดีนะ เอไอโพล์อะไรต่างต่างสิงคโปร์เอไอ เฟรมเวิร์กยูเนสโก ไซโหมคะ เรา ก็จะได้อ้างอิงพร้อมลิงค์กลับมา นะคะ มันจะดีกว่ามั๊ย ถ้าเราจะได้แหล่งอ้างอิงที่น่าเชื่อถือแบบนี้แล้วไปแหล่งลิงค์ จริงจริง แต่อาจารย์ต้องเช็คด้วยนะว่าสิ่งที่เค้าให้มามันถูกหรือไม่นะคะ อันนี้ก็เป็นเรื่องที่อาจารย์บางท่านเนี่ย อาจจะเขียนว่าให้อ้างอิงเป็น APA6 , APA7 ได้เลยนะ มันก็จะออกมาให้ตามที่เรต้องการ ทีนี้มันมีอยู่ 2 อย่าง ก็ คือการอ้างอิงเนื้อความกับการอ้างอิงท้ายบทนะคะ เป็น reference ท้ายบท สามารถบอกได้นะ ทีนี้ อ่า ที่สนใจก็ ลอง ลองเล่นต่อ บอกว่าเราอยากจะสังเคราะห์นะ อยากจะสร้างกรอบสมรรถนะ AI เนี่ยมันมีอะไรบ้างใช้มั๊ยคะ เค้าก็สร้างกรอบมาให้เราอธิบายก่อนนะ แต่แต่ต้องไปเช็คนะเราไม่เอาของเค้ามาใช้แบบโดยตรง สิ่งที่เราต้องการ ในตำราคือตารางสังเคราะห์ แต่ไม่ได้บอกว่าเป็นคือถูกนะ แต่เราชอบ เพราะว่าภายในเวลาไม่กี่วินาทีเนี่ย มันสามารถ แยกรายด้านออกมา นะคะ แยกจัดหมวดหมู่ ให้เรานะ อย่างด้านความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับ AI ทักษะเฉพาะ จริยธรรม ความรับผิดชอบ ต่าง ๆ เค้าก็จะเห็นเลยว่าเค้าได้เอากกรอบสมรรถนะ AI ทั้งหมด 4 ตัว ซึ่งมันอาจจะมีย มากกว่านี้เรารู้เค้าก็อ่า เจนมาให้เราเท่านั้นใช้มั๊ยคะ เค้าก็แยก หมวดหมู่ ตารางสังเคราะห์ให้เราเลย ภายในเวลาไม่กี่วินาที แปลว่าอะไร ความรู้ใหม่ของเราสามารถสร้างได้ภายในไม่กี่วินาที เพราะเรา ถ้าเราไปค้น google แต่เดี๋ยวนั้นมันเหมือนมันปิดกั้นนะคะ มันไม่ได้เจอทุกอย่าง และตอนเนี่ยไม่ว่าจะเป็นภาพ ไม่ว่าจะเป็นตัว ความรู้ต่าง ๆ นะคะ เค้าสร้างตารางสังเคราะห์มา เค้าก็สรุปมาให้ด้วยนะ สิ่งสำคัญนี้ไง reference ท้ายบท นี่คือ

สิ่งที่เราต้องมีนะค่ะ ถ้ามว่าอาจารย์จะอ้างอิงโดยใช้ Chat GPT นะ วงเล็บ 2023-24 ก็แล้วแต่ แต่ว่ามันจะดีกว่า
มัย ที่ที่เราจะไปลิงก์ที่อ้างอิงข้อมูลในลักษณะนี้นะค่ะ ไปถึงแหล่งข้อมูลจริง อันนี้คือคือสิ่งที่อยากจะแชร์กับ
อาจารย์นะ แล้วก็มียหลาย ๆ ประเด็นที่ที่น่าสนใจนะค่ะ ก็ช่วงนี้ก็ขออนุญาตเป็นอันนี้ก่อนนะค่ะ ขอบคุณค่ะ

00:55:04 ปิยพงศ์

ครับ ขอบคุณมากเลยครับ อาจารย์ครับ แล้วก็ได้ทราบนะว่ามันมีวิธีการอ้างอิง ณ เวลาที่เราใช้ข้อมูลจากเอไอนะ
ครับ ทั้งอ้างอิงในเนื้อหา แล้วก็อ้างอิงในบรรณานุกรมนะครับ รวมถึงท่านอาจารย์ก็ได้บอกว่า เอ๊ะ จริง ๆ แล้วถ้า
เรามองหา original source เลย เวลาที่เราฟัง AI เสร็จแล้วเราไปมองหา original source เลยเนี่ย จะทำให้งานดู
ดีขึ้น เพราะว่าเราต้องระวังเรื่อง AI hallucination ด้วยนะ ว่าบางทีมันก็ gen ข้อมูลที่ไม่มีอยู่จริงให้เรา ถ้าเรา
มองหา original source เนี่ยมันก็จะทำให้งานของเราไม่ผิดพลาดนะครับ แล้วก็ต้องระมัดระวังด้วย เมื่อกี้ท่าน
อาจารย์พูดมาประโยคหนึ่ง วารสารบางเล่มก็ไม่ยอมรับ ผู้เขียนที่เป็นเอไอด้วยนะครับ อันนี้จะต้องระมัดระวังเรื่องนี้
ด้วยครับ โอเคครับ อะทีนี้เรียนเรียนเชิญท่านอาจารย์ท่านอื่น ท่านวิทยากร ท่านอื่นมีประเด็นที่จะเสริมเกี่ยวกับ
เรื่องนี้ด้วยมั้ยครับ

00:55:58 ศิริพงษ์

ครับ ก็ขออนุญาตแชร์ในประเด็นเรื่อง AI อะนะครับ อย่างที่ท่านอาจารย์ศยามนว่านั่นก็ชัดเจนเลยนะครับ ที่นี้ใน
ส่วน ของ AI เนี่ย ขณะเนี่ย เราก็จะได้ Concern กันหลัก ๆ ไข่ม้อย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ voice นะครับ หรือเรื่อง
ของ image รูปภาพนะที่มีการทำ AI กัน หรือแม้แต่ไอ้ Chat GPT ไข่ม้อย พวกเป็นเรื่อง Text เนี่ยนะอะ เรากำลัง
วุ่นอยู่กับในส่วนของ 3 ตัวนี้ เป็นที่มาของ AI อะนะครับ ที่นี้ในคือมีโอกาสนะ เมื่อช่วงปีที่แล้ว 2 ปีที่แล้วเนี่ยได้ไป
อบรมเรื่อง AI เนี่ยที่ที่นอร์เวย์นะอะ โดยเฉพาะในส่วนของกลุ่มประเทศนอร์ดิกเนี่ยนะอะ ที่อยู่ทางตอนเหนือ
สแกนเนียเค้าเค้าไปอีกสัปดาห์นึง และเค้าจะไปมองในเรื่องของผลที่เกิดเรื่องของการละเมิดนะอะ ผลที่เกิดจากการ
หรือว่าโทษของ AI เนี่ยนะอะ อย่างเช่น รถไฟฟ้าเนี่ยมันก็ใช้ AI รถไฟฟ้าที่แบบอเมริกาเนี่ยไม่มีคนขับเลยไข่ม้อยอะ
พูดถึงไม่ต้องใช้คนขับเลย แล้วมันก็ไปเกิดชนคนอะไรอย่างเงี้ย มันก็มีเรื่องของกฎหมายเรื่องของอะไรเข้ามา นะ
ครับ ก็ก็ต้องระวังในเรื่องของแต่ของเราเนี่ย ถ้าเป็นเรื่องของการเขียนตำราเนอะ เค้ามาสู่ในเรื่องการเขียนตำรา ก็
อาจจะเป็นเรื่องของการก๊อปปี้ อาจจะเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์นะครับ ก็ต้องระวังในเรื่องของการละเมิดด้วยท
กฎหมายนะครับ เพราะตอนเนี่ยทางแถบยุโรปตอนเหนือเนี่ยเค้าเค้าล้าไปเกี่ยวกับเรื่องผลกระทบของ AI ที่ที่มัน
เกิดขึ้นนะ อย่างว่าเราก็ทราบกันอยู่แล้วนะครับ อะไรก็ตามที่มันมีคุณมันก็จะต้องมีโทษตามมา คุณอนันต์โทษก็ต้อง
มาหั่นเงี้ยนะครับ ก็ก็มาแชร์ในส่วนของมุมมองออกไปอีกนิดนึง ประมาณเนี่ย นะครับที่เราควรจะต้อง awareness
ไว้ครับ ขอบคุณครับ

00:57:41 ปิยพงศ์

ขอบคุณครับ ท่านอาจารย์ด้อมครับ ได้มี awareness เกี่ยวกับการใช้ AI เนอะ เพราะบางทีมันก็อาจจะทำให้เกิดการละเมิดหรือการกระทำผิดที่เกิดจาก AI ซึ่ง ณ ถ้าเราไม่รู้ทัน เราก็อาจจะผู้ใช้เอไอ อย่างเราก็อาจจะมีความผิดตาม AI ไปด้วยครับผมครับ เรียนเชิญเลยครับ ท่านวิทยากร ท่านไหนจะเสริมในประเด็นนี้อีกมั๊ยครับ

00:58:02 ธงชัย

ขอบคุณครับ ขออนุญาตเสริมนะครับ จากท่าน ดร.ศยามน แล้วก็ท่าน ดร.ศิริพงษ์ นะครับ AI นี้มีประโยชน์มากนะครับ ในในปัจจุบันนี้ตัวผมเองก็ใช้นะครับ แต่ก็ยังไม่คล่องเท่าที่ควรนะครับ สิ่งหนึ่งที่ผมมองนะครับ ก็คือว่าอยากให้อ่านนะครับ Primary source จริง ๆ ตามที่ลิงก์นะครับ เวลาเราเข้าไป เราก็บอกให้เค้าอ้างอิงแล้วเราก็ตามอ่านนะครับ ตัวอย่างล่าสุดนะครับ ไปอ่าน ทางการศึกษาระหว่างประเทศนะครับ งามมาก AI บอกว่ามีที่ทฤษฎี Constructivism นะครับ แล้วก็ World system นะครับ ก็งั้นนะครับว่าทฤษฎีเหล่านี้ตามที่เรียนมา มันยังไม่ยังไม่ มีนะครับ หรือว่ามันเป็นใหม่ แต่พอได้อ่านคอนเทนต์จริง ๆ ตามตามทฤษฎีทั้ง 2 นี่นะครับ มันก็ยังไม่เข้าข่ายของ ทฤษฎีการศึกษาระหว่างประเทศเลย อันนี้ก็ถือว่า เป็น Pitfall เป็นหลุมพรางอันนึงนะครับที่เราจะต้องนะครับ ตระหนักมาก ๆ นะครับ แต่สิ่งหนึ่งที่มันเป็น Benefit จาก AI นะครับ ก็คือข้อความที่เขาตกผลึกมาให้เรา แต่เราต้องนะครับ Paraphrase นี่ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญนะครับ ตัวนี้ก็ทำให้เราทำงานได้เร็วขึ้นนะครับ ไม่ว่าจะเป็น ภาษาไทย ภาษาอังกฤษนะครับ เจอบ่อยมาก ล่าสุดนะครับเจอนะครับ ประเมินบทความนะครับ ของมหาวิทยาลัย แห่งหนึ่งนะครับ ที่จะส่งมาตีพิมพ์ที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ยานหัวหมากนะครับ ก็นะครับนะครับ abstract นะ ครับ เป็นภาษาของ AI หมดเลยนะครับ ก็ได้แก่ไปว่าน่าจะเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นนะครับ สิ่งที่เรานำข้อความ หรือข้อความรู้เข้ามานะครับ เขียนลงในตำราของ เรานะครับ จากประสบการณ์ล่าสุดนะครับ ทฤษฎีการศึกษา ระหว่างประเทศนะครับ AI บอก ทฤษฎี Constructivism กับ ทฤษฎี Worlds system นะครับ งาม เหมือนกันนะ ครับ ก็ ก็ต้อง ระมัดระวัง นิดนึงนะครับ ถ้าเราพิมพ์ข้อความไปเสร็จเรียบร้อยแล้ว ลองถามว่าแหล่งอ้างอิงเนอะ ตามไปดูแหล่งอ้างอิงจริง ๆ นั้น ขออ้างอิงอย่างจี้ จริงรีเปลา่ แล้วก็ ถ้าจะอ้างจากเว็บไซต์ ตรงนั้น น่าจะดีกว่า แต่ ถ้าได้อ่านจาก Original ที่มันเป็นเล่มจริง หรือ blueprint จริง ๆ นะ ผมว่ายิ่งวิเศษ ก็เห็นอย่างจี้ครับ

ขอบพระคุณครับ

01:00:35 มานิกา

ขออนุญาตเสริมค่ะ คิดว่าแบบแนวทางเดียวกันแล้วก็น่าจะเป็นแบบเดียวกันคือ AI อะ เราในฐานะ user เราก็ใช้ มันก็ว่าดีเนอะ คือแบบหนึ่งเร็ว 2 ว่าออก บางที 3 format สวยมีตะลงตารางอะไรอย่างเงี้ยค่ะ เรียกได้ว่า อู๊ ถ้าเราแบบมองเผิน ๆ เรา copy วางเลยได้ไหม ประเด็นก็คือถ้าเราเข้าไปอ่านลึก ๆ เราก็จะพบว่าแบบ NO นะ ข้อมูลนี้ที่ AI ยังให้ก็ยังไม่ค่อยข้าง General แล้วก็ยังมีส่วนที่แบบส่วนถูกผิดปะปนกัน อย่างไรก็ตามเราก็ต้องสกัด

ความรู้ของเรา ในการที่จะแบบ เหมือนผู้ประเมินเป็น detector ของ AI ครั้งนี้อยู่ดี คิดว่าน่าจะเป็นคำตอบเดียวกับทุก ๆ ท่านว่า AI ใช้เป็นผู้ช่วย แต่ AI ไม่ใช่คำตอบนะ คือเราก็ต้องกลับไปหา Primary source อย่างที่ท่านอาจารย์ธงชัยและหลาย ๆ ท่านพูดเลยว่าเราต้องกลับไปดูอะ ต้นฉบับ คำเขียนอย่างจริงจังมัย อะไรอย่างเงี้ยคะ แล้วอีกอย่างหนึ่งที่พยายามจะบอกตัวเองจริงอยู่ AI อะมันเร็ว มันว้าว มันแป๊บเดียวเสร็จเนี่ย สมองเรายังไม่ทันได้ประมวลผลเลย Ai ออกมาเป็นภาพที่เราเรียบร้อยแล้ว อะไรอย่างเงี้ยคะ แต่ AI ไม่เคยผ่าน Peer reviewer เลยนะคะ แต่ถ้าเราอ่านงานวิจัย เราอ่านตำราที่สำนักพิมพ์ต่าง ๆ ที่เค้าตีพิมพ์มา อย่างงานวิจัยต่าง ๆ เนี่ย ที่เค้าผลิตมาแล้วอะ เค้าก็ผ่าน Reviewer มาหลายครั้งนะคะ กว่าที่จะออกมาเป็นชิ้นงานชิ้นนั้นได้ เพราะฉะนั้นความสมบูรณ์ ความถูกต้อง มันถูกแบบ recollect มาซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนมันตกผลึกจริง ๆ อะคะ เพราะฉะนั้นอย่างรักก็ตามเสียถึงแม้ AI จะช่วยเราอ่านงานวิจัยได้นะคะ ช่วยสกัดได้นะคะ ก็ได้ประมาณึง อย่างรักก็ตามเสีย เรายังต้องใช้พลังงานของเราอะคะ ในการเก็บสะสมความรู้จากต้นฉบับอยู่ดี เพียงแต่ว่าในยุคทุกวันนี้ ถ้าใครไม่ใช่ AI มันก็เหมือนเราไม่มี ไม่มีตัวประหยัดเวลาอะไรอย่างเงี้ยนะ ตัวช่วยทำให้เราประหยัดเวลาเป็นช่วยตัวช่วยเสนอไอเดีย แต่ว่าไม่ใช่ Rely on หรือ Depend on AI นะะ ยังไงเราก็ต้องกลับมาใช้ความรู้ของเราในการสังเคราะห์อยู่ดี เราก็ต้องขอบพระคุณอาจารย์ศยามนด้วยนะคะ ที่ให้อิเดียวิธีการ reference AI นะคะ บางที่ยอมรับ บางที่ไม่ยอมรับ เท่าที่ตนทราบอยู่ในวงการวารสารเนี่ย ของไทยก็ยังไม่พูดถึงตรงนี้ชัดเจนเท่าไหนนะอาจารย์เนอะ คือเริ่มรู้แหละว่านักวิจัยเอง อาจารย์เอง นักศึกษาเอง ก็ใช้แต่ว่าตัวแบบเกณฑ์ หรืออะไรอย่างเงี้ยยังไม่ชัดเจน ฝรั่งน่าจะไ้เร็วกว่าเหมือนที่พี่ด้อมได้อยู่ต่างประเทศ อาจจะเห็นความก้าวหน้าทางด้านนี้มากกว่า แล้วก็คิดว่าเร็ว ๆ เนี่ยข้อสรุปเกี่ยวข้องกับการใช้ AI เป็นแหล่งอ้างอิง เป็นตัวช่วยเป็นการเขียน ๆ อะไรอย่างเงี้ยคะ ก็คงค่อย ๆ ชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ ก็ขอบคุณมาก ๆ สำหรับก็เรา ก็เห็นด้วยกับทุกท่านเลยคะ

01:03:03 ปิยพงศ์

ครับผม ความเห็นตรงกันทุกท่านเลยครับ อย่าไว้ใจ AI มากเกินไป แล้วก็ตรวจสอบ Primary source ด้วยนะครับ โอเคครับ เราเขียนมาคำถามต่อมาที่น่าสนใจมาก ๆ อีกอันนึงนะครับ การจัดทำดัชนีท้ายเล่ม ควรเลือกคำศัพท์แบบใดบ้าง ดัชนีท้ายเล่ม เรียกว่าในตำราเล่มใหม่ ๆ เดียวนี้ก็อาจจะมี requirement หรือว่า เป็น option เนาะว่า การมีดัชนีท้ายเล่มอาจจะช่วยผู้อ่านให้สามารถเข้าถึงเนื้อหาที่ตัวเองสนใจได้ง่ายขึ้น ทีนี้คำถามนี้ก็จะเกิดขึ้นมาว่า เอ๊ะ แล้วมันควรจะแค่ไหนครับ งั้นก็เรียนสอบถามท่านวิทยากรเลยครับว่า เอ๊ะ ดัชนีไทยเริ่มควรทำประมาณไหนครับผม ท่านใดก่อนก็ได้ครับ

01:03:50 ธงชัย

ขออนุญาตนะครับ

01:03:51 ปิยพงศ์

เชิญ ท่านอาจารย์สมบูรณ์ครับ

01:03:52 ธงชัย

ขอก่อนนะครับ คราวนี้นะครับ หนึ่งล่ะหะครับ ก็คือคำหลักที่สำคัญในเนื้อหาหะครับ ท่านอาจารย์ที่เขียนหนังสือก็รู้อยู่แล้วนะครับ เพราะว่าคำหลักที่สำคัญในเนื้อหาส่วนมากก็จะเป็นคีย์เวิร์ดของหัวข้อใหญ่หะครับ ที่เราสามารถเลือกมาใส่ในดัชนีคำได้เลยหะครับ คำที่ 2 นะครับ คำที่มีความหมายพ้องกันสามารถใช้แทนกันได้ อย่างเช่นคำว่าคอมพิวเตอร์ เราอาจจะใช้ศัพท์เพิ่มคำว่าเครื่องคำนวณอิเล็กทรอนิกส์ อินเทอร์เน็ต อาจจะเพิ่มคำว่า เครือข่ายออนไลน์หะครับ ที่ที่เราสามารถนำมาใช้ได้ คำที่สามารถ ใช้ทั่วไปได้อีกลักษณะหนึ่งก็คือ common terms นะครับ คือ อ่านแล้วส่วนใหญ่มั่นหาเจอหะครับ แล้วก็ป็นชื่อนะครับ Proper noun ชื่อเฉพาะ Technical term นะครับ ที่มันเฉพาะลงมาให้เราได้เห็นได้รู้หะครับ หรือรายชื่อบุคคลสำคัญ สถานที่สำคัญหะครับ ในลักษณะอย่างงี้ก็นำมาใช้ได้อย่างชัดเจนหะครับ คำที่ ... ภาษาใหม่ ๆ เช่น AI อาจจะใช้คำเต็มว่าหะครับ ปัญญาประดิษฐ์หะครับ คำที่เป็นเอกพจน์ หรือพหูพจน์อย่างเงี้ยหะครับ เป็น plural เป็น single หะครับ อย่างเงี้ยหะครับ แรงงานต่าง ๆ หะครับ อย่างเงี้ยหะครับ หรือหะครับ คำกริยาบางคำหะครับ อย่างเช่น เราเขียนทางด้านศาสตร์การสอนอย่างเงี้ยหะครับ การสอนอย่างเงี้ยหะครับ ครู หลักสูตร ผู้เรียนหะครับ แต่ถ้าเป็นสมัยก่อนเราจะใช้นักเรียน แต่คำสมัยใหม่ ๆ ก็คือผู้เรียน การเรียนการสอนก็กลายเป็นการจัดการเรียนรู้อย่างเงี้ยหะครับ ท่านอาจารย์ที่เคารพครับ หรือทฤษฎีต่าง ๆ ที่เรา provide ออกมาในหนังสือของเราในตรงนั้นก็เอาเป็นทฤษฎีนี้มา 1-2-3-4 หะครับ ก็ก็จะเป็นคุณลักษณะของการนำคำที่มาเป็นดัชนีคำหะครับ ขอบคุนครับ

01:06:02 ปิยพงศ์

ขอบคุณครับ ได้เห็นความชัดเจนขึ้นหลาย ๆ อย่างเลยหะครับ ไม่ว่าจะเป็นท่านจะเลือกด้วยคำศัพท์สำคัญที่มาจากหัวข้อใหญ่ หรือว่า common term, technical term ที่มันสำคัญต่าง ๆ หะครับ แล้วก็อีกอันหนึ่งคือ พหูพจน์เอกพจน์ สำคัญมากเลยนะ เพราะว่าในภาษาอังกฤษบางคำเนี่ย แบบมันเปลี่ยนรูป พอสมควร ถ้าเงี้ยเวลาเราทำดัชนีแล้วมันอยู่ใกล้กัน ก็จะได้เข้าใจว่า เออ นี่มันคือคำเดียวกัน แต่เปลี่ยน พจน์ เหย หะครับผม ท่านวิทยากรท่านอื่นครับเชิญแลกเปลี่ยนในประเด็นนี้ต่อได้เลยหะครับผม

01:06:35 ศยามน

คะ ก็ขออนุญาตนะคะ คืออย่างของดัชนีเนี่ย จริง ๆ ก็จำเป็นต้องมี ถามว่าทำไมจำเป็นต้องมี ก็เพราะว่าเค้าบอกว่าต้องมีนะ ถ้าใครได้ขอตำแหน่งรองศาสตราจารย์นะคะ เราต้องมีดัชนีหะครับ เรายกเงี้ยจำเป็นต้องสร้างดัชนีขึ้นมา แต่การสร้างดัชนีเนี่ย หนังสือบางทีมันหนาหะครับเราอาจจะไม่ต้องใช้คำทุกคำหะครับ เราใช้คำสำคัญที่ควร

จะค้นหาที่เราคาดว่าจะค้นหา เพราะฉะนั้นตัวเองเนี่ยไม่ได้ไม่ได้ใช้ทั้งเล่มนะ หมายความว่าเราเลือกคำที่สำคัญหรือคำใหม่ ๆ นะคะ อย่าง โมเดล หรือว่า VR, AR หรือว่าตามหลักการอะไรพวกนี้ค่ะ ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษนะคะ เพราะว่า พอใส่ในตำรามันก็ทำให้ตำราเราหนาขึ้น แต่ว่าของมหาลัยเนี่ยเค้าก็ไม่ได้ว่าอะไรนะ เราใช้ตัว 14 ค่ะ เพราะไม่นั้นเนี่ย หน้าเราเนี่ยก็จะเยอะเยอะไปหมดเลยนะคะ ก็จำเป็นจะต้องมีนะคะ สำหรับท่านที่อาจจะยังไม่เคยใส่เลย ยังไม่เคยใช้เลยอะไรอย่างเงี้ยค่ะ ก็คิดว่าน่าจะต้องมีในตัวเล่มด้วย สำหรับคนที่จะขอตำแหน่งรองศาสตราจารย์ขึ้นไปนะคะ ขอขอบคุณค่ะ

01:07:47 ศิริพงษ์

ครับ ก็เสริมท่านอาจารย์สยามนะ เห็นภาพตรงนี้เลยนะคะ จริง ๆ แล้วตัวดัชนีเนี่ย คือก็ได้อ่านหนังสืออยู่หลายเล่มเหมือนกันนะคะ บางทีถ้าเป็นตำรา หนังสือที่เป็นบท ๆ เนี่ยอะ เท่าที่ดูตัวอย่างของประเทศเนี่ย เค้า ส่วนใหญ่เลยเท่าที่เจอ บางทีเค้าไม่ได้ไปรวมอยู่ท้ายเล่มเหมือนกับบรรณานุกรม ไม่ใช่แบบนั้นอะนะอะ เค้าจะอยู่ในแต่ละบทเลย เพราะเป็นเรื่องเฉพาะเรื่องหรือเฉพาะ topic หรือว่าเฉพาะ chapter นั้นไป ในการค้นมันจะทำได้ง่ายขึ้นเพื่อจะขยายเนี่ย แต่ถ้าเกิดไปอยู่ท้ายสุดท้ายเล่มเลยเนี่ย มันก็จะแบบเยอะไปหมดอะไรเงี้ยนะคะ แต่ถ้าเกิดเราแบ่งบทได้ดี ต่าง ๆ เป็น Chapter เนี่ย พอเราสืบบท หรือ Chapter นั้นนะ ก็จะมีคำดัชนีท้าย มันก็ทำให้คนอ่านเนี่ย ดูได้ง่าย สืบค้นได้ง่ายนะคะ ขยายความได้ง่าย เข้าใจได้มากยิ่งขึ้นนะคะ ประมาณนี้ครับท่านรองอะ

01:08:43 ปิยพงศ์

ครับ ขอขอบคุณครับ ท่านอาจารย์สยาม และท่านอาจารย์ด้อม ให้ข้อคิดเห็นที่น่าสนใจเลย เลือกคำสำคัญในการสร้างเลขดัชนีไม่จำเป็นต้องเยอะ แต่ว่าให้เป็นคำสำคัญ แล้วก็ท่านอาจารย์ด้อมบอกว่ามันอาจจะไม่ต้องท้ายเล่มอย่างเดียว ท้ายบทด้วยก็ได้ ถ้าหากว่าเราจัดแบ่งเนื้อหาดี หรือแต่ละบทอาจจะมีคำเยอะ ถ้าไปรวมมันท้ายเล่ม มันก็จะทำให้แบบดูเยอะ ดูหนา ดูซับซ้อนเกินไป อันนี้ขอบคุณมากครับ ท่านอาจารย์ตูนจะปิดท้ายในประเด็นนี้ด้วยมั๊ยครับ เลขดัชนีท้ายเล่มครับผม

01:09:14 มานิกา

สาย field แบบเราเนาะ Technical term คือควรทำ ให้อยู่ในดัชนีค่ะ ก็เพราะว่า Field ทางจิตวิทยา อย่างจิตวิทยาคลินิกอะไรเงี้ยค่ะ มันก็จะมี Technical จริง ๆ จิตวิทยาไม่ต้องคลินิกก็ได้ Technical term เป็นล้านเลยนะคะ เพราะฉะนั้นคำที่เป็น Technical term คือคำที่ควรจะต้อง require ในดัชนี ส่วนคำอื่น ๆ ที่เป็นคำทั่ว ๆ ไปในสายทางจิตวิทยา แต่เป็นคำที่แบบมันไม่ได้แบบมีความหมายเฉพาะทางมากไปกว่าสื่อโดยทั่วไป ก็ส่วนตัวก็ไม่ได้เอาออกมาไฉนอะ แต่อย่างจิตวิทยา อย่างเช่นคำว่า การเรียนรู้ บุคลิกภาพ การรับรู้อะไรพวกเนี่ย พวกนี้ถือเป็น technical term นะคะ เพราะว่า การตี define แบบนักจิตวิทยากับ define แบบคนทั่วไป มันจะมีมุมบางมุมที่

แบบเรา define แตกต่างกันไป พวกนี้จะเก็บไว้แล้วเป็นดัชนีอะไรอย่างเงี้ยคะ ส่วน Technical term จำจำ เช่น Schema เอย Cognitive flexibility เอย คำพวกนี้อยู่แล้ว อะอย่างเงี้ยคะ ประมาณนี้คะ

01:10:08 ปิยพงศ์

ขอบคุณครับ ก็สำคัญมากแหละ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ศาสตร์ที่มีคำศัพท์เฉพาะของตัวเองนะครับ ถ้ามีดัชนีก็จะช่วยให้การอ่าน การหาข้อมูลง่ายขึ้น และก็ประโยชน์สำหรับผู้ถามมากขึ้น ขอขอบคุณ คำถามที่ 5 ครับ มีเทคนิคการควบคุมตัวเองอย่างไรที่จะบังคับตัวเองให้เขียนตำราจนเสร็จ อันนี้เป็นคำถามที่อาจจะเน้นในส่วนที่เป็นพฤติกรรม การเขียนและนะฮะว่าทำยังไงจะควบคุมตัวเองให้เขียนกันเสร็จนะครับ ก็เรียนสอบถามท่านวิทยากรผู้มากประสบการณ์ของเราเลยครับว่าท่านมีเทคนิคอะไรบ้างในการควบคุมตัวเองครับผม

01:10:54 ศิริพงษ์

โอเคครับ ขออนุญาตอย่างนี้ เอยนะครับ รู้สึกขอคำถามเนี่ย เท่าที่ทางอาจารย์เพิ่งได้ส่งมานะผมก็ได้ดูและรู้สึกคำถามลักษณะเนี่ย มันจะมีข้อที่ 6 ข้อที่ 8 แล้วก็ข้อสุดท้ายข้อที่ 9 นะ เกี่ยวกับเรื่องของการสร้างพลังอะไรอย่างเงี้ย ครอบคลุมท่านอาจารย์น้องผิงช่วยแชร์ที่พี่ส่งให้เมื่อตอนแรกหน่อยฮะ ขึ้นแผ่นเดียวครับ เป็นสรุปไปเลยนะครับ ก็ขอแบบเป็น ผากเป็นข้อคิดละกัน เป็นเป็น 3E ละกัน ขออนุญาตใช้ตัว E เนื่องจากเราอยู่ใน Field Education นะฮะ ก็เลยเอา 3E ขึ้นมานะฮะ ก็ชวนคิด หรือว่าข้อแนะนำนะครับ เดียวร่อน้องผิงนิดนึงนะครับ โอเคครับ ก็เป็น 3E นะฮะ E ตัวแรกเลยที่สำคัญเมื่อสักครู่น้องตุน ก็พูดถึงเรื่องของการต้องสร้างพลัง Energy ให้มากเนี่ยนะครับ ก็ควรจะต้องการเขียนตำราตามหัวข้อของเราเนี่ยนะ ให้เสร็จ ดี มีมาตรฐานเนี่ย บางทีมันก็อาจจะเขียนไปเขียนมา มันก็เบื่ออะไรเงี้ย ก็ต้องเติมพลังให้กำลังใจตัวเองนะครับ เพื่อจะเห็นเป้าหมาย เล่มที่ออกมาให้ได้เนี่ยนะฮะ สร้าง energy เนี่ยนะครับ แล้วก็ในตัว E ตัวที่ 2 นะครับที่เราพูดกันเมื่อคราวที่แล้วเยอะมากนะฮะ ที่แตกประเด็น นะฮะในเรื่องของ Ethical dilemma ในเรื่องของประเด็นการตัดสินใจยาก หรือว่าที่เราทำเป็น Case study เนี่ยก็ควรจะต้องมีในเรื่องของ จรรยาบรรณ หรือจริยธรรมเข้ามาเพื่อเป็นตัวคุมเนครับ ให้มีคุณภาพนะครับ แล้วก็ตัวสุดท้ายนะครับ อันนี้ก็พินพินครับ Excellence นะครับ เพื่อที่จะให้ตรงตามประเด็นหัวข้อ การสัมมนาของเรา KM นะครับ ให้เสร็จ ดี มี มาตรฐานนะครับ ก็เลย Hint ไว้ 3E นะที่ใช้ตัว E ก็เนื่องจากว่าเรา Education อะนะฮะ ก็ประมาณนี้แหละครับ ก็สรุปไป 3 ข้อเลย เท่าที่ดูและรวบรวมข้อ คำถามประมาณนี้นะครับ ขอขอบคุณครับ

01:13:27 ปิยพงศ์

ครับ ขอพระคุณมากเลยครับ 3E เราจะได้จำง่าย ๆ ด้วยครับ ผมเชิญท่านอาจารย์ท่านอื่นต่อได้เลยนะครับ ในประเด็นเทคนิคการควบคุมตัวเองเนอะ ที่จะทำให้เราทำตำรานี้จนเสร็จ

01:13:44 ธงชัย

ขอบพระคุณครับ สำหรับผมนะครับ ก็มองถึงนะครับ 2 ปัจจัยก็คือ Push factor แล้วก็ Pull factor นะครับว่าสิ่งเหล่านี้มันเกิดมาจาก นะครับ 3E เหมือนกันนะครับ นะครับ E ตัวแรกของผมก็คือ Enjoyment นะครับว่าเรามี habit ของเรานะครับ ที่ในการเขียนตำราหรือเปล่า แต่ habit ของเรา นั้นก็ต้องเป็นนะครับ ก็คือนะครับ การเขียนไปเรื่อย ๆ นะครับ เราต้องมีความสุขนะครับ Enjoyment อันที่ 2 ก็คือ Encourage เหมือนนะครับ ก็คือนะครับ เราต้องมีพลังในตัวของเราครับ แล้วก็ตัว E ตัวที่ 3 ก็คือ Engagement นะครับ ก็คือเขียนแล้ว ก็คืออย่าวางนะครับ อย่างเช่น ภาษาที่สมัยใหม่ก็คือไม่มี Passion ไปหมดครับ ไม่ต้องเติมไฟนะครับ เติมแก๊สไปเลยนะครับ ในลักษณะของตรงนี้ สิ่งหนึ่งที่ผมมองอีกลักษณะหนึ่งของการเขียนตำราในสถาบันการศึกษา โดยเฉพาะอุดมศึกษาทั่ว ๆ ไปเนี่ย มันจะมีหลุมพรางนะครับ มี pit fall 3 ประการนะครับ ก็คือ 3S นะครับ S แรกนะครับ ก็คือ Social influence นะครับ Social influence นี่ถือว่า เป็นเรื่องสำคัญมากโดยเฉพาะนะครับ ความเป็นมวลหมู่นักวิชาการของเรานะครับ ถ้าเรามีกลายณมิติดี ๆ นะครับ เราจะได้หนังสือดีนะครับ อยากให้มีกลายณมิติดี ๆ เยอะ ๆ นะครับ มากกว่ามีเพื่อนนะครับ เพราะฉะนั้นเนี่ยเพื่อนท่านอาจารย์ที่รักไม่จำเป็นต้องมีมากนะครับ ให้มีกลายณมิติมาก ๆ นะครับ อันที่ 2 ก็คือ System influence เมื่อก่อนเราเห็นได้เลยนะครับว่าตำราของรามคำแหง เคยพิมพ์สูงสุด 5,000 เล่มนะครับ แต่เดี๋ยวนี้ครับ หลุมพราง ลักษณะอย่างหนึ่งของเรานะครับ พิมพ์ 25 ก็มีพิมพ์ 50 ก็มีนะครับ อันนี้ก็เป็นนะครับ ก็ฝากด้วยนะครับนะครับ ถัดมานะครับ ในส่วนของทั้ง Push ทั้ง Pull factor นะครับ ก็คือ Self instrument ของเรานะครับ นักวิชาการนะครับ เราจะอยู่ในมหาวิทยาลัยที่เป็น Teaching university นะครับ ตำรานี้ ถือว่าเป็นหน้าเป็นตาของของสถาบันนะครับ ในสมัยก่อนเราจะเห็นเรื่องนะครับว่าตำรานะครับ เยอะแยะมากมายนะครับ Text ทั้ง S ทั้ง H นะครับ Handbook, Supplementary นะครับ 3 อย่างออกมาเลย หรือแม้แต่การเขียนคู่กับอาจารย์ที่มาร่วมเขียนนะครับ หรือสอนวิชาด้วยกันนะครับ เราจะเห็นมากมายเลย แต่เดี๋ยวนี้ครับ ตำราของเรานะครับ ถูก Engage กับอาจารย์ผู้สอนคนนั้นนะครับที่ไม่อยากให้คนอื่นเขียน ในลักษณะอย่างงี้นะครับ ก็ฝากตรงนี้ไว้ว่าความรู้เป็นของมนุษยชาติ อย่าผูกขาดกันเลยนะครับ เพราะฉะนั้น ตัวเรานะครับ จะเขียนอะไร ผลิตอะไรออกมาครับ ว่าเราต้อง นะครับ มีความขยันนะครับ ตั้งใจนะครับ เมื่อหมดไฟ ไฟจะหมดปั๊บ คิดดูสิว่า เราคิดอย่างไร แล้วมันก็จะเกิดอุปอย่างนี้ขึ้นมาครับ สำหรับตัวผม นะครับ จากประสบการณ์ของผม ก็คือ 1. เรา Set Idea 2. เราเซต Force แล้ว 3. เราเกิด Feeling มั้ย เมื่อเกิด feeling ปั๊บ เราจะ Plan ทันทีนะครับ เราจะ Plan ทันที ถ้าไม่รู้อะไรจะ Plan ยังไงก็ไปดูทฤษฎีของ Theories of planned behavior เพิ่มนะครับ ในส่วนของตรงนั้นจาก Plan เสร็จปั๊บ อย่างนี้ครับ ที่เรามี 3 ล้อกันว่า Plan แล้วก็ Plan แล้วเราต้องไปสู่ Sustainable habit ให้ได้ เมื่อเรามี Sustainable เราต้อง Commitment ว่าตำราของฉันทาจะเขียนให้เสร็จ เหมือนกับว่านะครับ เราจะเขียนให้เสร็จตอนไหนนะครับ จะเสร็จอีก 2 เดือน ของกำลังจะออกปีนี้เราจะออกตำราที่เรื่อง ก็เล่ม หนังสือก็เล่ม วิจัยก็เรื่องนะครับ Commitment ให้กับตนเองนะครับ ในลักษณะของสุดท้าย เกือบสุดท้ายเราก็ มาเป็น Life style ช่วงไหนที่เขียนได้ เขียนเลยนะครับ ท่านอาจารย์ที่

รักครับ อย่าสิ้นหวังท้อแท้จะแพ้พ่ายเหมือนตั้งเรือสำเภา อุปสรรคนานาฝ่าฟันไปจึงจะใช้นักสู้ผู้ทรงสร้าง Life style ของตนเอง จากนั้นก็เปลี่ยนครับ เปลี่ยนแนวคิดนะครับ แล้วมันก็จะมาสู่ตำรา แล้วก่อนที่มันจะออกเป็น ตำราได้ เราก็มานะ Write review ตำราของเราอีก ตัวนี้คือ สไตล์ของธงชัย สมบูรณ์ครับ ขอบคุณครับ

01:18:50 ปิยพงศ์

ครับ ขอพระคุณมากเลยครับ ให้เราได้เห็นทั้ง Push และ Pull factor แล้วก็วิธีการที่นำไปสู่ตำราจะเสร็จเนี่ย มันเกิดจากอะไร ท่านอาจารย์บอกว่าต้องมีใจ มีนิสัยเป็นผู้รักการอ่าน ผู้รักการเขียน ผลักดัน Feeling จากภายใน ออกมา Planning แล้วก็ต้องไม่นิ่ง แล้วก็ต้อง Commitment แล้วก็ทำต่อสร้าง Life style ในการเขียนตำราให้เสร็จครับ ชัดเจนมากเลยครับ ในประเด็นนี้มีท่านอาจารย์จะเสริมอีกไหมครับ

01:19:22 มานิกา

มันก็ได้ยินน้อง ๆ รวมถึงไม่ใช่ น้อง ๆ แบบตัวเองก็พูดนะคะ บางทีอยากจะทำอะไรที่มันเป็นงานยาก ๆ ยาวหน่อย มันก็อาจจะมีความตั้งใจ Passion มันก็จะมาล้น ๆ ช่วงแรกนะคะ หลังจากนั้นก็อาจจะทำ ๆ หยุด ๆ มันก็มีงานอื่น เข้ามาเนะคะ กิจกรรมประจำวันอื่นอีกมากมายเนะคะ ทำยังไงให้มันทำแล้ว Passion เกิด Passion คงอยู่ จนกระทั่ง งานสำเร็จเนะคะ ถือว่าเป็นการแชร์จากประสบการณ์ว่า ถ้าตัวเอง ถ้าเป็นตัวเอง เคยทำอะไร และทำแล้วมัน ค่อนข้างมี Effective ก็ถือว่า มาแชร์ กันและกันนะคะ ขอแชร์หน้าจอด่วนนิดนึง อันนี้น่าจะเป็นเรื่องของการทำงาน ตำราให้เสร็จเนาะ ดี มีมาตรฐาน ก็คือที่เราคุยกันไปช่วงต้นอะ อันนี้น่าจะหมายถึง การทำตำราให้เสร็จ ส่วนตัว มองว่ามันเป็นเรื่องที่ท่านพูดว่าเรื่องของใจอะ ก็ต้องมีวินัยกับตัวเองอะไรอย่างเงี้ยคะ ที่เนี่ย อย่างถ้าสมมุติเราต้องทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งเรื่องเนี่ย มันเป็นเรื่องที่แบบมัน take time ใช้เวลามาก ปริมาณข้อมูลจำนวนมาก มัน ต้องใช้สมาธิเยอะ ๆ มัน High commission ตามภาษานักจิตวิทยาอะไรเงี้ยคะ แล้วเราก็คแค่คิดมันอยู่ แต่ในสมอง เรามีความอยากอะนะ ฉะนั้นอยากทำอะไร ฉะนั้นก็อยากเห็นตัวเองเขียนตำราได้สำเร็จ อยากเห็นผลงานตัวเอง วางอยู่ใน เชลล์การขายอะไรอย่างเงี้ยคะ แต่ว่าเวลาตอนทำ ทำไป มันก็แบบ ชีวิตมันก็ไม่ได้ราบรื่นอย่างงั้นเนอะ บางช่วง มันก็แบบ โอ้ย มีไฟทำทำ บางช่วงมันก็แบบหมดไฟ เพราะว่ามีการโน่นนั่นนี่เข้ามาเยอะแยะอะไรอย่างนี้นะคะ หนึ่งสิ่งที่พยายามจะทำก็คือเอาอะไรที่ยังคลุมเครือในหัวออกมาเป็นรูปธรรม เพื่อให้เราจะสามารถที่จะ Plan มัน ได้เป็นรูปธรรม แล้วก็ทำได้จริงมากขึ้นเหมือน practical ขึ้น ก็เลยจริง ๆ เป็นวิทยากรที่โดนพูดเรื่องนี้บ่อยนะ ก็คือการใช้ To do list อะคะ ปัจจุบันมีแบบแอปพลิเคชันด้วย แต่ส่วนตัวก็ยัง manual อยู่เนอะ ก็มีสมุดหนึ่งเล่ม เป็น manual อยู่อะไรเงี้ยคะ ที่นี้ To do list นะ เนื่องจากใช้มานานใช้มาหลาย ๆ ปีละก็จะพบว่า To do list นะ มันมี To do list ที่ดีนะ ที่แบบตรงกับเรา แล้วก็ใช้ แล้วมันก็แบบเป็น To do list ที่ใช้จริง ๆ ไม่ใช่สักแต่ว่าเขียน ๆ แล้วก็วางไว้ แล้วก็ไม่เคยเปิดเลย แล้วก็ทำไม่ได้ซักที อะไรอย่างเงี้ยเนะคะ ซึ่งก็เป็น To do list ที่ไม่มีประโยชน์ To do list ที่มีประโยชน์ คือมันเป็น To do list ติดมืออะ ที่ ๆ เมื่อไหร่ก็ตาม แล้วก็นึกถึงแล้ว แล้วก็เปิด แล้วเรา

ก็พยายามคิดตาม Plan ของเราอะไรเงี้ยค่ะ ก็เลยก็เลย knowledge sharing ก็เลยเอาของตัวเองมาโชว์ประมาณ เนี้ยค่ะ นี่ตอนทำเล่มล่าสุดคือ PSY3001 อย่างเงี้ย หลังจากวางโครงสร้าง-โครงสร้างอะไรเสร็จเรียบร้อยแล้วอะไรเงี้ยค่ะ เป็นโครงสร้างของทั้งเล่มก่อนแล้วถึงจะมาเป็นโครงสร้างของแต่ละบทอะไรอย่างเงี้ยค่ะ ก็จะมีพยายามเขียนไว้ว่า เราจะใช้เวลาประมาณเท่าไรถึงเท่าไร หัวข้อนี้ใช้วันไหนหัวข้อนั้นไว้ใช้วันไหนเราก็พยายามเลือกวันที่เป็นวันนั้น เราจะเป็นวันที่ productive จริงจริงเป็นวันที่ไม่มีธุระอื่นเป็นวันของวันหยุดเป็นวันที่แบบฉันจะไม่รับโทรศัพท์ใคร ทั้งนั้น เพื่อเขียนหัวข้อนี้ให้เสร็จอะไรอย่างเงี้ยค่ะ ส่วนวันที่ไม่ใช่วันเหล่านี้เนี่ย ฉันก็จะทำทุกกิจกรรมที่เป็นกิจกรรม อื่นอื่นอะไรทำนองเนี้ยค่ะ เพื่อที่ว่าเราอย่งยังคิดงานที่ควรจะทำแล้วก็ศิริงานตำราไปในคราวเดียวกันได้แล้วก็ให้เวลา กับตัวเอง revise ได้มัย revise ได้นะคะที่เขียนดินสอ คือลบแล้วลบอีก ลบแล้วลบอีกเหมือนกันนะค่ะ เพราะว่า กิจกรรมต้องเข้ามาเรื่อยเรื่อย ะงานใหม่เข้าทุกวันนะค่ะไอ้งานที่คิดว่าเฮ้ย วันนี้ฉันจะว่างก็ไม่ว่างแล้วอะไร อย่างเงี้ยค่ะ แต่ก็จะมี scope ของตัวเองให้ยืดหยุ่น พอประมาณมันจะไม่ให้ยืดหยุ่น ข้ามเดือนข้ามปีละมันจะให้ ยืดหยุ่น ช่วงนี้ที่เราคิดว่า เฮ้ย ไม่ได้แล้ว ถ้าบนี้เราช้า บทหน้าเราก็จะ Struck ไปด้วยอะไรอย่างเงี้ยค่ะ ที่เนี่ย เวลาเราทำ To do list แบบเนี่ย มันเหมือนเป็นการถ่ายทอด ไอ้ความคิดที่มันเป็นเหมือนก้อนเมฆคลุมเครือลอย ลอยล่องล่องฟุ้งฟุ้งฟุ้งฟุ้งเนี่ยให้มันเป็น Tangible อะ Tangible จับต้องได้เป็นรูปธรรม เป็น Concrete เปลี่ยนจาก Thinking เป็น Concrete thinking แล้วทุกครั้งที่เราทำได้ว่าเราตีเครื่องหมายถูกอะไรอย่างเงี้ยค่ะ ถูกน้ำเงิน คือถูกเล็กเล็ก ถูกสีแดง คือใหญ่ใหญ่ ก็เหมือนเป็นการ Reinforcement ให้ตัวเองว่า เฮ้ย ถูกแล้วอะไร อย่างเงี้ยค่ะ อีกอย่างหนึ่งที่ Checklist พวกเนี่ยสามารถช่วยเราได้คือ มัน บางที การเขียนตำรา Detail มัน เยอะเนอะ ไหนจะอ้างอิง ไหนจะต้องวิเคราะห์ สังเคราะห์ ลุ่มลึก ครบถ้วน ชัดเจน เยอะไปหมดเลยคะ มันจะเห็น ทำให้เราเห็น structure ว่าเรา หลุดอะไรมัย ไม่หลุดอะไรมัย อะไรคือตัวอย่างที่เราอยากจะหย่อนเข้าไปเราจะเอา ตัวอย่างนี้ หย่อนจากประสบการณ์ของเรา หรือหย่อนจากตัวอย่างของท่านอื่นอื่นเข้ามา สรุปยังงี้ เราก็จะเขียน take note เราไว้ คือใน Checklist มันจะค่อนข้าง แบบ flexible แล้วก็เป็นตัวของเราเอง เหมาะกับตัวเอง อะไร อย่างเงี้ยค่ะ เราสามารถดีไซน์ได้ด้วย ว่าบนี้ ไม่ใช่ บทที่สำคัญ เป็นบทตั้งต้นของเรื่องความจำ ดังนั้นเราอาจจะอยู่ ประมาณ 10 ถึง 15 page อย่างนานกว่านั้นนะ ไม่เช่นนั้นบทที่สำคัญ 2 3 10 Page มันก็จะแบบเหลือน้อยลงอะไร ทำนองเนี้ยค่ะ คือมันมันจะเริ่มเห็น structure ที่เป็นรูปธรรมจากการเขียนมัน ตอนเป็นวิทยากรหลายที่ บางคนก็ จะบอกว่า เฮ้ย To do list อะ เราก็ทำนะ แต่เราทำแล้ว เราไม่เคยเปิดเลย นั่นแสดงว่าคุณเขียน To do list แบบ ไม่ Engage เหมือนคุณไม่ได้ถือมันติดมืออะ คุณก็แค่สักแต่ว่าทำตามคำแนะนำแล้วก็จบไปอะไรอย่างเงี้ยค่ะ ไม่อะ มันคือแบบของที่เราต้องถือติดมือ เหมือนเราถือปฏิทินติดมือ ว่าอันนี้ฉันต้องทำอะไรนะค่ะ แล้วก็เช็ค แล้วก็ พยายามที่จะ Keep plan ของเราให้ได้ Revised ได้ แต่อย่า Revised หรือให้อภัยตัวเองมากเกินไป ก็ Revised ให้อภัยตัวเองได้ประมาณนึงอะไรอย่างนี้นะค่ะ แล้วมันจะเก็บตกทุกทุกประเด็นได้ว่าเราทำอันนี้แล้ว เราทำโน่น แล้ว อันไหนทำแล้วดีถูกถูก อู้ย ภูมิใจจังเลย วันนี้ฉันสำเร็จวันข้างหน้า ฉันจะได้ทำอะไรเงี้ย มันเหมือนเป็น Reinforcement เล็ก ๆ เหมือนที่นักจิตวิทยาบอกว่าตั้งเป้าหมายใหญ่แล้วก็นำตั้งเป้าหมายเล็ก ๆ แล้วพอเราทำ

เป้าหมายเล็ก ๆ สำเร็จ เราก็จะมีแบบ Motivation มี Reinforcement สำหรับเดินในก้าวต่อ ๆ ไป สเต็ปต่อ ๆ ไป อีกอย่างหนึ่งที่ Checklist ช่วยเราได้ พวกรูปพวกตารางเงี้ยวๆ บางทีมันก็เยอะอะ เราก็พยายามเขียนว่าบทนี้มีรูปที่เท่าไร ตารางที่เท่าไร เราไม่ต้องไปนั่งเปิดบทเปิดคอมไป ๆ มา ๆ อะไรอย่างเงี้ยวๆ มันเร็วขึ้น มันสะดวกขึ้น ตัวเราเองเห็นภาพมันชัดเจนขึ้น Checklist ลักษณะแบบนี้ก็สำหรับตัวเองนะ ก็ถือว่าเป็น Checklist ที่แบบช่วยให้เราสามารถเขียนตำราได้สำเร็จ แม้มันจะ Take time เป็นปีก็ตามเลยนะ แต่มันก็สำเร็จอะมันก็สำเร็จไปทีละจุด ๆ ไปอะไรอย่างเงี้ยวๆ ก็ให้เป็นไอเดีย แล้วให้ไปปรับใช้ เพราะว่าแต่ละคนนะมันมีสไตล์ของตัวเองนะ เราอาจจะฟัง get เป็น ไอเดีย แล้วก็ แบบไปเป็น Style อาจจะ ไม่ใช่ To do list ใช้อย่างอื่นก็ตาม List ที่มันแบบเป็นสไตล์ ของ ตัวเอง ทำนองเงี้ยวๆ แต่ว่าส่วนตัวเอง เอง ใช้ตัวนี้แล้วก็มันเวิร์ค ใช้กับตำรา เวิร์ค ใช้กับวิจัย เวิร์ค อีกอันนึง บางทีเรา คนเรามันก็ แบบเป็นปลุขณะ บางช่วงมันก็มี Passion สูง บางช่วง Passion มันก็ต่ำอะไรเงี้ยวๆ ก็มีอารมณ์ แบบขึ้นเงี้ยวๆ อะไรบ้าง ก็ เป็นเรื่องธรรมดา อะไรอย่างเงี้ยวๆ ก็ ก็ ก็ยอมรับ ในวันที่เราขึ้นเงี้ยวๆ เราก็ขึ้นเงี้ยวไป อะไรอย่างเงี้ยวๆ หรือ หรือ บางทีเราแบบ โอ้ย ไม่รู้จะทำอะไรเลย พยายาม แบบ จะว่ายังไงดี อ.ดี ส่วนตัวเรา บางที เราแบบหงุดหงิดใจอะ คับข้องใจ ไม่รู้จะทำยังไงดีอะ สมมติ จะมา นั่งเขียนตำรา พอเขียนตำราแล้ว สมมติมันก็จะกลับ เข้ามาเหมือนเรา โฟกัส เรื่องเดียวอะ อาจารย์ดี แบบสมมติ กำลังเกรี้ยวกราด ใส่อาจารย์ดี อย่างเงี้ยวๆ อ้อ ตายแล้ว ทะเลาะกับดี ทำงะ มาเขียนตำรา ก็แล้วกัน เอาอารมณ์ ปลungปลานนะ มาลงใส่ตำรา อะไรอย่างเงี้ยวๆ โอ้ย มันก็จะเกิดพลังงานในการทำอะไร อย่างเงี้ยวๆ ยิ่งโกรธมาก ตำรายิ่งไปได้เร็ว อะไรอย่างเงี้ยวๆ นะคะ อันนี้อันนี้ก็แล้วแต่สไตล์ อันนี้หมายถึงว่า เออ ถ้าเราแบบไม่รู้จะทำอะไร ตอนนั้นกำลังปลungปลานอยู่ ก็ลองกลับเข้ามาทำอะไรที่โฟกัสมาก ๆ แล้วเราก็จะมีสมาธิ เราก็จะตัดเรื่องรบกวนใจออกไป ทำให้เรามีแต่กับงานตรงหน้า มันก็อาจจะเป็นทางหนึ่งที่ทำให้เราทำงานยาก ๆ ได้แบบมีพลังทำนองนี้ค่ะ

01:26:54 ปิยพงศ์

ขอบคุณครับ อาจารย์ต้นครับ ตอนนี้นั่งขำกัน อ้าว มันเป็นวิธีการเปลี่ยนระบบคิดเนาะ เวลาเราโฟกัสอะไรมาก ๆ บางทีมันดี ๆ เราเปลี่ยนระบบคิดให้เป็นรูปแบบความคิดอีกแบบนึงใช้วิธีคิดอีกแบบนึง อันใหม่ มันก็จะทำให้มันเหมือนกับทะเลาะกับปัญหาเนาะ ในแบบที่หนึ่งไปใช้แบบที่ 2 แล้วก็กลับมาแก้แบบที่หนึ่ง มันก็จะผ่านไปได้ด้วยดีนะครับเค้า

01:27:20 มานิกา

บอกว่าเวลาที่ เรากำลังอารมณ์ปลungปลาน อารมณ์โกรธเงี้ยวๆ พลังมันจะเยอะใช้ปะคะ ยิ่งแบบโกรธ พลังมันเยอะ เอาไปลงที่ ไหน ถ้าเอาไปลงผิดวิธี มันก็แบบเสียหาย เราก็ย้ายมันมาลงที่ไหนคะ ย้ายมันลงอยู่ตำรา มันกำลังมีพลัง กำลังพุ่งกำลังเดือดเลยนะ ลงที่ตำรา อ่านไปอ่านไปเขียนไปอะไรอย่างเงี้ยวๆ ก็ระงับความโกรธแล้วก็เทพพลังไปที่ตำราแล้วแทนอะไรทำนองนี้

01:27:43 ปิยพงศ์

คือการถ่ายโอนพลังงานไปที่อื่น ครับ เป็นการ Discipline ด้วยเทคนิคต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ To do list หรือ อะไรก็แล้วแต่ ซึ่งมาจากประสบการณ์ ท่านอาจารย์ ดูน่าจะช่วยหลายท่านได้เห็นแนวทางแล้วว่า เนีย คือวิธีการควบคุมตัวเอง วิธีการลงสั เหมือนกับเขียนตัวเอง และต้องไปให้ได้ ให้ทันนะ อะไรอย่างนี้ครับ คำถามสุดท้ายที่เก็บรวบรวมมาครับ เป็นคำถามที่น่าสนใจอีกอันหนึ่งครับ มีคำถามว่าระดับของตำราเนี้ยครับ อย่างเช่นเนื้อหาขั้นสูง Advance หรือว่าตำราที่มีเนื้อหาเบื้องต้น พื้นฐาน หลักการทั่วไป อะไรพวกนี้ พวก Introduction Foundation Principal เนีย มันมีความแตกต่างกันยังไง ถ้าเราจะเลือกใช้คำเหล่านี้กับ เนื้อหาของตำราของพวกเขาครับ อันนี้ก็เรียน สอบถามท่านวิทยากรเลยครับ แล้วก็เชิญท่านวิทยากรได้ให้ข้อเสนอแนะหรือข้อคิดเห็นกับพวกเราด้วยครับ

01:28:44 ศยามน

ขออนุญาตตอบนิดนึงค่ะ อาจารย์เมื่อกี้ข้อเมื่อกี้สนใจมากเลยนะข้อ6 กับข้อ8 อะค่ะ มันก็เหมือนเพลงไข่มุข เธออาจมีร้อยเหตุผลที่เธอจะไป เรามีเหตุผลมากมายที่จะบอกว่าเราไม่มีเวลาเลย ซึ่งจริง ๆ การทำหนังสือตำราเนี้ยมันทำแค่เดือนเดียวเองนะค่ะ ถ้าเรานั่งอยู่เฉยเฉยกลั่นใจจริง ๆ เพราะว่าปัญหาก็คือว่าเราไม่สามารถหาตำราเนี้ยที่มีอยู่ในต่างประเทศและในไทยเองอะ ย้อนหลัง 5 ปีแทบไม่มีเลย และสิ่งสำคัญก็คือเราค้นกระจาย เพราะว่าความรู้เป็นพลวัต คุณไม่รู้หรอกว่าความรู้ตอนเนี้ยมันเปลี่ยนไปขนาดไหนในศาสตร์ของเรา ถ้าเราค้นกูเกิ้ลไปเรื่อย ๆ กูเกิ้ลเดี๋ยวนี้ก็แทบจะไม่เจอนะ ความรู้เป็นพลวัตขนาดเนี้ยนะฮะ ยิ่งค้นยิ่งเจอความรู้ใหม่นะฮะ มันก็จะลึกลงไปเรื่อย ๆ นะค่ะ ก็ต้องบอกว่านักศึกษาเราหลายคนนะ learning style ไม่เหมือนกัน บางคนก็ชอบอ่าน บางคนก็ชอบฟัง บางคนอ่านแต่ตำรา เพราะฉะนั้นในหลาย ๆ วิชาที่ยังไม่มีตำราเนี้ยค่ะ ก็อยากให้อาจารย์ช่วยกันทำตำราด้วยนะค่ะ แล้วก็ขออนุญาตกลับมาที่คำถามที่ 7 เกี่ยวกับเรื่องของระดับของตำรา ก็เคยไปฟังบรรยายเนี้ยค่ะ แล้วก็ในเรื่องของความเข้าใจของตัวเองนะ เลือกวิชาที่มีชื่อวิชาที่เหมาะสม อย่างถ้าเราเลือกชื่อวิชา เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์รับรองค่ะ ตก เพราะว่าเพื่อนตกมาแล้วเพราะมันไม่มีความรู้ใหม่ มันไม่มีใครทำเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วอะ มันเปลี่ยนเป็น E-learning มันเปลี่ยนเป็นเรื่อง AI มันไม่มีใครทำเรื่องนี้แล้ว ข้อสำคัญคือเลือกวิชานะค่ะ ถ้าจะขอผลงานนะ แต่ถ้าจะเขียนให้นักศึกษาเขียนอย่างไรก็ได้ ข้อที่ 2 ก็คือเรื่องของตำราที่เป็นหลักการ-พื้นฐาน นั่นนี่นั่นมันเหมาะกับ ผศ. ธีระเกล้า ผู้ช่วยศาสตราจารย์หรือเปล่า ในความเห็นของตัวเองนะ คือความรู้ที่มันกว้าง ๆ ที่อันที่ทุกคนต้องมี General ed พวกเนี้ยนะค่ะ ส่วนตัวหนังสือที่จะต้องเป็น... อะไรนะ ต้องมีมาตรฐานสูงลึกลงไป โดยเฉพาะเนี้ย ระดับรองศาสตราจารย์เนี้ย ต้องแสดงความเป็นตัวตนแล้วนะฮะ เราต้องเขียนหนังสือที่เฉพาะทางเฉพาะเรื่อง ที่ยังไม่มีใครแบบเขียนในด้านนั้น ๆ นะค่ะ โดยเฉพาะถ้าจะเป็นรองศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์ ต้องลึกในเรื่องนั้นมาก ๆ นะค่ะ ในความเห็นตัวเองนะค่ะก็คงมีเท่านี้ค่ะ ขอขอบคุณค่ะ

01:31:10 ปิยพงศ์

ครับ ขอบพระคุณมากครับ ท่านอาจารย์ครับ อันนี้ที่ท่านก็ได้ให้ concept กับเราเกี่ยวกับเรื่องการเลือกเขียนตำรา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าเรามีเรื่องตำแหน่งวิชาการมาเป็นตัวกำกับด้วย เนื้อหาตำรา มันก็ควรมีความเฉพาะทาง มีความลุ่มลึก หรือแม้แต่เป็นตำราที่อาจจะไม่ได้คาด ๆ เป็น general อะไรอย่างเงี้ย เป็นเนื้อหาที่ค่อนข้างเฉพาะทางลงไปหน่อย ครับผม ท่านท่านอาจารย์ท่านอื่นมีประเด็นอะไรที่จะเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องของระดับของตำราบ้างมั้ยครับว่า เอ๊ะ ถ้าเค้าพูดว่า เป็นขั้นสูงมันควรเป็นยังไง พื้นฐานหลักการทั่วไป อะไรพวกนี้ น่าจะต่างกันยังไงบ้าง

01:31:51 มานิกา

ค่ะ ก็เสริมท่านอาจารย์ศยามน อย่างนั้นเลยค่ะ คือมันก็ต้องดูด้วยว่าเราใช้ตามวัตถุประสงค์ประมาณไหน แล้วความคาดหวังของวัตถุประสงค์ประมาณนั้น เช่น ผศ. รศ. มันก็ต้องลึกลงไปอย่างเงี้ยค่ะ นี่การจัด.. อันนี้คือคือพูดหมายถึงว่า การเขียนตำราที่ design ไปใช้ ลิงก์กับเรื่องขอตำแหน่งทางวิชาการด้วย นอกเหนือจากใช้ประกอบการเรียนการสอนในวิชาของเราเลยใช่มั้ยค่ะ เหมือนกับเรามีโจทย์พวกอย่างเงี้ยเข้ามาให้ชวนคิดด้วย ว่าแล้วตำราไหนควรจะใช้สำหรับการขอตำแหน่งระดับไหน มันก็คือยิ่งตำแหน่งยิ่งสูง เราก็ต้องอย่างที่ท่านอาจารย์เอพูดแหละว่ามันก็ต้องมีความลุ่มลึก มีความเป็นตัวตน มีการสังเคราะห์ ซึ่งมันก็จะไปเชื่อมกับไปเชื่อมกับเกณฑ์ B, A และ A+ อย่างนั้นนะค่ะว่าเราจะ design มันประมาณไหนที่เราเขียน ส่วนตัวตอนใช้ ผศ. ก็ใช้ Core course แต่พอเป็น รศ. ก็ใช้วิชาเอกบังคับ อย่างเงี้ยค่ะ เพราะการเป็นเอกบังคับ มันโชว์ Expertise ของเราได้มากกว่า สังเคราะห์อะไรออกมาได้มากกว่า งานวิจัยอะไรที่เราทำก็ Serve กับเอกบังคับมากกว่า อะไรอย่างเงี้ยค่ะ จริง ๆ มันก็คือการวางแผนตัวเราด้วยแหละว่าวิจัยกับตำราที่เราจะใช้ในการขอตำแหน่งแต่ละระดับมันควรจะไปยังไง อะไรยังไงมันก็อาจจะเป็น Long term plan ในตัวเราที่เกิดขึ้นในตัวเราด้วยประมาณนี้ค่ะ แต่ยิ่งสำหรับสายจิตวิทยา ยิ่งแบบเฉพาะทาง เป็นเอก ยิ่งต้องโชว์ความเป็นเฉพาะทาง ความเป็นเอก คมคม แนวแนวสังเคราะห์ อะไรแบบเนี้ย ยิ่งลึก ยิ่งยิ่งลึก ยิ่งยิ่งแบบ High quality ก็จะเป็นแบบประสบความสำเร็จในการขอตำแหน่งได้มากขึ้นประมาณนั้นค่ะ เพราะฉะนั้นวิชาพวกแบบสไตล์ Gen ed ส่วนตัวเนอะ สมมุติเราได้เขียนวิชาตำราวิชา Gen ed เลยนะ Gen ed พวก RAM สำหรับเราเนาะ แล้วมาใช้ในการขอทางจิตวิทยาอะไรเงี้ยค่ะ โดยเฉพาะจิตวิทยาคลินิก เราเราจะมีมองว่าเบา น่าจะไม่โชว์ความรู้ของจิตวิทยาคลินิก เพราะฉะนั้นเราอาจจะต้องตีโจทย์ตรงเนี้ยว่าแบบ ถ้าเราจะใช้ในการขอตำแหน่ง ความลุ่มลึกของตำรา วิชาที่เลือกมาใช้ในแต่ละตำแหน่ง มัน serve ประมาณไหน เราก็เลือกให้มันพอดี ๆ สมดุล ๆ กลาง ๆ ค่ะ เพราะว่าตำแหน่งมันสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ นะคะ แปลว่าวิชาหลัง ๆ มันก็ต้องยิ่งเข้มข้น ซับซ้อน ลึก ๆ expert professional มากขึ้นนะค่ะ ก็ลองได้ระดับดูค่ะ

01:34:12 ศิริพงษ์

ครับ ก็ขอเสริมอีกนิดนึงนะครับ อันนี้ขออนุญาตแยกเป็น 2 ประเด็นละกันนะครับ ในส่วนของการทำตำราที่เราพูดกัน หรือว่าเขียนตำราให้เสร็จ ดี มีมาตรฐานนะฮะ 2 ประเด็น ประเด็นแรก นี่ก็คือถ้าเราต้องการเขียนอย่างที่ท่านอาจารย์เอ ท่านอาจารย์ศยามน ท่านได้เรียนไว้ว่าถ้าเราทำเพื่อให้ลูกศิษย์เราอ่านเจี้ยนะฮะ ก็จะเป็นแค่ระดับแบบ อาจจะเป็นหนังสือ อาจจะไม่ต้องถึงขั้นตำรานะครับ หรือไม่ก็อาจจะรองลงมา ระดับตำรา อาจะลงมาเป็นแค่แบบเอกสารการสอน หรือเอกสารประกอบการสอนที่เป็นซีทอะไรต่าง ๆ ก็แค่นี้ แต่ ที่เนี่ยถ้าเป็นการเขียนเพื่อขอผลงานวิชาการเนี่ย จากประสบการณ์ที่ตกมาแล้วนะฮะ แล้วเค้า แล้วมันเลยเวลาที่จะไปแก้ไขแล้วนะครับ เพราะว่ามันนานมากแล้ว จำได้เลยครับ ในตัวที่ Peer review หรือ ผู้ทรงคุณวุฒิ ท่าน เขียนมานะฮะ โดยเฉพาะตำราเนี่ยนะ เพราะตอนนั้นส่ง ก็มีตำรากับวิจัยนะครับ ในส่วนตำราเนี่ยก็ท่านเขียนบอกว่าควรจะต้องมีการแบบ ไม่ใช่แค่ วิเคราะห์หรือว่าเขียนเนื้อหาธรรมดา ควรถึงขั้นแบบสังเคราะห์ขึ้นไป คือหลาย ๆ เล่มที่มันเกี่ยวข้องกัน แล้วก็เอามาบูรณาการ นี้อย่างจำได้แม่นเลยนะครับ แต่ตอนนั้นนะ ก็คือเหมือนกับ แหม ถ้าเกิดได้ To do list อย่างน้องตูนว่าเนี่ย น่าจะเอามาทำต่อได้ ตอนนั้นไม่ได้ทำ To do list ถ้าได้ยื่นก่อนเนี่ยอาจจะทำต่อนะฮะ ก็คือต้องถึงขั้นระดับแบบสังเคราะห์ก็คือระดับของ ผศ หรือ รศ อย่างที่เราทราบกันก็ต้องมีความเป็นตัวตนนะครับ แล้วก็สอดคล้องอย่างที่ว่า อ.ตูนว่า ใช่เลยครับ ตอนที่ขอ ผศ ตอนนั้นก็เขียนแล้ววิชาทั่วไปนะครับ เป็นวิชาเลือก แต่พอของ รศ นี่เราเขียนไปให้อัฒิพัชร์บริหารเนี่ย มันก็จะเป็นวิชาเอก แล้วระดับของปริญญาโทนะครับ แต่พอเขียนของที่ขอ ศ. ไป ที่บอกว่า ตก ก็คือเราก็จะไปถึงเรื่องทฤษฎีระบบ แต่ที่เนี่ยเราก็ไม่ได้มีการเชื่อมโยงเยอะแยะมากมาย ตอนนั้นนะฮะ อ่า แล้วก็ช่วงเกือบร่วม 7-8 ปีแล้วมั้ง มันก็ไม่ได้มี AI มากมายที่จะเป็นตัวสร้างให้มันสะดวกขึ้นนะฮะ เป็นตัวสะดวกขึ้น ก็ประมาณนี้ ก็คือเน้นในเรื่องของประเด็นที่ 2 ก็คือเน้นในเรื่องว่า ถ้าเกิดเราทำผลงานระดับสูงขึ้นนะครับ ก็ควรจะต้องมีความซับซ้อน หรือว่ามีความชัดเจนมากยิ่งขึ้นนะฮะ ก็ประมาณเนี่ยครับท่านรองครับ

01:36:42 ปิยพงศ์

ขอบพระคุณมากครับ เหลือท่านวิทยากรท่านสุดท้ายนะครับ ท่านอาจารย์ธงชัยครับผม

01:36:49 ธงชัย

ครับ ขอบคุณครับสำหรับนะครับ คำถามนี้นะครับว่าจะดูยังงั้นนะครับว่าตำรานั้นนะครับ มีความเป็น Advance นะครับ หรือเป็น General ed นะครับ สิ่งหนึ่งนะครับ ที่ตำรานะครับ ควรที่จะใส่ไปก็คือแนวคิดทฤษฎีนะครับ ฐานคติที่จะต้องออกมาให้เห็นในเนื้อความนะครับ ในเนื้อความที่เราเขียนเรื่องนั้น ๆ นะครับ อาจจะไม่ อาจจะไม่ Provide อย่างลุ่มลึกนะครับ อย่างเช่น ตำราของปริญญาตรีนะครับ แต่พอตำราที่ใช้ในระดับปริญญาโทก็จะต้องมีความลุ่มลึกนะครับ นอกจากแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ แล้วนะครับ สิ่งหนึ่งที่ควรใส่มานะครับก็คือนะครับ บูรณาการนะครับ การบูรณาการใช้กับใช้กับศาสตร์ที่เราเขียนนะครับ ในส่วนของตรงนี้ และสิ่งที่ขาดไม่ได้ ก็เห็นสอดคล้อง

กับทุกท่านก็คือการตกลึกทางความคิดก็คือนะครับ การ Crystallization ออกมาเป็นการสังเคราะห์นะครับ แต่
นะครับ ทางศาสตร์การศึกษานั้น ถ้าสมมติว่าเราสังเคราะห์ได้ครบหมดนะครับ ทั้ง KAP นะครับ ก็แล้วแต่ละสำนัก
นะครับ ว่าแต่เรา A แบบไหนนะครับ หรือเอา A แบบไหนนะครับ บางสำนักก็ A ก็คือ Attribute บางสำนักก็คือ
A ก็คือ Attitude นะครับ ในลักษณะของตรงนี้นะครับ สุดท้ายนะครับ ตำราที่เขียน ต้องนะครับ มีความรอบคอบ
ว่าเรา Provide ความรู้หรือเรา Provide ปัญญาครับ ตัวนี้ก็จะทำให้เห็นถึงศักยภาพนะครับ เพราะว่า อย่างเช่น
ตัวผมเองนะครับ เวลาเขียนตำรา หรือหนังสือนะครับ ผมจะชอบเชิงปริทัศน์มากกว่านะครับ เชิงปริทัศน์นั้น
หมายถึงว่า การสะท้อนแนวความคิดนะครับ หลาย ๆ ตำรา หลาย ๆ เล่มของผม ผมจะเขียนว่าผู้เขียนนะครับ ขอ
เสนอแนวความคิดอย่างนี้ ๆ ลงมาผสมผสานตัวนี้ก็ได้รับคำชมจากจากคนที่อ่านอยู่นะครับ ก็เห็นอยู่แล้วก็สิ่งที่นะ
ครับ อยากจะฝากไว้ในหนังสือเขียนตำราทั่ว ๆ ไปนะครับ ว่าอยากให้หยิบยกนะครับ ประเด็นที่มันเป็น
Current issue ในช่วงนั้น ๆ นะครับ อย่างเช่น Current issue ในเรื่องของการจัดการศึกษาของไทย ณ ปัจจุบันนี้
ในเรื่องของการ Drop out ในเรื่องของ Area base learning อย่างเงี้ยครับ ในเรื่องของ Phenomena based
learning ประมาณอย่างเงี้ยครับ มันก็จะดูทั้งว่าตำราของเรา นั้นมีลักษณะของใหม่และทันสมัย เพราะอย่าลืมนะ
ครับว่าใหม่กับทันสมัยคนละเรื่องเดียวกัน นะครับ ก็เหมือนกับสิ่งที่ท่านอาจารย์ กำลังถามมานะครับว่าอันไหนที่
มันเป็น Advance นะครับ อันไหนที่มันไม่ Advance นะครับ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นท่านอาจารย์ Keep in your mind
นะครับ ว่านะครับ เป็นคำกล่าวของพาทาออร์สนะครับ ขอบคุณครับ

01:40:12 ปิยพงศ์

ครับ ขอบพระคุณครับท่านอาจารย์ครับ เราได้ประเด็นเกี่ยวกับเรื่องของ การจัดระดับของตำราที่น่าสนใจมาก ๆ
เลย ไม่ว่าจะเป็นจากตัวผู้อ่านนะว่าผู้อ่านอยู่ในระดับไหน หรือว่าตัว Content หรือเนื้อหามันมีความลุ่มลึกระดับ
ไหน หรือเน้นจากการนำไปใช้ของอาจารย์เองว่าอาจารย์จะเอาไปใช้ขอตำแหน่งวิชาการ มันต้องเข้ากับหลักเกณฑ์
อะไรสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ มันทำให้รูปแบบของตำราเนี่ย มันมีความสลับซับซ้อน หรือมีความลุ่มลึกที่แตกต่างกัน
ออกไปครับ ต้องขอบคุณแนวคิดแล้วก็ตัวการตกลึกความรู้จากท่านอาจารย์ทุก ๆ ท่านด้วยนะครับ จริง ๆ คำถาม
มันมีทั้งหมด 9 ข้อเนอะ อีก 2 คำถามก็จะเป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของการสร้าง Self discipline หรือว่าการ
พยายามทำให้ตำราเสร็จเนาะ ก็จะมีอีก 2 คำถามที่เหลือ เช่น ทำ ๆ หยุด ๆ ซี่เกียจเขียนจะทำยังไง ทำแล้วหยุด
เนี่ยนะครับ แล้วก็หาแรงบันดาลใจยังงี้จะทำให้ตำราเสร็จมีมาตรฐาน ซึ่งจริง ๆ บางคำถามก็สะท้อนผ่านคำตอบ
ของท่านอาจารย์ไปก่อน แต่ว่าสุดท้ายก็จะเรียนเชิญท่านอาจารย์เก็บประเด็นว่าท่านยังมีประเด็นที่อยากจะสื่อสาร
หรือว่าให้แนวคิดอะไรเกี่ยวกับเรื่องของหัวข้อ การแบ่งปันความรู้ในวันนี้ เรื่องของเทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ ดี
มีมาตรฐาน ก็ขอเรียนเชิญท่านวิทยากรได้มอบประเด็นเหล่านั้นไว้ให้พวกเราด้วย เพื่อจะได้เป็นการปิดหัวข้อนี้นะ
วันนี้ครับผม

01:41:37 ศิริพงษ์

ครับ ก็คงไม่ต้องพูดถึงในส่วนของรายละเอียดต่าง ๆ เราพูดกันมา 2 ครั้งแล้วนะ ก็คงจะมีเพียงแค่นี้กำลังใจนะ ครับ อย่างน้อยที่สุดเนี่ยก็การจัดกิจกรรมครั้งนี้ขึ้นมาเนี่ยนะ ก็เป็นการที่เป็นแรงผลักดันหรือกระตุ้นให้บุคลากร นะครับ อาจารย์ศึกษาศาสตร์เราได้เกิดแนวคิด มีกำลังใจนะครับ มีข้อคิดดี ๆ นะ เพื่อที่จะรังสรรค์ผลงาน โดยเฉพาะตำราตามหัวข้อได้ออกมาอย่างเสร็จ ดี มีมาตรฐานตามหัวข้อเรื่องนะครับ ให้กำลังใจครับ แล้วก็ พร้อมที่จะอ่านในเล่มใหม่ ๆ ต่อไปนะครับ ครับ เพียงเท่านี้ครับ ขอขอบคุณครับ

01:42:24 ปิยพงศ์

ครับ ขอขอบคุณครับท่านอาจารย์ด้อมครับ จริง ๆ ตั้งแต่สมัยท่านเป็นคนดีแล้ว ท่านก็ส่งเสริม แล้วก็ผลักดันพวก เรามาตลอด ให้พัฒนาความสามารถทางวิชาการ ไม่ว่าจะเป็น การวิจัย การเขียนตำรา嘛 ตอนนี้น่าก็ยังให้ กำลังใจพวกเรายู่ ต้องขอบพระคุณเป็นอย่างสูงเลยครับ เรียนเชิญท่านวิทยากรท่านอื่นมีประเด็นทั้งทำอะไร อีก嘛ครับผม

01:42:47 ธงชัย

ขอบพระคุณครับ ก็อยากจะฝากน้อง ๆ นะครับ คณาจารย์ที่เคารพครับ ในความเป็นอาจารย์รามคำแหงนะ ครับ ตำราคือหน้าบ่อทรายสร้างรายได้ให้กับผู้เขียนครับ ขอขอบคุณครับ

01:43:02 ปิยพงศ์

ผมขอบใจเลย ขอขอบคุณครับอาจารย์ครับ กราบเรียนเชิญท่านที่เหลือเลยครับ มีท่านอาจารย์ศยามนครับผม

01:43:11 ศยามน

คะ ก็วันนี้รู้สึกได้รับฟังความรู้มา 2 ครั้งแล้วนะ ก็ได้แลกเปลี่ยนด้วย มีโอกาสแลกเปลี่ยนด้วยนะ แต่สิ่งสำคัญ ก็คือเราจำเป็นต้องเปิดใจนะ เปิดใจที่จะต้องสร้างผลงาน แม้ว่ามันดูเหมือนว่า จะยากลำบากแค่ไหนนะคะ แต่ ว่าเราก็ต้องมีความท้าทายที่จะสร้างเรื่องใหม่ ๆ ได้รับความรู้ใหม่ อาจารย์มีความรู้ใหม่ เด็กก็ได้รับความรู้ใหม่ อาจารย์ไม่ใช่ไลน์ เด็กก็ไม่ใช่ไลน์คะ อาจารย์ไม่ใช่ AI เด็กก็ไม่ใช่ AI คะ เปิดโอกาสให้กับนักศึกษาด้วย แล้วก็ตัวเราเองด้วยคะ ขอขอบคุณคะ

01:43:46 ปิยพงศ์

ครับ ขอขอบคุณครับท่าน อ.ศยามน เราต้องริเริ่มก่อน ต้องกล้าก้าวไปยังพื้นที่ใหม่ ๆ ก่อนนะอาจารย์ ขอขอบคุณครับ ท่าน อ.ตุน ปิดท้ายเลยครับ

01:43:57 มานิกา

ค่ะ ก็เสริมทุกท่านนะคะ แล้วก็อยากให้มองเรื่องของตำราที่ดี วิจัยที่ดี งานเหล่านี้ค่ะ มันเป็นโอกาสหนึ่งที่ทำให้เราแบบพัฒนาตัวเองอะค่ะ มันมันมันเป็นโอกาสที่ดีด้วยนะที่จะทำให้เราจะได้พัฒนาตัวเองทั้งในแง่ของความรู้ทักษะทางวิชาการได้มีโอกาสดูกลับไปค้นคว้าได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นอะไรเงี้ยค่ะ แล้วก็มาปรับประยุกต์ใช้ อีกอย่างหนึ่งที่มันจะติดตัวเราไปด้วย จากการทำงานยาก ๆ แบบเนี้ยคือมันจะแบบเหมือนเรา turn skill เรา อัปเดตเราอะค่ะ โดยเฉพาะในเรื่องของวินัยในตัวเองอะค่ะ อ้อ มันจะค่อย ๆ กลายมาเป็น Routine ของเรา ทำให้เรามี Routine ใหม่ ๆ ที่แบบ ยิ่งทำยิ่ง effective มากยิ่งขึ้น มีความเชี่ยวชาญมากยิ่งขึ้นอะค่ะ ก็เป็นโอกาสในการเติบโตของตัวเอง และอย่างที่ อาจารย์ทุกท่านว่า เมื่อเราโต เราก็คงถ่ายทอดสิ่งนี้ผ่านไปกับประสบการณ์ของเราให้กับผู้เรียนของเราได้ทั้งทางตรง และทางอ้อมนะคะ เรามี Passion แล้วละ เชื่อว่าหลายคนมี Passion มีเป้าหมาย แล้ว ที่เหลือก็คือ Keep Passion เป้าหมายของเราให้มันตลอดกระบวนการค่ะ ระหว่างทำก็ enjoy ไปด้วยนะค่ะ มีทั้ง 3E ต่าง ๆ นา ๆ ที่อาจารย์ทุกท่านได้พูดถึงค่ะ นึกถึงเมื่อไหร่ก็ให้ทำแบบนั้น นึกถึงเมื่อไหร่ก็ให้สนุก นึกถึงเมื่อไหร่ก็ให้ enjoy นึกถึงเมื่อไหร่ก็ให้แบบทำ To do list อะไรทำนองเนี้ยค่ะ มันก็จะค่อย ๆ Merge มาเป็น Routine ของเรา แล้วเราก็คงพัฒนาตัวเองตามกับงานไปด้วยค่ะ เ้านี้ค่ะ กำลังใจให้ค่ะ

01:45:19 ปิยพงศ์

ขอบคุณครับ ก็ความรู้ ทักษะ ประสบการณ์จากท่านวิทยากรทั้ง 4 เนี่ย จะเป็นแรงผลักดัน หรือ ขับเคลื่อนให้กับบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ ในการพัฒนางานเขียนตำราต่อไป ในอนาคต ในนามของ กรรมการการจัดการความรู้นะครับ ก็ต้องขอขอบพระคุณ วิทยากรทั้ง 4 ท่าน เป็นอย่างสูง แล้วก็ โอกาสถัดไป ในวาระต่อไป ก็จะเป็นเรื่องของ การแชร์ความรู้กันแบบ Onsite นะครับ คาดว่าจะ เป็นช่วงเดือนพฤษภาคม เดียว เราจะได้ขอวันจากท่านวิทยากรทั้ง 4 ท่านอีกทีหนึ่ง คราวเนี้ยจะมีโต๊ะเสวนาแล้วก็เชิญผู้เข้าร่วมซึ่งเป็นสมาชิกคณะศึกษาศาสตร์เนี้ยได้มาฟัง บทสรุปของการทำ KM ของพวกเราเลยสรุปแล้วทั้ง 2-3 ครั้งที่เราทำต่อ ๆ มา เรามีองค์ความรู้ตกผลึกให้ทุก ๆ ท่านยังงี้บ้างนะครับ อันนี้ขอกราบเรียนเชิญวิทยากรทั้ง 4 ท่านไว้ล่วงหน้า แล้วก็ขอขอบคุณในนามของ คณะกรรมการจัดการความรู้กับท่านวิทยากรทั้ง 4 ท่านเช่นกันครับ แล้วก็วันนี้ขอบคุณผู้เข้าร่วมกิจกรรมชุมชนนักปฏิบัติของเราด้วย ผมขออนุญาตถ่ายรูปเก็บภาพถ่ายพวกเราในโอกาสนี้ไว้ นะครับ ยังไงขอรบกวนท่านเปิดเปิดกล้องเพื่อถ่ายรูปร่วมกันนะครับ แล้วเดี๋ยวอาจารย์ก็จะเป็นคนให้สัญญาณในการถ่ายรูปนะครับ ต้องเรียนเชิญอาจารย์ถ่ายรูปร่วมกันนะครับ ครับผม นะครับ พร้อม นะครับ 123 ครับ เรียบร้อยครับ ครับก็ ขอขอบคุณทุกท่านที่อยู่กันมาตั้งแต่เช้า จนถึงช่วงท้ายของการทำ KM ในช่วงเช้านี้ ช่วงบ่ายนี้ยังมีอีกนะครับ ในส่วนของกระบวนการทัศนที่คลาดเคลื่อนในการออกแบบงานวิจัยนะครับ ถ้าท่านใดมีเวลาในการเข้าร่วมกิจกรรมชุมชนนักปฏิบัติกับเรานะครับ ช่วงบ่ายจะเป็นเรื่องของ การวิจัยนะครับ และช่วงเช้าก็คงขอจบการดำเนินกิจกรรมลงเท่านี้ ขอขอบคุณท่านผู้เข้าร่วมทุกท่านด้วยครับ รวมถึงท่านวิทยากรและคณะกรรมการ สวัสดีครับ

รายงานแนบท้าย

การประชุมคณะกรรมการการจัดการความรู้ (สายวิชาการ) ครั้งที่ ๒/๒๕๖๘

บันทึกการประชุมแบบคำต่อคำ

ในช่วงของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ กระบวนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนในการออกแบบงานวิจัย

ถอดเสียงการสนทนาเป็นข้อความด้วยระบบ AI ของ Transkriptor

เรียบเรียง แก้ไข และตรวจทานความถูกต้องซ้ำโดย เรียบเรียง แก้ไข และตรวจทานความถูกต้องซ้ำ

โดย ผศ.ดร.ณัชชามน เปรมปลื้มและ ผศ.ดร.ภูริเดช พาหุยุทธ์

00:00:00 ปียพงศ์

ขอบคุณอาจารย์กชกรที่เป็นผู้ดูแลระบบให้เราเป็นอย่างดีในวันนี้ครับทั้งช่วงเช้าแล้วก็ช่วงบ่าย
เลยนะครับ ขณะนี้เป็นกิจกรรมของคณะกรรมการการจัดการความรู้ครับ สำหรับท่านที่เพิ่งเข้ามาในช่วงบ่ายครับ
ช่วงเช้าเสร็จไปหัวข้อหนึ่งในส่วนของเทคนิคการเขียนตำราให้เสร็จ ดี มีมาตรฐานครับ และช่วงบ่ายก็จะเป็น
กระบวนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนในการออกแบบการวิจัยครับ ซึ่งช่วงบ่ายนี้เรามีวิทยากรทั้ง 3 ท่านด้วยกัน โดย
มีท่านรองศาสตราจารย์ ดร. มานิกา วิเศษสาธิต รองศาสตราจารย์ ดร. จุฑาภรณ์ มาสันติเยะครับผม
และอีกท่านหนึ่งก็จะเป็นท่าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัญชลีพร ลพประเสริฐครับ

เดี๋ยวผมขออนุญาตเริ่มเล่าอะไรกันไปก่อนแล้วกัน และในส่วนของวันนี้ท่านอาจารย์จุฑาภรณ์
ท่านแจ้งไว้แล้วว่าท่านอาจจะขอยุติเป็นลำดับสุดท้าย เพราะว่าท่านยังติดราชการอยู่ครับ ในช่วงบ่ายโมง
ตอนนี้ครับ เพราะฉะนั้นอาจจะต้องให้วิทยากรท่านอื่นได้ร่วมกันแลกเปลี่ยนกันไปก่อน ระหว่างที่รอ ท่าน
อาจารย์จุฑาภรณ์ที่จะมาเสริมทัพในภายหลังครับ ในยุคหัวข้อวันนี้ที่เราจัดหัวข้อกระบวนทัศน์
ที่คลาดเคลื่อนในการออกแบบงานวิจัย ก็จะเกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่เราหรือเป็นสเกลที่เราต้องใช้ในการสร้าง
งานวิจัยของเราขึ้นมา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำว่า คลาดเคลื่อนเนี่ย แสดงว่าเรากำลังจะเรียนรู้จากข้อผิดพลาด ต่าง
ๆ ที่ใช้ในการออกแบบการวิจัยครับผมก็พูดง่าย ๆ คือ เราจะมาดูว่าบทที่ 3 แบบไหนที่โอเคแล้วแบบไหน
ที่มันไม่โอเคกันครับผม ท่านวิทยากรมาคบหรือยัง เดี่ยว ขออนุญาตเช็คสักครู่หนึ่ง ให้อาจารย์บรรยายาท่าน
มาแล้ว ส่วนท่านอาจารย์ จุฑาภรณ์ ท่านแจ้งเลยว่า ท่านจะขอเลทนิดหน่อยก็เหลือท่านอาจารย์ อัญชลีพร
อีกท่านหนึ่งนะครับ ซึ่งท่านอาจารย์ อัญชลีพร ติดต่อมาแล้วว่า ท่านเพิ่งจะสอนเสร็จ กำลังเดินทางกลับมา
ที่ห้องจะขอเวลาเซทเซตอัปคอมอีกสักประมาณ 10 นาที ก่อนที่จะเข้ามาร่วมทำการประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้
ในวันนี้ถ้าฉันเราอาจจะขออนุญาตเริ่มต้นกิจกรรม

ในคาบบ่ายนี้เราลงไปอีกสักนิดนึง ระหว่างที่รอท่านวิทยากรนะครับ ต้องขออนุญาตด้วย
ท่านที่เข้ามาแล้วก็อาจจะอยู่ในห้องรออีกสัก 10 นาที ตอนนี้ท่านที่เข้าร่วมกิจกรรมเคเอ็มนะครับ

อาจจะเชิญชวนลงทะเบียนก่อนนะอาจารย์ผั่งเดี่ยวส่งลิงค์ให้อาจารย์ให้อาจารย์ทุกท่านได้ลงทะเบียนก่อน
ในช่วงเวลา ก่อนที่ท่านวิทยากรจำพร้อมนะครับ และเดี่ยวพอต่านวิทยากรพร้อมปืบ เราก็จะได้เริ่ม
กิจกรรมกันได้เลย นะครับ จากอาจารย์ผั่ง น่าจะส่งลิงค์ลงทะเบียนไปละ อันนี้ก็สำหรับท่านที่เข้าร่วมกิจกรรม
ซึ่งไม่ใช่กรรมการก็ลงทะเบียนได้เลยนะครับผม นะกรรมการเราถือว่าเราเช็คชื่อเข้าประชุมกันนะครับ
ส่วนท่านที่เป็นสมาชิกคณะศึกษาศาสตร์ที่เข้าร่วมรบกวนลงชื่อในในกูเกิลฟอร์มนี้

00:10:17 ปียพงศ์

ตอนนี้ก็ท่านวิทยากรก็มาครบแล้วนะครับ เดี่ยวจะได้เริ่มนำส่วนของชุมชนนักปฏิบัติ ในการ
แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันในหัวข้อกระบวนการที่เพื่อนในการออกแบบงานวิจัยนะครับ เดี่ยวเรียน อาจารย์ อัญชลีพร
ให้ทราบนิดนึงว่า ถ้าอาจารย์จุฑาภรณ์ ท่านอาจจะเข้าข้างหน่อยสักประมาณ บ่ายโมงครึ่ง นะครับ ท่านติด
ติดธุระกิจอยู่นะครับ เพราะงั้นในช่วงแรกเริ่ม discuss กัน 2 ท่าน คือ มีท่านรองศาสตราจารย์ ดร.
มานิกา วิเศษสาร นะครับ ซึ่งเป็นวิทยากรในวันนี้ และอีกท่านหนึ่งก็คือท่าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัญชลี ลพ
ประเสริฐ นะครับ แล้วก็ท่านอาจารย์รองศักดิ์ อาจารย์ ดร. จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ ซึ่งท่านจะเข้าร่วมใน
ภายหลังนะครับ ถ้าอย่างงั้นผมขออนุญาตเริ่มต้นหัวข้อ พีเอ็มของเราเลยนะครับ ในเรื่องของกระบวนการทัศนที่
คลาดเคลื่อนในการออกแบบงานวิจัยของเราเนี่ย ได้ดำเนินการมาเป็นครั้งที่ 2 เช่นเดียวกันนะครับ ซึ่งในครั้งนี้
เราได้ข้อคำถามจาก ผู้ที่จากสมาชิก คณะศึกษาศาสตร์ที่ให้ความสนใจในหัวข้อนี้นะครับ รวมทั้ง
ผู้ที่อยู่ในห้องนี้เนี่ย หลายท่านอาจจะได้ส่งข้อคำถามเข้ามาดังนั้น ข้อคำถามเหล่านี้จะถูกนำมา อภิปรายพูดคุย
กันในช่วงเวลานี้นะครับ หากสมาชิกชุมชนนักปฏิบัติอาจจะมีความเพิ่มเติม ก็สามารถส่งคำถาม เข้ามาก็ได้
นะครับ ผมขออนุญาตเริ่มต้นที่คำถามแรกเลยนะครับ ที่ได้รับมา นะครับ หากดำเนินการเก็บข้อมูล วิจัยแล้ว
พบว่า มีปัญหาเกิดจากตัวแปรแทรกซ้อนที่ไม่ได้ คาดการณ์เอาไว้ก่อนในการวิจัย จะมี แนวทางแก้ไขอย่างไร
ที่จะทำให้ผลงานวิจัย มีความน่าเชื่อถือ หรือมี เทคนิคอะไรในการแก้ไขปัญห เหล่านี้ครับ ก็ เป็น
คำถามเชิงเทคนิคในการวิจัย หลังจากเก็บข้อมูลไปละอันนี้ มันไม่ได้ เกิดขึ้น ในช่วงวางแผน คือ ไป
เก็บข้อมูลแล้วไปเจอตัวแปรที่ไม่คาดการณ์ ไว้ก่อน เราจะทำไงดี ในการจัดการกับสิ่งที่มันคาดไม่ถึงเหล่านี้
ท่านพอจะนึกถึงเทคนิคอะไรหรือประสบการณ์ของวิทยากรที่เคยเจอ แบบนี้ เหมือนกัน
แล้วก็มึวิธีการแก้ไขยังงี้บ้างนะครับ อาจจะเป็นการแชร์ประสบการณ์ในมุมของท่านวิทยากรครับ
วิทยากรท่านไหน จะเป็นท่านที่เริ่มต้น เรื่องนี้ก่อนดีครับ

00:13:21 ปียพงศ์

แต่ก่อนตอบคำถาม ผมรบกวนท่านผู้เข้าร่วมได้กรุณาเปิดกล้องแล้วก็ถ่ายรูปร่วมกันนะครับ ในช่วงที่เรา
ยังสดใสกันอยู่ในยามบ่ายนี้นะครับ แล้วก็หลังจากถ่ายรูปแล้ว แล้วก็จะได้เริ่มกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้

ซึ่งท่านเปิดกล้องกันหมดแล้วเห็นด้วยนะครับ ขอบคุณมากจริงจริงครับผมครับ ท่านที่สะดวกเปิดกล้อง
ตอนนี้ขอรบกวนท่านเปิดกล้องถ่ายรูปเก็บภาพถ่ายกันก่อนนะครับ แต่ท่านทยอยเปิดกล้องกันและครับ

00:13:52 ภูริเดช

ได้ครับผมครับ ขออนุญาตถ่ายภาพนะครับ

00:14:19 ปิยพงศ์

ขอบคุณครับ ก็มันก็ลืมไม่ได้เนอะ เรื่องการเก็บภาพเพราะว่ามันมีความสำคัญกับ การใช้เป็นหลักฐาน
ในการทำกิจกรรมเนอะ

00:14:38 มานิกา

ขออนุญาตท่านอาจารย์ อัญชลี พร้อมแล้ว น้องดาวนะคะ เดี่ยวขอเริ่มให้ก่อนเลยนะคะ คำถามเมื่อสักครู่
ถามว่า เอ๊ะ ถ้าเราแบบเก็บข้อมูลไปแล้ว แล้วไปเจอปัญหาเรื่องของขนาดกลุ่มตัวอย่างเนาะ ที่นี่ยากจะย้อน
ไปฉายภาพจากครั้งที่ผ่านๆมา เพื่อที่จะเชื่อมโยงเข้าสู่ครั้งนี้เป็น การเก็บประเด็นจากครั้งที่ผ่านๆมา หมายถึงการ
พูดคุยในครั้งแรกแล้วก็ต่อมารั้งนี้ด้วยนะคะ อันนี้ก็คือต่อเนื่องมาจากครั้งแรก แล้วก็มาถึง km ครั้งนี้ เราพยายาม
discuss แล้วก็แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันในเรื่องของที่คลาดเคลื่อน ในการออกแบบงานวิจัยนะคะ ครั้งแรกก็ได้พูดการ
ออกแบบการวิจัย 3-4 ประเด็นนะคะ ประเด็นแรก คือเรื่องการออกแบบวิจัย ประเด็นที่ 2 ก็คือ การดำเนินการ
และเครื่องมือ และประเด็นที่ 3 เป็นเรื่องของกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล
แต่ละประเด็นเนี่ยมันก็เป็นจุดที่จะต้องสอดคล้องร้อยเรียงกันให้มันสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์วิจัย หรือ
คำถามวิจัยของเราแน่นอนว่าทุกจุดก็จะมีโอกาส เกิด Miss understanding หรือ error เกิดขึ้นได้เนอะ
ตั้งแต่การออกแบบการวิจัย เราจะเลือกวิจัยประเภทไหนที่เหมาะสมกับคำถามวิจัยของเราดี point เรื่อง
population และ sample size เท่าไหร่ยิ่งมาก ยิ่งดีม๊าย ถ้าเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เชิงคุณภาพ เชิง
การทดลองก็ทดลองการทดลองที่เป็น rare เคส การทดลองนี้ก็เป็นทดลองสำหรับการศึกษาทั่วไป
จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมควรจะพิจารณาอย่างไรนะคะ แล้วก็ไปต่อด้วยว่า วิธีการในการสุ่มควรเป็นอย่างไร
เครื่องมือซึ่งเป็นหัวใจเลย เครื่องมือวัดในงานวิจัยก็ต้องมีลักษณะอย่างไร มีความถูกต้องเหมาะสม
การวัดความเที่ยง ความตรง การหาคุณภาพ และความเหมาะสมของรูปแบบการวัด
การแปลผลของเครื่องมือแต่ละฉบับ มันจะมี error มันจะมี understanding อะไรได้บ้าง
รวมไปจนถึงวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและการเก็บข้อมูลด้วยนะคะ

ทีนี้จากภาพรวมที่แบบฉายภาพไปเมื่อครั้งที่ผ่านมาก็เลยลองไปทบทวนแล้วก็ทำดูสิว่า เอ๊ะ ถ้าจะหา
การทำงานวิจัยที่พบว่าเข้าใจคลาดเคลื่อนได้ในงานวิจัยทางสังคมศาสตร์ หรืองานวิจัยทางด้านศึกษาศาสตร์
มันมีอะไรได้บ้าง เพื่อจะเป็นแล้วก็เราก็เสนอไอดีว่า เออ ถ้าเกิดว่าเราจะแก้ไขเนาะ หรือเราจะแก้ไข
หรือว่าเราจะลดความเข้าใจผิดนั้นจะเป็นอย่างไร เพื่อจะแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันนะคะ เราจะได้มีการแบบ
เค้าเรียกว่าอะไรเสริมความรู้กันไปเรื่อยเรื่อย นะคะ แต่ทีนี้ในส่วนของที่อปไนน์ มีสอันเดอร์สแตนดิงเนี่ย
บางส่วนอะคะ ก็จะไปต่อกับโจทย์หลายหลายข้อ ที่อาจารย์ตีแล้วก็ทีมของเคเอ็มส่งมาให้ดูล่วงหน้าบ้างแล้ว นะคะ
วันนั้นขออนุญาตควรวบไปเลยทีเดียว ตามตามตัวฟรีเซนเทชั่นนี้ก่อนนะคะ แล้วก็ชวน ชวนตั้งคำถามไปด้วย
สำหรับคนที่เข้าฟังนะคะ ชวนแลกเปลี่ยนเรียนรู้ไปด้วยนะคะว่าเราคิดเห็นอย่างไรนะคะ miss understanding ใน
งานวิจัย เชิงปริมาณมักจะมีความเป็นสถิติมากกว่างานวิจัยเชิงคุณภาพใช่ไหม อะไรอย่างเงี้ยคะ
ดังนั้นแล้วถ้ามันเป็นสถิติมากกว่า quantitative ก็ควรจะถูกใช้มาก่อน สิอะไรทำนองนี้นะคะ
คิดว่าทุกคนก็คงตอบคำถามนี้ได้แหละว่าจริงจริง จุดเด่นและข้อจำกัดของงานวิจัย เชิงปริมาณ หรือเชิง คุณภาพ
แต่ละข้ออะมันก็มีจุดเด่นและข้อจำกัดไม่เหมือนกัน คือเรารู้มัยว่าปริมาณ มีข้อเด่นอะไร
และข้อจำกัดอะไรคุณภาพมีข้อเด่นอะไร ข้อจำกัดอะไร หรือบางคนใช้สายมิกเม็ตต่อ ใช้ทั้งปริมาณ
และคุณภาพเนี่ย ต้องการที่จะเติมเต็มข้อจำกัดอะไรของกันและกันอะไรทำนองเนี้ยคะ ทั้งหลายทั้งหลายก็คือ
เราต้องมี knowledge ในเรื่องของระเบียบวิธีวิจัยแล้วก็แค่ knowledge อย่างเดียวอาจจะไม่พอ ก็คือ
ต้องลิงก์ไปกับเรื่องของคำถามวิจัย หรือวัตถุประสงค์วิจัยของเราในครั้งนี้ด้วยนะคะ งั้นเราถามเนี่ย ปริมาณ
หรือคุณภาพดีกว่ากันอย่างเงี้ยคะ เราตอบได้มัยคะ เพราะแต่ละอันระเบียบ วิธีมันมีจุดเด่นไม่เหมือนกัน
อะไรอย่างเงี้ยคะ ปริมาณก็เน้นเก็บข้อมูลจำนวนมาก เป็นตัวแทนที่มีเป็นกลุ่มอย่างที่มีเป็นตัวแทนที่ดีของ
ประชากร เดียวไปพูดเรื่องกลุ่มตัวอย่างต่อก็ต้องมีวิธีการสุ่มที่แบบเชื่อถือได้ด้วย ไม่ใช่สูงเฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง
แล้วก็ได้คำตอบเฉพาะแค่กลุ่มนั้นมา แต่ในขณะเดียวกัน in depth บางอย่างของงานวิจัยปริมาณ มันให้ข้อมูล
ในเชิงสถิติเนาะ แต่มันไม่ค่อยให้ inside แต่ถ้าอยาก insight ก็อาจจะใช้เชิงคุณภาพเข้าช่วยแต่พอใช้ คุณภาพ
มากมามันเกณฑ์ inside มันเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ เช่น การอภิปรายเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ หาก peer
reviewer มาอ่านแล้วเค้าจะเชื่อวิธีการ analysis แบบ qualitative ของเรารึเปล่า เราก็ต้องมี
สถิติในการที่จะตีความเชิง qualitative เช่นกัน อะไรอย่างเงี้ยคะ ทั้งหลายทั้งหลายโดยหลักการก็คือว่า ถ้ามัน serve
มันได้ดีกับคำถามการวิจัยเราก็จะถือว่าระเบียบวิธีวิจัยนั้นสอดคล้องแล้วก็เหมาะสมนะคะ
แล้วก็อย่าลืมที่จะระบุจุดแข็งและข้อจำกัดของ วิธีการที่เราเลือกไว้ในตอนท้ายของลิสต์คัสชั่นด้วยในงานวิจัย
อันนี้เราพูดถึงการตีพิมพ์ไปด้วยเลยนะ ทำวิจัยตั้งแต่ออกแบบเตรียมตัวเก็บข้อมูลไล่จนกระทั่ง ถึงตีพิมพ์ เลยนะคะ
งานวิจัยของเราบางทีอะไรที่เรามั่วเทมเพลตงานอย่างมากเลย ช่วง introduction ช่วง methodology ช่วง ผลการวิจัย
และอภิปรายผล แต่เราลืมเขียนสิ่งที่มันเป็น limitation อะคะ limitation เนี่ย ถ้าเป็นต่างประเทศ
จะให้ความสำคัญมากมายนะคะ เคยส่งตีพิมพ์ คือ เค้าบอกว่าต้องลงรายละเอียดให้มากกว่านี้

มองให้ออกว่าข้อจำกัดคืออะไร ข้อจำกัด ต้องไม่ใช่ข้อจำกัดทั่วไปนะ เช่น ใช้เก็บข้อมูลจากนักศึกษาปริญญาตรี
ตั้งนั้นครั้งต่อไปเก็บปริญญาโท เก็บปริญญาเอกก็แล้วกันวันนั้นมันแบบถ้าเรารู้ว่า เก็บโทเก็บเอกแต่ต้น ทำไม
เราไม่เก็บในกลุ่มบัณฑิตศึกษาอะไรอย่างเงี้ยละ มันต้องเป็นข้อจำกัดที่เกิดขึ้นในระหว่างกระบวนการวิจัย
หรือข้อจำกัดของระเบียบวิธีวิจัยนั้น แล้วเราก็ให้อธิบายว่าเราจะ fulfill grab นั้นอย่างไรนะ เพราะนั้นใน
ประเด็นที่ว่า quantitative santfic กับ qualitative คำตอบคือไม่จริง เสมอไปเนอะ แต่ละวิธีมีข้อดี ข้อจำกัด
และอย่าลืมที่จะเขียนสิ่งเหล่านั้นไว้ ในช่วงท้ายของบทความด้วยนะละ มันเป็นการเข้าใจที่คลาดเคลื่อน สำหรับ
ประเด็นข้อที่ 2 อันนี้น่าจะสอดคล้องใกล้เคียงกับคำถามที่เมื่อถามอาจารย์ดี ถามว่า Sample size ในเรื่อง
ของขนาดกลุ่มตัวอย่างนะละ ยิ่งเยอะยิ่งดีใช่มั้ย ช่วงหนึ่งงานทางจิตวิทยา ก็แบบเอ้ยยิ่งเยอะยิ่งดี ยิ่งเยอะ
ยิ่งมีโอกาสตีพิมพ์สูงข้อที่สูงป้องกันกลุ่มตัวอย่าง จำนวนมากอะไรอย่างเงี้ยละ ช่วงช่วงหนึ่งเป็นอย่างนั้น
ปัจจุบันเราบอกว่าเราต้องการ sample size ที่เหมาะสมนะ sample size ที่มีขนาดเหมาะสม
ถามว่ายิ่งมากทำไมยิ่งไม่ดี คือยิ่งมากไม่ได้ดีว่าไม่ดี แบบ โอ้ย ทำให้งานผลลวิจัยแย่มากไม่ใช่ะ แต่มันเสีย
ทรัพยากรเกินความจำเป็นในสมมติว่าเราเก็บ 350 พอแล้วทำไมเราต้องเก็บ3000 อะไรอย่างเงี้ยละ
มันจะเริ่มมีคำถามอย่างเงี้ยอย่างวงการวิชาการ ยูจะเสร็จขอไปกับเรื่องนี้ทำไม ในเมื่อ350ก็พอแล้ว ก็ได้ผล
ได้แล้วไง สมมุติเลยเชยอย่างเงี้ยนะละ ที่นี้เราก็ต้องมาหาว่าออปติโม sample size มันไม่ใช่ later sample size
มันไม่ใช่เยอะยิ่งดีละแต่ว่า พวกไซส์ที่เหมาะสมควรจะเป็นเท่าไรเช่นเดิม มันก็จะไปพร้อมกับข้อแรกว่า งานวิจัย
เป็นลักษณะอะไร ถ้าเราเป็นเชิงปริมาณเราก็ต้องมั่นใจว่าขนาดกลุ่มตัวอย่างเราเนี่ยเพียงพอที่จะเป็น
ตัวแทนที่ดีของประชากร ก็ใช้วิธีการทางสถิติในการคำนวณก็จะต้องเริ่มใช้สูตรคำนวณคำถามต่อไปอาจารย์
หรือว่าพี่ที่เพื่อนเพื่อนคณะสมัยตอนเราเรียนเนี่ยเราก็ใช้แบบตารางสุ่ม ตัวอย่างตารางอะไรนะหาโรยาเมเน่
หรืออะไรพวกนี้เนอะ คำเรียกอะไรนะ ตารางสำเร็จรูปอย่างง่ายเลยประมาณนี้นะละ สายทางการศึกษา
ถ้าเป็นงานของเด็กเด็กยังพอเห็นอยู่บ้าง แต่พองานระดับสูงก็จะเริ่มไม่ค่อยเห็นเค้าใช้แล้วสายทางจิตวิทยา
ไม่เห็นเลยนะละ ถ้าใครอยู่ทางสายจิตวิทยาแล้ว ยังใช้วิธีการคำนวณกลุ่มตัวอย่าง โดยการใชตารางสำเร็จรูป
แทบจะตีพิมพ์ยากมากมาก เรา requires วิธีการของการคำนวณสูตรอื่นแล้วละ เพราะว่าตารางสำเร็จรูปเนี่ย
มันเน้นแบบคอร์เซกชันนอลอย่างเดียว บางทีงานของเรา ใช้รีเกรซันใช้ มากกว่า 2 กลุ่มคอมแพร์กัน
อะไรอย่างเงี้ยละ มันไม่ใช่ตารางสำเร็จรูปแล้วมันจะต้องเริ่มมีติเทล เพราะฉะนั้นแล้วก็จะนิยมใช้ G*Power
เข้ามาแทน แม้ว่า G*Power อาจจะมีข้อคำถามแฮ้ย ทำไมไซส์ที่คำนวณได้หลักน้อย

00:24:27 มานิกา

เราสามารถที่จะอัพเพิ่มขึ้น 10-20%จากค่าคำนวณเพื่อป้องกันข้อมูลสูญหายระหว่างดำเนินการอย่างเงี้ย ได้นะละ
แต่ทำให้คิดว่าต้องการตัวแทนที่ดีของประชากร ส่วนงานวิจัยคุณภาพไม่ได้ เน้นจำนวนผู้เข้าร่วมจำนวน sample
size ที่มาก เพราะเรา ต้องการเกณฑ์ inside เกณฑ์ inside ก็คือ ข้อมูลที่ลึก ลึกของเค้า เพราะนั้นเราต้องการ

จำนวนที่เพียงพอที่จะ ทำให้ data มันอึดตัว อึดตัว ก็คือพูดไปแล้ว แล้วก็คนพูด ก็พูด ให้ข้อมูล คล้ายคล้ายกัน แบบเดียวกัน นัยยะสำคัญเดียวกัน ใจความสำคัญเดียวกันนั่นก็พอ จะสรุปได้ว่า สัมภาษณ์ ต่อเนื่องไป ก็ให้คำตอบคล้ายคลึงกันก็เมื่อข้อมูลมันอึดก็จะถึงจุดยุติของการหาข้อสรุป เพราะนั้น จะเห็นว่าแนวคิดใหม่ใหม่อะมันไม่ได้ฟันธงประเภทแบบมากที่สุด คือดีที่สุดสืออะไรอย่างเงี้ยมันจะไม่ค่อยมีฟันธง แบบนั้นจะจะเริ่มใช้หลักฐานอื่น ข้อมูลเชิงประจักษ์ support เข้ามานะคะ ประมาณนี้คือไอดีของการทำวิจัย มันจะเริ่มเป็นแบบหนึ่งหมาย ถึงว่ามันมันขยับมาเป็นแบบนี้เ็นาะ เพราะว่าตัวเทคโนโลยีเอย ความรู้เอย มันขยายองค์ความรู้มามากแล้วนะคะ

สำหรับความคลาดเคลื่อนที่ 3 อันนี้ก็เกิดขึ้นกับสายแห่งจิตวิทยาบ่อยบ่อยนะคะ อะไรก็ตามที่มีค่า นัยสำคัญทางสถิติแล้ว $p < 0.01$ หรือ $p < 0.05$ ไตใดแล้วเรียกมันว่า significant แล้วก็แปลว่า practical significant ใช่มั้ยคะ หมายความว่า ถ้าค่าทางตัวเลขมัน sig นั้น ก็แปล ว่า ในทาง ปฏิบัติ มันก็ Sig ใช่มั้ย โอมันก็เป็นการ แบบอิมพลายที่กลุ่มตัวอย่างที่ เราเลือกมาในบริบทนั้น เข้าไปสู่ เรียลเวิลด์ สถานการณ์จริงจริง อาจจะไม่ใช่ practical นะคะ เพราะฉะนั้น บางทีการเสนอค่าของ significant ทุกวันนี้อาจจะไม่ได้ดูแค่ p-value อะคะ เราจะเริ่มดูค่า อื่นๆ ประกอบนอกจาก p-value เคยเห็นวารสารต่างประเทศมั้ยคะ เราจะเห็นตารางในตาราง ที่เป็น finding อะมันจะไม่ใช่แค่ p-value แต่มันจะเริ่มมี 95% ซีไอหลายหลายงานวิจัยทางจิตวิทยา เค้ารืพอร์ตค่าเอฟเฟคไซส์นะคะ จริงจริงทางการศึกษาก็เห็นนะเห็นทางการศึกษาอาศัยทางการศึกษาก็เห็น เหมือนกัน อันนี้ก็ต้องบอกว่าเบสออนงานวิจัยปริมาณ ค่า effect size ซึ่งเป็นตัวบอกว่าผลกระทบที่เกิดขึ้น จากผลการวิจัยของเราครั้งนี้มันสามารถถูกอธิบายได้ทั้งหมด เท่าไหร่ประมาณนี้นะคะ ค่า effect ก็มีหลายตัว นะคะ ซึ่งก็จะต้องเลือกใช้ให้สอดคล้องกับย้อนไปดูวัตถุประสงค์การวิจัยของเราเห็นมั้ย มันคืองานวิจัยมันคือ ของที่มันสอดคล้องกันมาตั้งแต่ต้น ตั้งแต่ดีไซน์ ตั้งแต่เก็บข้อมูลเรื่องเศรษฐกิจเหมือนกัน และนอกจากนี้ ผลจากงานวิจัยจำเป็นต้องคอนเฟิร์มให้หลังการทดลองเสมอไป ไม่เช่นนั้นแล้วถือว่าเราก็ต้องทำยังไง ก็ต้องให้มัน กลับไปคอนเฟิร์มให้โปรทิสของเราให้แบบ 2 ตามสมมติฐานของเรา เป็นจริงขึ้นมาให้ได้ตามที่ เราตั้งสมมติฐานไว้ อันนี้ทุกคนน่าจะมีความตอบในใจว่า จะมาเป็นมั้ยคะ จำเป็นไหมคะ ไม่จำเป็นไม่จำเป็น เลยมันออกมา มันอาจจะคอนเฟิร์มก็ได้ไม่คอนเฟิร์มก็ได้แล้วถ้ามันคอนเฟิร์ม หรือมันไม่คอนเฟิร์ม มันทำอะไรต่ออะคะ ประเด็น มันก็ต้องถูกนำมาอภิปรายต่อมันก็ต้องถูก implication กล่าวถึงในเชิงอภิปราย แล้วก็การนำผลที่มันทั้งคอนเฟิร์ม ไม่คอนเฟิร์มไปใช้ประโยชน์เหมือนที่พูดถึงตอนต้นอะคะ ถ้าเราตีพิมพ์งานวิจัยต่างประเทศก็ ยิ่งสูง ส่วนไฮไลท์ตอนท้ายการอภิปรายถึงข้อจำกัดต่าง ๆ ในการวิจัย และการนำไป ประยุกต์ใช้คือเข้มข้นมากมายนะคะ คือแบบ มันไม่ใช่ impidication ข้อเสนอสำหรับงานวิจัย ครั้งต่อไปข้อเสนอแนะทั่วๆไปแบบนั้นอะ มันคือการ implication ไปสู่นักวิชาชีพ เอาข้อมูลของเราไปใช้ อย่างไร นักวิชาการขยายองค์ความรู้อย่างไร หรือคอนเฟิร์ม ความรู้เดิมอย่างไร ในบริบทไหน อะไรทำนองเนี้ย เพราะจันตัวเนี้ยมันเกิดจากการสังเคราะห์ห่อมันเขียนยากนะ มันเกิดจากการสังเคราะห์ แล้ว ก็เคยทดลอง ให้ AI

ลองเขียนแล้วเราก็จะได้คำตอบแบบเชลเลอร์ คือมันต้องสังเคราะห์จากตัวนักวิจัยเองอะเนาะ มันถึงจะ ตกผลึกออกมาได้เพราะว่าอิมพลีเม้นท์ที่มันคมคม เกิดประโยชน์ลงนึกว่าถ้าเราเอาผลงานวิจัยที่ได้เนี่ย ไปใช้ประโยชน์มันจะใช้อย่างไร มันถึงจะเก็บอิมเพรสชั่นออกมาได้ ไม่ว่าจะมาจากคอนเฟิร์มหรือไม่

การวิจัยคุณภาพที่เราใช้รับฟังความเห็นในมุมมองแบบอิสระจากผู้ให้ข้อมูลหลักของเรา ก็จริงนะคะ แต่ตัวนักวิจัยเองอะ จำเป็นจะต้องมีกรอบแนวคิดที่ใช้ศึกษาในการวิจัย อาจจะเป๋ไปเฟรมเวิร์ก หรือ คอนเซปทโมเดล บางอย่างอยู่ในใจเราอยู่ดีนะคะ คือมันไม่ใช่ถึงขนาดแบบอ้อ ขึ้นไม่มีอะไรเลย ขึ้นก็เลยไปลองทำอะไรจากไม่รู้ไม่รู้อะไรเลย คือ ยกเว้น qualitative ให้ grounded ซึ่ง grounded อะมันก็เกิดขึ้นบางโอกาสนะ ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยบ่อยหรือเกิดขึ้นในบางโอกาสเท่านั้นนะคะ อย่างไรก็ตาม องค์ความรู้ที่ติดตัวแบบนักวิจัย ในเชิงทฤษฎีในเชิงแนวคิดในเชิง approach ในเชิงของโมเดล conception model จะต้องมติดหัวเราอยู่อะคะ เพียงแต่เราไม่ได้ตรวจแบบตัดสินจาก framework เหล่านั้นทันทีจนกว่าข้อมูลที่ได้จาก Qualitative research จะเข้ามาและเราก็รีจิสเตอร์ไว้ตัว conceptual model ของเราให้มันสอดคล้องไปกับข้อมูล ที่เราได้ รับมันเป็นโอเพนมายด์ แต่มันไม่ได้แปลว่าเราไม่มีอะไรในหัวอะไรอย่างเงี้ย เพราะฉะนั้นต่อให้เราทำ qualitative เราก็ยังต้องเป็นผู้ที่ยังต้องมีความรู้ในเชิงแนวคิดทฤษฎีอยู่ดีนะคะ เพียงแต่ไม่ด่วนตัดสิน ไม่เอาทฤษฎีเป็นที่ตั้งแล้วก็ดูว่ามันซิกหรือมันไม่ซิก เราก็ใช้วิธีการรับข้อมูลอย่างอิสระจากผู้ให้ข้อมูลนะอะ แล้วก็มาสังกตจนกลายเป็นทฤษฎีบางอย่างที่ใหม่ หรือ เพิ่มบางอย่างหรือตัดบางอย่างออกไปจากทฤษฎีดั้งเดิม

คำถามต่อไปนะคะ ข้อที่ 6 อันนี้ก็เจอบ่อยเหมือนกันนะคะ คอริเลชันอิมพลายคอสเลชันหมายความว่า ทำงานวิจัยแบบสหสัมพันธ์แต่เวลาให้ข้อสรุปให้ข้อสรุปในเชิงเหตุเหตุไปผลเหตุไปผลเชิงทำนาย อันนี้ งานวิจัยเชิงศาสตร์สัมพันธ์ ถ้าแบบเห็นภาพชัดชัดมันก็เป็นเครื่องหมายลูกศร 2 ทางใช้มั้ยคะ คนสายประเมิน อะอย่างเงี้ยคะ ก็คงเก็บมากมายนะคะ แต่ cross section เป็นลูกศรทางเดียวเหมือนแบบตัวแปรต้นหรือเหตุ นำไปสู่ผลอะไรอย่างเงี้ยใช้มั้ยคะ แต่คอริเลชันมันคือ 2 ตัวแปรเหล่านั้นหรือตัวแปรหลายหลาย ตัวแปรเหล่านั้น มันมีความสัมพันธ์กันหรือไม่สัมพันธ์กันทิศทางไหน ระดับความสัมพันธ์เท่าไร เพราะฉะนั้น ข้อผิดพลาด ของอันนี้ ก็คือเวลาใช้เวลาเขียน คำถามวิจัย เวลาใช้สถิติ เวลาคุณสรุป finding คุณเขียนคำถามวิจัย ในเชิงเช่น เอ จะส่งผลต่อบีมั้ย เอ และบีส่งผลต่อซีมั้ย แต่เวลาวิเคราะห์ วิเคราะห์ multivariate correlation แล้ว correlation นะคะคือความสัมพันธ์เสร็จ คุณไปสรุปว่า อ้อ ทั้งหมดเป็น การทำนายต่อกัน คือมันแบบมัน miss concept อะ ถ้าคุณต้องการ ที่จะหาคุณก็ต้องใช้ดีไซน์สถิติที่มันเหมาะสำหรับ cross section เช่น การวิจัย ทดลอง การศึกษาระยะยาว หรือใช้สถิติที่ตอบเช่นพวกกลุ่ม regression SEM แต่ถ้าคุณหา correlation ตั้งแต่ตัวตุลประสงค์ สถิติ และผลลัพธ์ มันต้องออกเป็น correlation ค่ะ คำตอบของ correlation มันคือแบบ มีความสัมพันธ์กันมั้ย ทิศทางอย่างไร ความสัมพันธ์นั้นเป็นความสัมพันธ์ระดับไหน มีนัยยะสำคัญมั้ย แต่ไม่ได้บอกว่า พอ A ทำให้เกิด B ซะมั้ย มันไม่ใช่ตัวนี้ก็เป็นข้อพึงระวัง ในนักวิจัยต้องคงเส้นคงวาค่ะ ต้องคิดให้ได้ว่าต้องคิดต้องจับให้ได้ว่าตัวตุลประสงค์ละก็คำถามวิจัยของเราอะจริงจริง คืออะไร

แล้วเรากำลังจะเก็บข้อมูลด้วยวิธีอะไร เพราะฉะนั้น finding ต้องย้อนไปตอบโจทย์ คือต้องคงเส้นคงวาต้องมี systematic thinking

ข้อ 7 อันนี้เป็น Miss understanding ที่แบบหรือเป็น error ที่ตอนส่งงานวิจัยและของตัวเอง แล้วก็มีคำถามกลับมาแล้วก็พยายามตอบกลับไปก็เลยเป็นโอกาสของการหาความรู้จากข้อผิดพลาดของตัวเอง แล้วก็เอามาแชร์ด้วย โดยเฉพาะเราทำ qualitative เช่นทำวิจัยแบบผสมวิธีแล้วมี part หนึ่งมี qualitative อย่างเจี๊ย แล้วจะรู้ได้ยังไงว่า data เราวิเคราะห์มาแล้วเนี่ย เป็น data ที่วิเคราะห์มาแล้ว เราเชื่อถือได้ มีความน่าเชื่อถือ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ อ้อแล้วเค้าบอกว่าใช้ triangulation ค่ะ เป็นประเภทไหน กับแหล่งข้อมูล จำเป็นต้อง 3 แหล่งข้อมูลจริงมัย เราก็ต้องย้อนมาดูเฮ้ยจริงจริงแล้วคือเทคนิคที่ใช้ แบบ multiple perspective คือ multiple perspective meta source หรือ theory คือ หลายวิธี ใช้ หลายหลายวิธี เพื่ออธิบายปรากฏการณ์เดียวกัน เป้าหมาย ก็คือ cross verify finding จากหลายหลาย วิธี เหล่านั้น ดังนั้น มันไม่ได้ หมายความว่า 3 เท่านั้น อาจจะมากกว่านั้นก็ได้ และถ้าเลข 2 เค้า ก็ไม่เรียก multiple นะคะ คือ multiple ก็คือ หลายหลายจริง และก็ไม่ใช่สเปคซิฟายแค่ 3 นั่นแหละ 4567 ก็ได้ค่ะ ที่เนี่ยเราจะ translation translation แบบ methodology ก็คือระเบียบวิธีวิจัย ที่มากกว่า multiple ระเบียบวิธีวิจัยอะ ตั้งแต่ 3 ขึ้นไปทำนองนี้นะคะ data collection ก็คือ source ของ data มาจาก เยอะเยอะขึ้นไป multiple ขึ้นไป หรือ ช่วงเวลา หรือ theory ที่ใช้ในการสนับสนุน โดยอธิบายเนี่ยเป็น multiple ขึ้นไป หรือ investigator ตัวนี้ ก็ใช้อย่างไรก็เกิด ขึ้นจาก ศึกษากับคนหลายหลายเนอะ หลายหลายคนขึ้นไป แล้วอธิบายปรากฏการณ์ เดียวกันนะคะ เพื่อ verify เช่นอธิบายผลของข้อมูล ในการวิเคราะห์ ข้อมูลที่เราใช้ หลายหลายคน ว่ายังให้ผลเดียวกัน ได้ว่าถ้าทุกคนให้ความเห็น ในทิศทาง เดียวกัน มันก็จะเวอร์ริฟายได้ว่าข้อมูล

ของเรานั้นถูกวิเคราะห์มาอย่างถูกต้องแล้วอะไรอย่างเงี้ยค่ะ จับใจความสำคัญนยะ สำคัญที่อยากถูกต้องเลย

ข้อที่ 8 reliability กับ Validity อันนี้ทุกคนคงรู้ อันนี้เป็นเรื่องของเครื่องมือวิจัยนะคะ เครื่องมือวิจัย แต่ละฉบับมันจะต้องมีค่าไสโครเมตริกซ์ พร็อพเพอร์ตี้ ก็คือค่าคุณสมบัติการวัดของเครื่องมือฉบับนั้นทั่วไป แล้วทางสายไหนก็ตามแต่ เช่นสายของจิตวิทยา สายการศึกษา สายสังคมศาสตร์ทั้งหมดนะคะ เราก็มักจะ ต้องเครื่องมือ แต่ละฉบับก็ต้องรีพอร์ตค่าทั้งรีไลน์ และ valid ระหว่าง valid กับ relia และสำคัญกว่ากัน ส่วนตัวอาจารย์ดูมองว่า validity สำคัญกว่าเพราะว่ามันวัดได้ตรงกับสิ่งที่ต้องการจะวัด เพราะมันก็คือ จะต้องตอบได้ ตอบได้ตรงกับตัวแปรที่เราต้อง การจะวัดไม่ใช่เราอยากวัดส่วนสูง แต่เราไปเอาเครื่องชั่งน้ำหนัก มาอย่างเงี้ยมันไม่มีบาลেন ถ้าไม่มีvalid ต่อให้ reliable มันก็คือไม่มี valid เนี่ยมันไม่ได้วัดสิ่งที่เราต้องการ จะวัดจริงจริง เพราะฉะนั้น validity มาก่อน ส่วนรีไลน์ ก็สำคัญรองลงมาค่ะ เพราะว่าก็ครั้งก็ได้ผลคงเส้นคงวา ใกล้เคียงเดิม เพราะฉะนั้นเราต้องตรวจสอบทั้ง 2 แบบ ที่เนี่ย แต่ละแบบมันไม่ได้มี type เดียวมันไม่ใช่มี ประเภทเดียว เช่น reliability ไม่ใช่แค่ค่า control alpha อย่างเดียว หรือมีแค่ค่าไอโอซินะคะ

เราอาจจะใช้หลายหลายวิธีเพื่อ report validity เพื่อ report ยิ่งหลายวิธีก็ยิ่งแสดงความสารถของผู้วิจัย

เพื่อจะโชว์ว่าเครื่องมือที่เลือกมาใช้เนี่ยเป็นเครื่องมือที่แบบสแตนดาร์ดไดรฟ์ หรือกึ่งสแตนดาร์ดไดรฟ์ หรือเป็นเครื่องมือที่เชื่อถือได้แล้วก็มีค่าความทั้งเส้นคงหาที่ดี

ข้อสุดท้าย การสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายตามสะดวก sampling is always in balance ค่ะ แปลว่า การสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายตามสะดวกเนี่ย แสดงว่า เป็นวิธีการการสุ่มข้อมูลที่ไม่ดีเสมอไป เราก็มักจะ เจอแบบบางที่แบบส่งไปเราก็ใช้คอนวีเนียน sampling เราก็เราก็ตอบเขียนตรงไปตรงมา เขียนแบบนี้ ฉันทก็เขียนแบบนี้แหละ ฉันทใช้สุ่มตัวอย่างตามสะดวกตัวเองนะ อย่างง่ายสูงสุด ตัวอย่างตามสะดวกอะไร ของฉันทเนี่ยแหละ นี่มันเป็นแบบทำให้งานวิจัยดูแย่งเลย ก็บอกว่าก็เขียน ตามข้อเท็จจริง ก็ใช้จริง ก็เขียนจริงอะไรอย่างงั้นคะ คำก็บอกว่าจริงจริงแล้ว convenience sampling อะ ใช่มั้ยเป็นข้อจำกัด แหละมันทำให้แบบมีโอกาสเกิด bias มากกว่าการใช้วิธีอื่นอื่นที่เป็นแบบกลุ่ม เช่น การสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ ใช่มั้ยก็ไม่ได้เท่านั้น แต่บางทีใน practical มันจำเป็นนะ เพราะเรากำลังเก็บตัวอย่างกับ กลุ่มตัวอย่างที่ฮาร์ดๆ แบบเป็นกลุ่มตัวอย่างเฉพาะมันเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ยากต่อการเข้าถึงอะไรอย่างเงี้ยคะ หรือกลุ่มตัวอย่างของเรามันเป็นกลุ่มเพราะบางอะแค่เข้าหาเค้าได้ก็ผ่านคอนเซนฟอร์มแล้วไม่รู้ก็ฉบบแล้ว คอนวีเนียนก็เหนือแล้วอะใน practical อะจะให้มันเป็น Stratify หรือ Cluster มันเป็นไปได้ไม่ได้เลย point ก็คือทำได้เนาะคะ และทำอย่างไรให้แบบ convenience sampling มันเหมาะก็คือเราต้อง recognize แล้วก็ report มันใน limitation คือ มันไม่ถึงขนาดงานวิจัยมันไม่ถึงขนาดแบบตีเส้นตายผิด แต่ถ้าเรารู้เราเข้าใจเหตุผลแล้ว เราอธิบายได้ว่า ถ้าเราทำแบบนี้มีข้อดีอะไร และมีข้อจำกัดอะไร แล้วก็บอกข้อจำกัดนั้นไว้อย่างชัดเจน อย่างเงี้ยคะ มันก็จะเป็นอะไรที่เหตุผลในงานวิจัยโดยเฉพาะการที่พูดถึงนั้นแหละขั้นตอนทำวิจัย วางแผน จัดเก็บ แล้วก็การตีพิมพ์เลยนะคะ เป็นต้น ทีนี้ย้อนกลับมาถามคำถามที่อาจารย์ตี ถามว่า

00:40:13 ปิยพงศ์

ครับ เมื่อเมื่อเราเก็บข้อมูลวิจัยแล้วแล้วเราไปพบว่า เออ มันมีปัญหาจากตัวแปรแทรกซ้อน ปัญหา เหล่านี้ครับ

00:40:29 มานิกา

ตัวแปรแทรกซ้อนที่เข้ามาในงานวิจัยเนอะ ส่วนมากเวลาเราพูดถึงตัวแปรแทรกซ้อนเนี่ย ก็จะคิดถึงงานวิจัยประเภททดลอง หรือกึ่งทดลองใช่มั้ยคะ ที่มีการวางแผนไว้ว่าจะมี intervention เท่านั้นเท่านั้น แล้วก็ส่งผลต่อเปิดแต่ตามแล้วก็พยายามที่จะดีไซน์ควบคุม factor ปรากฏว่าระหว่างที่ทำการทดลองอื่นอื่นทดลองนั้น เช่น ทำ intervention บางอย่างแล้วก็พบว่า เฮ้ย มันมีบางอันอะที่เราคิดไม่ถึงมาก่อนเลยก็ต้องมาวิเคราะห์ ค่ะว่า เราสามารถจัดการมัน วิธีไหนกำจัดออกได้มัย เช่น ถ้ามันเป็นอะไรก็ตามที่แบบภายนอกเป็นสถานภาพ ภายนอกเป็น physical เช่น เสียงดัง เสียงดังรบกวนเรื่องการทดลองเรื่องความจำระยะสั้นของเด็กคนนี้ มากเลย แล้วเราก็คิดว่าห้องที่เราเตรียมการมานั้นในห้องที่ไพรเวตดีแล้ว ปรากฏว่า ในความเป็นจริงห้องติดกัน

นี่ก็เข้ามาแบบไม่ทันรู้ตัวอันนี้ กิจการที่ทำได้ก็จะหมายความว่าเราก็คือไปดูไปคุย หรือไปสร้างเสร็จก็ใหม่เงี้ยคะ
ทีนี้ประเด็นพวกที่เป็น physical พวกเนี้ยก็หนักใจเท่าไร เพราะว่ามันเป็น รูปธรรม เป็น กายภาพ แต่ถ้ามันเป็น
confounding factor ประเภที่เกิตขึ้นจากติดตัว เช่น ความแตกต่างของอารมณ์ เช่น เรื่องของ
ความแตกต่างของความคิด สติปัญญา มั่นติดตัว แล้วเราไม่ทันได้นึกถึงไปก่อนว่าสมมุติ เราเก็บห้องเรียน เอ
แล้วเรา ไม่ทันได้ ห้องเรียน เอ วิธีการเรียนรู้ของเด็กมันต่างกันขนาดนี้ แล้วมันกลายเป็นอีกหนึ่งตัวแปรที่ เข้ามา
วิธีการถ้าจะทำให้มัน advance ขึ้นเลยก็นำมาเป็น independence ตัวนี้จะคะ คือ จัดการมันใน
ลักษณะของตัวแปร ก็แปลว่าเราเพิ่มตัวไปอิสระเข้าไปในงานของเรา ซึ่งมันก็จะทำให้ finding ของเรา
มันมีความลึกซึ้ง discussed ลึกซึ้งขึ้น แต่แน่นอน ข้อจำกัดอันหนึ่งที่ตามมาด้วย ก็คือเสพติดก็จะต้องเพิ่มมากขึ้น
ไปด้วยนะคะ advance ตามคือไปขึ้นไปด้วย อย่างนี้เป็นต้นคะ อ่า อันนี้ก็จะเป็ลักษณะหนึ่งที่แบบเออ ถ้ามี
confounding factor เข้ามาแล้วจะทำอะไรได้บ้าง

00:42:26 มานิกา

ก็ดูก่อนวิเคราะห์ก่อนว่ามันคืออะไรกับจัดการกับมันเลยได้มัย โดยตรงสำหรับพวก physical
พอทำได้ก็ถ้ามันเป็นเรื่องที่ติดตัวจากการออกไปไม่ได้ลองนึกถึงการควบคุมอิทธิพลของตัวไปอิสระจาก
การใช้สติคิดขั้นสูง หรือจากนั้นเป็นตัวปริศนาอีกตัวแปรหนึ่ง แล้วก็ขยายผลการวิจัยของเราให้มันกว้างออกไป
เลยให้กว้างขึ้น แล้วครอบคลุมต่อไปเข้ามาเลย

00:42:48 ปิยพงศ์

ขอบคุณครับอาจารย์ครับ โชว์โชว์ความเป็นมืออาชีพในการจัดการข้อมูลมากมายเลยครับ รวมถึง
อาจารย์ได้ทบทวนประเด็นที่น่าสนใจเนาะ เกี่ยวกับเค้าเรียกกระบวนการทัศน์ หรือวิคิดที่คลาดเคลื่อนในการ
ทำการวิจัยเนาะหลายหลาย หลายหลายครั้ง มันมีความปนเปกันด้วยเรื่องของวิจัยเชิงคุณภาพ เชิง ปริมาณ
ทำให้เกิดความสับสนและก็ทำให้งานมันมันเหมือนกับว่ามี limitation มากขึ้นนะครับ อันนี้ อาจารย์ตูน
ก็พอยท์ประเด็นต่างๆที่เราเห็นชัดเจนมากขึ้นว่าไอ้ miss understand แบบนี้ คืออะไรนะครับ แก๊ไขยังไ
รวมถึงเมื่อกี้ คำถามที่ส่งกันมาจากสมาชิกคณะศึกษาศาสตร์ของเรา ท่านอาจารย์ตูนก็ให้แนวคิดในการ
จัดการแล้วว่า จัดการมันได้มัย ถ้าเป็นสิ่งแวดล้อมทางกายภาพควบคุมไหวมัย หรือว่าถ้ามันเป็นข้อมูล
ถึงตัวแปรอะไรบางอย่างที่มันแทรกซ้อนเข้ามาเนี้ย ขณะที่ต้องใช้สถิติแปลงมันให้เป็นตัวแปรอิสระอันนึงเลย
ได้มัยอย่างเงี้ย แล้วมาวิเคราะห์เลยนะครับ ก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ทำให้งานเราดูมีความน่าสนใจมากขึ้นด้วยนะครับ
ขอบคุณมากครับทีนี้ ท่านอาจารย์อัญชลีครับท่าน ได้คำถามเดียวกันนี้ท่านมีประเด็นไหนที่จะเพิ่มเติมหรือ
เปลี่ยนเข้ามาในบริบทของท่านอาจารย์บ้างครับหรือ ใช้ประสบการณ์ก็ได้ครับอาจารย์

00:44:00 อัญชลีพร

ค่ะจากคำถามที่ว่า ถ้า เราเก็บข้อมูลเกิดปัญหาตัวแปรแทรกซ้อนที่ไม่ได้คาดการณ์ไว้เนี่ย ถ้าในงานด้านที่ตัวเองทำอยู่หรือการรักษาพิเศษ ซึ่งปกติเราก็จะเก็บในกลุ่มเล็กเล็กอยู่แล้ว งานการสายพิเศษ อาจจะแบ่งอย่างนี้นิดนึงว่าเราจะมีเก็บกับผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ที่ไม่ว่าจะเป็นสหวิชาชีพ บุคลากรด้านสาธารณสุข ครู บุคคลทั่วไป พ่อแม่ผู้ปกครอง อันเนี่ย มักจะไม่ค่อยเกิดปัญหาแทรกซ้อนอะไรมากก็จะมีเหมือน ที่ท่านอาจารย์ตุนที่พูดก็คือเรื่องของพวกปัญหาทางด้านกายภาพอื่นอื่น เช่นที่ที่นัดกันไม่ไปรอเวทพอ หรือมีเสียงและรอแก้ไขอย่างนั้นได้ใช้มัยคะ แต่ว่าอันที่จะคบเยอะสำหรับนักวิจัยมือใหม่ใหม่ในด้านการสายการศึกษาพิเศษเองก็ คือ เวลาเราทำการทดลองกับเด็กจะมีตัวแปรแทรกซ้อนที่ไม่คาดคิดเยอะมากนะคะ จากที่ตัวเองก็ทำมาหลายอันเนอะอยู่ เด็กอาละวาด คือเก็บเก็บมานะคะ วันนี้อาละวาด ออติดหมอนเนาแล้วเผอิญแม่เอาไปซักวันนี้ ไม่ได้เอาใส่รถมา ด้วยเค้าเค้าเกิดความคับข้องใจนะ อาละวาดมามาถึงเจ๊คะ มาเก็บเพราะฉะนั้นทุกอย่างตกหมด เจ๊คะ เออเราก็มักจะแก้ไขปัญหาเหล่านี้ด้วย คือ ปกติแล้วพอเราพอทำเป็นกลุ่มเล็กเล็ก แล้วมักจะทำคู่กันไปก็ คือมีการทำทั้งปริมาณและคุณภาพ อันนี้ก็เป็นอีกเทคนิคหนึ่ง คือว่าเวลาคุณออกแบบคุณ อย่าไปไว้ทางใด ทางหนึ่งพยายามที่จะให้การเก็บข้อมูลของเราเนี่ยได้ทั้งปริมาณ และคุณภาพ เราจะมีในส่วนของการ อะไรนะ บันทึกบันทึกการสังเกตอย่างเจ๊คะ เราสามารถบันทึกลงไปได้เลยว่าในวันนี้เด็กมีปัญหา อะไรมา มันถึงส่งผลกับข้อมูลที่เราได้แล้ว เวลาเราคิดอะคะ เราสามารถตัดตรงเนี่ย กลายเป็น missing data ไปก็ได้ของวันนั้น หรือในกรณีที่เด็กเจ็บป่วย ทำมาได้สักครึ่งทางเกิดว่ามีอาการอื่นอื่นมีอาการชัก หรือ ต้องแอดมิทหรือจะต้องไปรักษาอันอื่นอะไรเจ๊คะตรงเนี่ย พอเจอแล้วเนี่ยเราอาจจะแก้ไขอะไรไม่ได้ อาจจะต้องยอมให้เค้าออกจากโครงการไปเราเลย มักจะบอกผู้วิจัยเกี่ยวกับทางการศึกษาพิเศษเสมอว่า ขอให้คุณเผื่อในเรื่องของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง เช่น คุณตั้งเป้าหมายไว้แหละว่า ประมาณ 6 คน คัดเลือกออกมา สัก 10 คน เพราะเราไม่รู้วาระหว่างทางจะเกิดอะไรบ้าง เพราะสิ่งเหล่านี้บางครั้งควบคุมยาก มากนะอ่า อันเนี่ยคะ ก็อาจจะเป็นการว่า เออให้เผื่อเอาไว้เนอะคะ เออ แล้วก็หรือบางทีเนี่ยคะ เราไปเก็บที่โรงเรียน เนี่ยปัญหาจะเยอะมากเพราะในแต่ละเทอมเนี่ยเราจะไม่ทราบว่ เค้าจะมีเวลาให้เราตรงไหนเพราะ กิจกรรมในโรงเรียนเดี๋ยวเนี่ยมันเยอะแล้วเราก็จะบอกเด็ก

00:47:17 อัญชลีพร

ที่เราช่วยเค้าคะว่าคุณไปคุยกับที่โรงเรียนก่อนนะว่าในหนึ่งเทอมที่เทอมเนี่ยคุณจะไปเก็บเนี่ยมันจะมีกิจกรรมอะไรเข้ามาแทรกซ้อนในวันที่คุณจะไปเก็บบ้าง คุณจะได้แพลนถูกเช่นหลักวันหลักเวลานะคะ อันเนี่ย เราจะได้แพลนล่วงหน้า แต่ถ้ามันสุดวิสัยจริงจริง เราก็อาจจะตัดวันนั้นออกไปเลยในเรื่องของเด็ก ไม่มี ความพร้อมคะเราก็จะบอกว่าถ้าคุณไปเก็บที่โรงเรียนคุณ ไปถามก่อนนะมีกิจกรรมอะไร มัยถ้ากิจกรรมที่รบกวนสมาธิอารมณ์เด็กมากมากเราอาจจะต้อง script วันนั้นออกไปจัดอีก วันนึงอย่างเจ๊คะหรือ ถ้าคุณจัด

คุณก็ต้องจัดในเวลาเดียวกัน เช่น เขาก็ต้องพยายามเก็บเข้าของทุกครั้งเพราะอะไรคะ เด็กเรากินยาฤทธิ์ของยามันจะออกช่วยคอนโทรลเด็กในช่วงเช้า ถ้าคุณเก็บเข้ามากมายบ้างเข้าบ้างบ้ายบ้าง ผลมันจะไม่คงที่นะคะไอ้พวกเนี้ยก็จะเป็นเทคนิคที่ที่จะควบคุมในเรื่องของตัวแปรแทรกซ้อน แต่ถ้ามันเกิดขึ้นอะไรจริงจริงอะไรเราพยายามทำแพลนของเราให้มันยืดหยุ่นหน่อยนะคะ อาจจะไปวันข้างวันต่อไปก็ได้ หรือตัดวันนั้นไปเลยก็ได้ เช่นถ้าคุณถ้าคุณเก็บทุกวันจันทร์ถึงศุกร์ ถ้าวันนั้นมันไม่ได้จริงจริงก็ตัดไป แต่ถ้าคุณเก็บจันทร์พุธ ศุกร์ คุณอาจจะต้องตัดวันพุธออกแล้วขอขอเพิ่มเป็นวันพฤหัสบดีอย่างเงี้ยคะ เพื่อไม่ให้ intervention มันต่างกันเกินไปแบบเมื่อห่างกันเกินไปประมาณนี้คะ ก็สำหรับเทคนิคการจัดการเรื่องของตัวแปรแทรกซ้อนนะคะ

00:49:27 ปิยพงศ์

อืม ขอบคุณมากครับ โดยฟิวส์ของท่านอาจารย์แล้วมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ต้อง concern มากเลยนะครับ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เราใช้ในการวิจัยเนี้ย มีรับประทายทางจิตเวชในบางอย่างรีเปลา หรืออัตราเมตาบอริซึม อาจจะส่งผลกับการแสดงคุณภาพของพฤติกรรมในขณะนั้น หรือหลังจากนั้นของเค้า นะครับ ทางอาจารย์ให้ข้อเสนอแนะมาวิธีการแก้ไขก็มีหลายวิธี ตั้งแต่การตัดออก หรือการวางแผน หรือการจัดการให้งานของมีความยืดหยุ่น รวมถึงการบันทึกข้อมูลเชิงคุณภาพเพื่อเอามาใช้ตีความในภายหลังนะครับ อันนี้ก็ทำให้อาจจะทำให้เราสามารถอธิบายผลของงานวิจัยที่ออกมาเป็นแบบนั้นได้ ท่านอาจารย์ จุฑาภรณ์ อาจจะดาวกลับมาแล้วครับผมวันนี้เรายังเพิ่งดำเนินการไปถึงแค่คำถาม ข้อแรกนะครับ เรื่องของ การจัดการกับข้อมูลที่มีเป็นตัวแปรแทรกซ้อนในการวิจัยครับ ถ้าอาจารย์มีอะไรจะแลกเปลี่ยนเพิ่มเติม ประเด็นนี้ก็เรียนเชิญได้เลยนะครับ

00:50:27 จุฑาภรณ์

คะ สวัสดีค่ะ พอดีมีแชร์หน้าจ่ออะคะ อาจารย์ พอจะขึ้นหรือว่ามองเห็น

00:50:35 ปิยพงศ์

ครับ เห็นครับ ชัดเจน

00:50:41 จุฑาภรณ์

ขออนุญาตนะค่ะสืบเนื่องจากประเด็นที่มีผู้สนใจ ซึ่งอาจารย์ทั้ง2 ท่านก็ได้ให้ข้อมูลที่ค่อนข้างสมบูรณ์แล้ว แต่ว่าในส่วนตัวก็ได้มีโอกาสดูงานวิจัยสายสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ข้อแรกเนี้ย พอจะมองออกว่าคนที่เค้าส่งคำถามมาถามเนี้ยน่าจะประสบปัญหาในประเด็นงานวิจัยที่เป็นเชิงทดลองรีเปลา เพราะว่าเวลา

มันมีคำว่าตัวแปรแทรกซ้อนอะนะคะ อย่างงานวิจัยที่เป็นสายการสำรวจอย่างเงี้ย ไม่น่าจะมีปัญหา
นี่ก็เลยขออนุญาต ก่อนจะตอบคำถาม ก็เลยต้องอิงในเรื่องของหลักวิจัยเชิงทดลอง ก่อนที่เราพูดกัน
บอຍว่าถ้าเราจะต้องทำวิจัยในประเภทนี้เนี่ยนะคะ ก็ต้องอย่าลืมหลักแมกซ์ มิน คอนนะคะ คือ แมค ก็คือคำว่า
แมกซ์มีม หรือ แมกซ์ไมเซชันนะคะ แต่ว่าปัญหาที่เค้าเจอเนี่ยเหมือนเค้าอะคะ มองว่าตัวแปร แทรกซ้อน
ที่มันไม่ได้คาดคิดถึงแล้วมันเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นเนี่ยจริงจริงแล้วในงานวิจัย เชิงทดลองเนี่ยมันไม่ได้
มีในมิติของตัวแปรแทรกซ้อนที่เราต้องระวัง เลยจะย้อนไปที่ว่าแมกซ์ คือ หลักการทำวิจัยโดยที่อยาก
จะทำยังไงก็ได้ที่ให้ตัวแปรตามอะคะ ผลที่เกิดจากตัวแปรต้นและให้เกิดความต่าง มากมาก เช่น เราบอกว่า
ถ้าเราอยากจะให้เด็กเนี่ยเรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นนะอะ แล้วเราแบ่งเป็น 2 กลุ่มกลุ่มหนึ่งห้อง 3 คำต่อวัน
แต่กลุ่มหนึ่ง ห้อง 4 คำต่อวันอันเนี่ย มันจะไม่ใช่หลัก Max เท่าไหร่ เพราะว่ามันอาจจะ ไม่เห็นความต่าง
ของทริตเมนต์เป็นต้น เพราะฉะนั้นอาจจะต้องให้มันเห็นความต่างนะอะ ไม่ว่าจะเป็น 3 คำกับ 6 ก็คือเป็น 2
เท่าไปเลย อันนี้หลักการ MAX ขณะที่ MIN หลักการที่ 2 อะคะ ก็คือ การที่จะทำยังไงก็ได้ ให้งานวิจัยเนี่ย
หรือผลจากการวัดเนี่ยมันเกิดความคลาดเคลื่อนต่ำที่สุดในที่นี้เนี่ย อาจจะมองถึงเรื่อง การสร้างเครื่องมือ
ก็ได้นะคะว่าเวลาทำวิจัยเชิงทดลองเนี่ย เราอาจจะมึระบบการวางแผนที่ดีมาก ไม่ว่าจะเป็นต้องเรียนด้วย
เนื้อหาเดียวกันเท่ากัน แต่อาจจะไปตกม้าตายตรงเครื่องมือวิจัยก็ได้ เช่น อาจจะไปวัดตัวแปรตาม
โดยใช้เครื่องมือที่มันข้อสอบยากมาก หรือภาษามันไม่ดีเลยทำให้คนตีความแล้ว การวัดมันไม่ได้เกี่ยวข้องกับ
ทริตเมนต์ แต่มันเป็นผลจากเครื่องมือก็มี เพราะฉะนั้นหลักการวิจัยเชิงทดลองอันที่ 2 คือ ทำยังไงก็ได้
ที่จะลดความคลาดเคลื่อนให้น้อยที่สุด ขณะที่ CON นะคะ คำว่าคอนก็มาจากคอนโทรล หมายถึงว่า
การควบคุมนะคะ ตัวแปรที่เราไม่อยากจะศึกษาหรือตัวแปรแทรกซ้อน แต่คำถามเนี่ยมันเกิดขึ้น
เมื่อออกแบบวิจัยไปแล้วไงคะ อาจารย์ออกแบบไปแล้ว แล้วพอทำอะ มันเกิดปัญหาอันนี้ขอยกตัวอย่าง เช่น
คอนโทรลรู้เกี่ยวกับกลุ่มทดลองอะคะ 2 กลุ่มเนี่ย เราก็อุตส่าห์แบ่ง เก่ง กลาง อ่อนให้มันมีเท่าเท่ากันนะ
เราก็อุตส่าห์แบ่งให้เขาเรียนด้วยชั่วโมงเท่ากันนะอะ คุมแล้วแต่ถึงเวลาเด็กเนี่ยคะ อาจารย์กลับมาไม่ครบชั่วโมง
ทั้งที่การเรียนเนี่ยเราก็บอกแล้วว่ามันจะต้องเรียนทั้งหมด 8 ชั่วโมง 8 คาบ มันมีเด็กบางคนที่เขาบ้างไม่เข้าบ้าง
ปัญหาเราจะทำยังไงได้บ้างนะคะ เพราะฉะนั้นขอตอบเป็นเคสบายเคส ถ้าลักษณะที่ว่าหายไปนะคะ
แล้วกลับมาเรียนใหม่ เนี่ยแล้วเรามองว่าเขาไม่ได้รับทริตเมนต์เต็มที่ก็คือ อาจจะไม่ได้ในกลุ่มเนี่ยคะ
มาเป็นส่วนหนึ่งในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งถ้าเป็นจำนวนน้อยเราก็จบรับได้ แต่ส่วนตัวมองว่า ถ้ามันเกิดปัญหา
อย่างงี้แล้วส่งผลต่อจำนวนคนที่มันมีมากที่เกิดปัญหาเนี่ย อันเนี่ยตัวเองมองว่าน่าจะต้องพิจารณา
ในการวางแผนเก็บข้อมูลทำยังไงก็ได้ ให้มันสมบูรณ์ที่สุด แต่ว่าถ้าคน 2 คน นะคะ อาจจะพิจารณาว่าเรา
อาจจะไม่นำส่วนนี้มาวิเคราะห์ ซึ่ง ก็ไม่น่าจะส่งผลมากนักอะ อันนี้คือ ประเด็นแรก ส่วนเทคนิคอะไรบ้าง เนี่ย
อันเนี่ย ไม่มีเทคนิคเลยคะ เพราะมันขึ้นอยู่กับ ตัวแปรแทรกซ้อนที่อาจารย์เจอนั้น ถ้าเป็นเด็ก เราคุมได้ใน บางคน
แต่เวลาเราทำวิจัยธรรมชาติในมนุษย์ เราจะมีคำนึงคะ ที่เราบอกว่า ถ้าเด็กไม่สบายใจในการสอบ

หรือตอบแบบสอบถาม หรือหายไปในช่วงทางเนี่ย อาจารย์ก็บังคับเค้าไม่ได้เหมือนกันนะคะ เพราะงั้นตรงนี้เนี่ยมันก็เป็นเทคนิคอย่างนึงว่าต่อให้เค้าไม่ยอมมาแล้วเราเรียกกลับก็คงทำได้ ตามหลักจริยธรรม แต่ว่าอาจจะต้องใช้วิธีการว่าเราจะเอ็กซ์พลูสออก หรือว่าเราจะวางแผนเก็บข้อมูลซ้ำเพิ่ม ซึ่งการเก็บข้อมูลซ้ำเพิ่มเนี่ย มันก็ถามว่ามันเสียเวลามั้ย มันเสียเวลา แต่ว่าโดยหลักแล้วอะข้อมูลมันก็จะมีความน่าเชื่อถือกว่านะคะ เพราะฉะนั้นประเด็น ขออนุญาตตอบประมาณนี้ค่ะ อาจารย์ดี

00:55:41 ปิยพงศ์

ครับ ขอบคุณมากครับ เพราะเป็นคำตอบที่ทำให้เรามีความกระจ่างชัดขึ้นนะ ถ้าเกิดมีตัวแปรแทรกซ้อนเกิดขึ้นในงานวิจัยที่เป็นเชิงทดลองท่านจะเสนอวิธีการเข้ามา 3 วิธีนะในการจัดการกับผม ที่นี้ผมจะขยับไปที่ประเด็นที่ 2 นะครับ sample size ที่พอเพียงขึ้นอยู่กับอะไรบ้าง จริงจริง ถ้าอาจารย์ทุนมีพุดถึงประเด็นนี้ไปบ้างแล้วในสไลด์แรก ที่พูดเนาะจะอาจจะขึ้นอยู่กับประเภท ของงานวิจัยเชิงคุณภาพมันก็ require อย่างนึง วิจัยเชิงปริมาณก็ require อย่างนึงนะครับ อันนี้ก็เลยเรียน ถามว่าท่านวิทยากรทั้ง 2 ท่าน มีประเด็นเพิ่มเติมอะไรเกี่ยวกับคำถามนี้ เชิญท่านวิทยากรทั้ง 3 ท่านเลยครับ มีประเด็นอะไร จะเสริม หรือว่าพุดถึงประเด็นนี้บ้างครับ ท่านใหม่ก่อนก็ได้เนะ

00:56:40 อัญชลีพร

งั้นเอดตอบเข้าคำถามนี้ก่อนละกันนะคะว่า ถ้าทางด้านทางด้านงานของเราเนี่ย sample size เท่าไหร่ถึงพอเพียงมันจะขึ้นอยู่กับอะไรบ้าง จริงจริงก็ตอบยากนะ เพราะเราก็จะทำในกลุ่มเล็กเล็กใช้มั้ยคะ แต่ว่าความพอเพียงก็อาจจะเหมือนว่า ถ้าถ้าเพียงพอก็อาจจะแบบว่าถ้า intervention ที่เราคิดขึ้นมา เราคิดว่ามันจะมีผลมั้ยกับเด็กเด็กลักษณะนี้ เพราะฉะนั้นเวลาเวลาเราเลือกมานี้คะ เราอาจจะต้องเขาเรียกอะไรนะ ถ้าวัดกับการเลือกกลุ่มตัวอย่างมากน้อย เช่น ระดับความระดับความบกพร่องนะ แล้วก็อะไรอาการลักษณะ คล้ายกันอย่างสมมติเวลาเขียนอย่างเงี้ยคะ เราจะได้เขียนแค่ว่าทำการทดลองกับเด็กแอลดี หรือเด็กเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้แต่เราจะเขียนละเอียดกว่านั้น เช่น เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้อายุ 8 ถึง 10 ปี ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์แล้วว่า เป็นเด็กแอลดีด้านการอ่านเพียงอย่างเดียว ไม่มีด้านอื่นปนไม่มีด้านอื่นผสมอย่างเงี้ยนะคะ ระดับความรู้ต่ำกว่าระดับชั้นที่เรียน 2 ระดับชั้นอันนี้คะ แล้วเราก็คัดมาซัก 3-4 คนแล้วเราเอา intervention ลงไปแล้วมองดูว่าสิ่งที่เราเก็บได้เนี่ย มันไปในทิศทางเดียวกันมั้ย ถ้ามันไปในทิศทางเดียวกัน แสดงว่า intervention ของเราสามารถนำไปใช้กับเด็กที่เป็นกลุ่มนี้ได้ แต่ถ้าเค้าเป็นแอลดี มีการอ่านและ การเขียน หรือบวกสมาธิสั้น intervention ของเราอาจจะไม่ได้ผลดีเท่านี้ ส่วนใหญ่เราก็มักจะเขียนเอาไว้ท้ายของการวิจัยนะคะ แล้วมัน ก็จะมีในเรื่องของว่าเราใช้สถิติอะไร เช่นถ้าเราใช้ซิงเกิ้ล success เอบี หรือว่าเอบีเอ หรือว่า multiple based line

อย่างเจี้ยคะ มันก็จะมีข้อกำหนดในตัวสถิติอยู่แล้วว่าเรามักจะใช้กับกลุ่มกลุ่มทดลองไม่ไม่เกิน 5 เพราะไม่งั้นเวลาเรา multiple based line ให้มันเยอะมากมาอย่างเจี้ยคะ มันก็จะสับสนก็จะเราก็อาจจะใช้ตรงนั้นเป็นตัวกำหนดก็ได้ว่า เออเราจะใช้กลุ่มตัวอย่างสักเท่าไร แต่ถ้าเราเป็นการทดลองในเชิงที่ว่า ในเด็กกลุ่มที่เราพอจะหามาได้เยอะหน่อย แล้วเราไปใช้ตัวสถิติ non parametric จะใช้ตัวไหนเราก็ไปดูคะว่า แอดซัมชันของเค้านี้เค้าต้องการแบบน้อยที่สุดเท่าไรนะคะ อันนั้นเราอาจจะเก็บได้ในเด็กจำพวก เด็กตา เด็กหูหนวก ซึ่งลักษณะการเรียนรู้หรือลักษณะความบกพร่องของเค้าอะคะ เราสามารถหาจำนวนเยอะได้แล้วว่ามันไม่ได้มีความต่างอะไรกันเยอะอย่างเจี้ยนะคะ ประมาณนี้คะ

00:59:53 ปิยพงศ์

ขอบคุณครับท่านอาจารย์ ก็เรียกว่าท่านให้ความสำคัญกับความถี่ถ้วนในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเหมาะสมกับเป้าหมายงานวิจัยนะครับ แล้วก็การระบุถึงข้อจำกัดในงานวิจัยแล้วก็การพิจารณาไปที่สถิติที่ใช้ในฐานะที่เป็นเครื่องมืออะ ว่า ถ้ากลุ่มตัวอย่างประมาณนี้ เราควรจะใช้สถิติอะไร หรือว่าถ้าสถิติประมาณนี้ ควรจะได้กลุ่มตัวอย่างเท่าไรนะครับ อันนี้ก็ทำให้เราได้ แง่คิดเพิ่มมากขึ้นนะครับคะ ท่านอาจารย์ จุฑาภรณ์ น่าจะเตรียมตัวนำเสนอแล้วเรียนเชิญให้อาจารย์เลยครับ

01:00:34 จุฑาภรณ์

คะ ในส่วนของที่ท่านอาจารย์ อัญชลี ได้แจ้งไว้ว่าเกี่ยวข้องกับสถิติแน่นอนคะ ในเรื่องของ sample size นะคะ แต่ว่าก็เป็นการย้ำเตือนอีกครั้งหนึ่งว่า งานวิจัยที่เราจะมาสสนใจเรื่องของ sample size เนี่ย จริงจริงแล้ว ก็ไม่ได้ผูกกับชนิดของงานวิจัยอะนะคะ มันขึ้นอยู่กับว่าเก็บหมดรีเปล่า พอมันเก็บไม่หมด เราก็เลยถึงจะต้องสุ่มที่เนี่ย การสุ่มจะต้องคำนึงถึง 2 เรื่องด้วยกัน อันแรกก็คือวิธีสุ่มแล้ว sample size แต่ประเด็น แต่ว่าประเด็นที่เค้าถามมาเนี่ย เค้าไม่ได้ถามเรื่องวิธีสัณนะคะ ตอนนี้เค้าถามเรื่องขนาดคำว่า พอเพียงหรือว่าที่มันเหมาะสมเนี่ยอะ อันแรกก็ คือ สถิติที่ใช้สัณนะคะ ทุกคนอาจจะเคยได้ยินรีเคสชันนะคะ หรือว่าอีเอฟเอเป็นต้นอย่างรีเคสชันเค้าก็จะมีการนับนะคะว่าตัวแปรอิสระก็ตัวเราควรจะต้องมีเอ็นเท่าไรเป็นต้น ก็มีโปรแกรมสำเร็จรูปคำนวณให้เนาะ ส่วนอันที่ 2 เนี่ย อันนี้ก็คือ ขออนุญาตเพิ่มเติมว่าจริงจริงแล้วเนี่ย คือยิ่งเยอะ ยิ่งดีก็อาจจะเคยได้ยินอะนะคะ เพราะว่า ได้ n เล็กก็ คือกลุ่มตัวอย่างยิ่งเยอะ แปลว่ามันจะเข้าใกล้ความเป็นประชากรถูกมัยคะ แต่จริงจริงแล้วถ้าเราพิจารณาวิธีการสุ่มที่เหมาะสม อาจจะไม่ได้ไปถึงการเอาเอ็นที่ใหญ่ก็ได้ เพราะฉะนั้นอีกตัวนึงนะคะที่เราจะต้องมองคู่กันไปในเรื่องของ sample size ก็คือให้มองวิธีการสุ่มที่หายังไงก็ได้ว่ามันได้ความเป็นตัวแทนไหมนะคะ และการสุ่ม ทำให้ได้ แซมเปิ้ลไซส์นะคะ ซึ่งมันจะมีแซมเปิ้ลไซส์ คือขนาดจำนวนเนี่ยยิ่งมาก ยิ่งดีจริงหรือไม่นะคะ เพราะว่าเค้าบอกว่า ถ้าสุ่มได้จำนวนมากแอร์เรอ หรือความคลาดเคลื่อนมันก็ย่อมน้อยลงเพราะอะไรคะ เพราะว่า

มันเข้าใจความเป็นประชากร ขณะที่ถ้าอาจารย์เนี่ยมี 1000 คน คิดง่ายง่ายนะคะ มี 1000 เก็บไม้หวาย ขอเก็บได้ 100 คนได้มัย อาจารย์ดาวก็จะบอกว่าได้นะ แต่แอร์เลอร์เยอะอันที่หนึ่ง หากจาก 1000 ได้ 100 ต้องรายงานค่าแอร์เลอร์นะคะ และอันที่ 2 คือ วิธีการจาก 1000 นะคะได้ 100 เนี่ยเอามาอย่างไร มันมีการสุ่มอีกหลายวิธีด้วยกัน ขณะที่อาจารย์อีกท่านหนึ่งบอกว่ามี 1000 เก็บ 500 ได้มัย สิ่งที่จะตอบก็คือ ว่าอาจารย์มีเวลาเพียงพอมัยคะ อาจารย์จะต้องปิดทูนเมื่อไหร่คะ ถ้า 500 คนอาจารย์เก็บไว้ก็ได้แล้วก็ รายงานค่าความคลาดเคลื่อนด้วยนะคะ แต่มันไม่ได้ซีเรียสไปทีไรส้อย่างเดียวมันจะต้องมองวิธีการในการได้มา ด้วยนะคะ ประเด็นหลักและสถิติที่ใช้ก็สำคัญอย่าง แอร์เนี่ย ถ้าใครใช้ตระกูลของมัลไทเวอร์ก็จะมีในเรื่อง ของจำนวนเท่าของตัวแปร หรือในสายวัดผลโออาร์ที่บอกว่าถ้าใช้ทฤษฎี 3 พารามิเตอร์อะมันต้องพันคน เพราะฉะนั้นเนี่ยมันก็เป็นเรื่องของไซซ์ที่เราจะต้องดูควบคู่กับทฤษฎีที่ใช้ด้วย ค่ะก็ขออนุญาตตอบประมาณนี้คะ

01:04:04 ปิยพงศ์

โอเคครับ ขอขอบคุณมากเลยครับผม ถ้าอาจารย์ทุนไม่มีประเด็นเพิ่มเติมเนอะ ขออนุญาตขยับไปที่คำถามต่อไปนะครับ แล้วเราจะทราบได้ยังไงครับว่า การคัดเลือกตัวอย่างแต่ละวิธีที่มันเหมาะกับงานวิจัยแบบไหน อยากรู้ว่า เออ จะใช้อ่า sampling method อะไรกับงานวิจัยแบบไหนบ้าง ขออนุญาตที่จะฟังความคิดเห็น จากท่านวิทยากร ในประเด็นนี้แล้วกันนะครับว่าท่านมีความคิดเห็นยังไงกับคำถามนี้บ้างครับผม

01:05:01 อัญชลีพร

จากคำถามนะคะก็เค้าบอกว่าวิธีการ sampling method นะคะ แต่ละวิธีจะเหมาะกับงานวิจัยแบบไหน ถ้าอย่างในโซนของตัวเองอย่างเงี้ยคะ คิดว่าจริงจริงแล้วมันต้องดูว่าวัตถุประสงค์ หรือคำถามการวิจัย ถามเกี่ยวกับอะไร เรายังจะต้องไปใช้วิธีที่จะคัดเลือกมาด้วยนะคะ แล้วก็ใหญ่ใหญ่ที่เรามักจะใช้ในงานเราเนี่ย เรายังมีสุ่มอยู่ไม่กี่อย่างอาจจะไม่ได้ใช้ครบเหมือนอย่างของทางฟิวอื่นนะคะ ส่วนใหญ่ก็จะใช้สุ่มแบบ เจาจะงนะ เจาจะงนะ แบ่งชั้นหรือว่าแบบ นะคะแบบยังเจาจะงเนี่ยเรายังมักจะใช้จะเกี่ยวกับคัดเลือก เด็กที่มีความบกพร่อง เฉพาะด้านอาการเฉพาะอย่างหาได้ พอหาได้อย่างเงี้ยคะ เรายังก็ต้องเจาจะง เพราะว่าอย่างที่เราบอกหายากแล้ว เหมือนที่ท่านอาจารย์ได้พูดว่า กว่าพ่อแม่จะอนุมัติหรืออนุญาตให้เราไปเก็บข้อมูล ลูกเค้าเงี้ย ต้องสร้างความสัมพันธ์กันอีกเยอะ เพราะฉะนั้นมันไม่ได้ไม่ได้หาหาได้ง่ายนะคะ มันก็อาจจะต้องใช้วิธีนี้เอา ส่วนศูนย์ตัวอย่างแบบแบ่งชั้นเนี่ย เรามักจะใช้กับในส่วนงานวิจัยที่เราคิดว่า จะมีมีเด็กประมาณเนี่ย มากพอที่จะมาเป็นคู่เทียบได้ เรายังแบ่งชั้นแบบในเรื่องของเออาการนะคะว่ารุนแรง แค่นั้นมีอาการร่วมมัยอะไรอย่างเงี้ยนะคะ เพื่อที่จะได้ได้เด็กมา ก็ก็พอมัยคะ สำหรับเด็กบางประเภทที่อาจจะ พอแบ่งแบบนี้ได้นะคะ เพื่อให้เกิดมีกลุ่ม ผู้เทียบได้นะคะ แต่จริงจริงอะเรายังไม่ค่อยใช้เพราะเรายังจะถูกถามด้วย จริยธรรมในมนุษย์ว่า แล้วเด็กที่ไม่ได้ที่เป็นกลุ่มควบคุม ละนะเค้าจะขาดโอกาสการพัฒนาตรงนี้ไปมัย

เราก็ต้องไปวงเล็บว่าหลังจากเราเก็บข้อมูลเสร็จแล้วเราก็จะ กลับไปทำให้กับกลุ่มทดลองเพื่อให้เค้าได้โอกาสที่เท่ากันอะไรอย่างเงี้ยนะคะ แล้วก็ case study เราก็จะมักจะใช้ในกลุ่มอาการที่หายากยากเป็นพันธุกรรมหายากยากอะไรอย่างเงี้ยคะ ไม่ค่อยมี อย่างเช่นเด็กเล็กซินโดรมอย่างเงี้ยคะ ในประเทศจะมีอยู่ไม่กี่คน แล้วถ้าอยากจะศึกษาคุณอาจจะต้องเป็น case study นะคะ

01:07:30 ปิยพงค์

ครับ ขอบคุณ สำหรับประสบการณ์ที่ทำให้ เราเห็นชัดเจนมากขึ้น เพราะว่า sampling method อาจจะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์งานวิจัย ขนาดกลุ่มตัวอย่าง ความหายากของของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างด้วย

01:07:48 มานิกา

เห็นด้วย อย่างที่อาจารย์เอ อาจารย์ตีสรูปั่นแหละเนาะว่าแบบมันขึ้นอยู่กับธรรมชาติของกลุ่มตัวอย่างของเราเนาะว่าเค้าอยู่กับกระจายตัวอยู่กับคนละศัพท์แบบไหนเป็นรายเคสเป็น general population แล้วก็มันก็ต้องเทียบในเรื่องของทั้ง balance กันระหว่างจริยธรรม การวิจัยทฤษฎี แล้วก็การปฏิบัติที่เข้าถึงได้ด้วยอะไรอย่างเงี้ยนะคะ แม้ว่าทฤษฎีและจริยธรรมจะบอกว่าทำได้ แต่ปฏิบัติมันทำไม่ได้ก็ คืองานไม่เสร็จอยู่ดีอะไรอย่างเงี้ยคะ มันก็ คือต้องเข้าใจธรรมชาติ นักวิจัยต้องเข้าใจธรรมชาติของ sample s groups sample ถ้าเป็นอยู่ในชั้นเรียนเก็บในห้องเรียน เค้าอาจจะอยู่เป็นห้องเรียน หรือว่าเป็นคลัสเตอร์ เก็บคลัสเตอร์ขึ้นมาก็อาจจะเหมาะอะไรอย่างเงี้ยคะ หรือเราเก็บป้อนหนึ่งใน 6 เราก็อาจจะเก็บ แบบ 6 ก็ห้อง 15 ก็ห้อง 4 ก็ห้อง แต่ถ้าเราเก็บกับนักศึกษา มหาวิทยาลัยปริญาตร้อยเงี้ย โอโห กระจัดกระจายอย่างเงี้ยนะคะ มันก็อาจจะใช้แบบคลัสเตอร์หรือ ไม่เหมาะ คือมันก็ต้องเข้าใจธรรมชาติ การกระจายตัวของกลุ่มตัวอย่างเราก่อนว่าเค้าอยู่อย่างเงี้ยแล้วในขณะเดียวกันเนี่ยคะ การเข้าใจธรรมชาติ มัน คือต้องแมตช์ไปกับวัตถุประสงค์การวิจัยของเราด้วยเนอะคะ หรือถ้าเล่นแบบ rare case clinic อะไรอย่างเงี้ยคะ เพิ่ม 10 sampling มันก็จำเป็นนะคะ เพราะว่ามันไม่ใช่ general pop อะไรอย่างเงี้ยนะคะ ไม่ได้แบบก็สามารถที่จะเอาเข้ามาเป็นกลุ่มตัวอย่างขึ้นได้มัย แต่ก็อ่าน all aget ได้ก็เท่านั้นอะไรอย่างเงี้ย เพราะฉะนั้น per position ปึงก็จำเป็น ฉะนั้นแล้วทุกวิธีอะคะ มันก็จะมีจุดที่มันตอบโจทย์กับเรา แล้วก็จุดที่ยังคงเป็นแบบจุดที่ยังเติมเต็มได้อย่างที่บอกมันก็จะย้อนกลับไปว่านักวิจัยเองอะที่ต้องสังเคราะห์ให้ได้ว่าอะไร มันตอบโจทย์แล้วแล้วดีและที่สุด หลังจากที่เป็นข้อจำกัดที่จะต้องรีพอร์ตในตอนท้ายของงานวิจัย เราอะไรอย่างเงี้ยคะ หรือว่า เป็นข้อพึงระวังเวลาเราเอาผลการวิจัยไปใช้ เราต้อง concern เรื่องนี้แนบไปด้วย เป็น limitation ประมาณนี้คะ อย่างเช่น สมมุติเราเก็บข้อมูล อย่างเช่น sampling method ในยุคปัจจุบันคือมันก็จะมึคือเห็นในงานทางจิตวิทยาของสถาบันชั้นนำของประเทศระดับประเทศเลยนะคะ ที่แบบใช้วิธีการ

เก็บข้อมูลแบบตามสะดวก แล้วก็สามารถตีพิมพ์ในฐานของไทยที่สูง หรือฐานต่างประเทศที่ โดยที่ให้เกิดผล ประกอบในลักษณะที่ว่าเป็นแบบตามสะดวกจริงนะก็คือ เหยิงกุเกิลฟอร์มไปแล้ว ก็ใครสะดวกต่อก็ตอบ ใครไม่สะดวก ก็ไม่สะดวกต่อจริยธรรมก็คือเค้าต้องอายุเกิน 18 อ้ออะไรเงี้ยคะ แล้วถ้าเกิดเค้าแบบกด submit แล้วก็แปลว่าเค้าก็ยินดีที่จะตอบคำถามนี้แล้วถ้าเกิดเค้าเกิดอยากจะยุติแล้วฉันก็ออกไปเลยก็ได้ เค้าก็ไม่ต้องถูก record เข้ามาในระบบของข้อมูลอะไรทำนองเงี้ยคะ ซึ่งเราดู practical มากมากนะ คือ แบบในแง่ของ เชิงปฏิบัติ practical แล้วก็ผ่านจริยธรรมด้วย แล้วก็เก็บข้อมูลแล้วก็ตีพิมพ์ได้สูงด้วย แต่ทั้งหลายทั้งหลั ก็คือ ในตอนท้ายของ contribution และ limitation เขียนดีมากเช่นกันนะคะ คือ มันไม่ใช่ที่เราทำไม่ได้ หรือว่า มันหมายถึงว่านักวิจัยนั้นตกผลึกว่าถ้าทำวิธีนี้สะดวกแบบนี้ได้ข้อมูลเยอะแบบนี้ก็จริง แต่ภายใต้ ข้อจำกัดอะไร เช่น implication การเอาไปใช้เค้าก็เขียนไว้ชัดเจนภายใต้เงื่อนไขว่า ดังนั้น ผลการวิจัยครั้งนี้ จึงเหมาะสำหรับ context ประมาณอย่างเงี้ยอย่างนั้น อะไรอย่างเงี้ยคะ ก็อธิบายไว้ ค่อนข้างละเอียดเลยทีเดียว อันนี้ก็คือการทำวิจัยปัจจุบันมัน flexible อะมันไม่ใช่แบบตอนเราเรียน ที่แบบลองทำนี่ คือผิดเลยอะไร อย่างเงี้ยคะ คือ มันสามารถทำได้ ถ้าเรามี evidence based หรือมีเหตุผลที่ตกผลึกแล้วอะไรอย่างเงี้ยคะ เหมือนสนับสนุนเราประมาณนี้

01:11:24 ปิยพงศ์

ครับ ขอบคุณมากเลยครับ อาจารย์ตุณ การทำงานวิจัยมันก็เรียกว่าสายปัจจุบันเป็นสายปฏิบัติ practicism มากขึ้น เพราะฉะนั้นมันก็ยอมรับในเรื่องของการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า หรือแม้แต่การอธิบายว่า เอ๊ะ ทำไมข้อมูลมันไม่เป็นไปตาม อธิฐานที่ตั้งไว้ก็ดิสคัสชั่นให้ตี แล้วก็เขียนลิเมิเทชั่นให้ตี ก็พอจะอธิบาย เรื่องเหล่านี้ได้ครับผมเรียนเชิญท่านอาจารย์

01:11:46 มานิกา

บังเอิญพูดถึงประเด็นนี้ แล้วก็แบบขออนุญาตเดิมนอกเรื่องไปนิดนึง เมื่อก่อนตอนสมัยที่ตัวเองเรียน มาเนี้ยคะ ทั้งระดับตั้งแต่เอกลงไปจนถึงโทตรีเลยเนี่ยเราจะถูกปรับข้อ concern ข้อหนึ่งเป็นข้อพึงระวัง ข้อสังเกตเลยว่าเราเขียนงานวิจัยทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษอะ เราจะไม่ยกตัวเองขึ้นมาแล้วก็บอกว่า ด้วย ฐานะ ของผู้วิจัย ซึ่งเป็นนักจิตวิทยา แล้วมีความประสงค์ว่า อะไร อย่างเงี้ย ค่ะ เราจะถูกสอนมาว่า ไม่กล่าวว่า อยากเห็นอย่างเงี้ย อย่างเงี้ย แต่ให้เอาการทบทวนวรรณกรรมมาว่า อะไร อย่างเงี้ยเนอะ เราจะถูกสอนอย่างเงี้ย ตลอด เลยคะ แต่ ช่วงหลังของงานวิจัยจะสังเกตว่า ทั้งตีพิมพ์ไทย แล้วต่างประเทศ หรือ นักศึกษาป.โท ป.เอก ก็ตี มันจะ แบบ อินสไปร์ มาใช้ตลอดเลย ด้วยนักวิจัย เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ทางนี้ จึงต้องการจะทำงานวิจัย ทางนี้ เพื่อตอบโจทย์ นั้นโจทย์ แต่สไตล์การเขียนมันไม่ใช่ มันก็จะมีสไตล์การเขียนแบบ according to my experience หรืออะไร something ประมาณอย่างเงี้ยคะ ก็ก็จะเห็น trend อันนี้ของงานวิจัยของ

ยุคปัจจุบันที่ส่วนตัวเองว่า แบบ flexible ขึ้นแต่ต้องการเนื้อหาที่เจาะตรง point มากขึ้น อะไรทำนอง เนี่ยค่ะ

01:13:08 ปิยพงศ์

ครับก็ชัดเจนมากขึ้นนะครับ แล้วก็เราก็ได้เห็นตัวอย่างที่หลากหลายมากขึ้นด้วยครับผมครับผมในประเด็นนี้ ท่านอาจารย์จุฑาภรณ์ มีประเด็นเพิ่มเติมมั๊ยครับ

01:13:22 จุฑาภรณ์

อาจารย์หลายท่าน อาจจะต้องขอตำแหน่งวิชาการว่าในลักษณะ ของงานวิจัย อะค่ะ เราไม่ ไม่ไป ยึดติดมันก็ได้ เพราะว่าบางครั้ง เราอาจจะเห็น อาร์ แอนด์ ดี ซึ่ง อาร์ แอนด์ ดีเนี่ย มัน เป็นทั้งในเชิงของ Mix method อย่างเงี้ยค่ะ เพราะฉะนั้นเนี่ยถ้าสมมุติว่าส่วนตัวก็ทำมิกซ์ คือ method ด้วยอย่างเงี้ยค่ะ partแรกหรือ เฟสแรกอาจจะเห็นเชิงคุณภาพ นั่นหมายถึงว่าเห็นมั๊ยคะ เชิงคุณภาพยังงี้ก็ไม่ได้ไป sampling แน่นนอน แต่มันจะเป็นการพูดว่าคุณสมบัติเนอะ หรือว่า cee informance เราเป็นใคร เพราะฉะนั้นเนี่ย จากลักษณะ ข้อคำถามในข้อที่ 3 เนี่ย ก็จะคล้ายกังวลให้คนที่เค้าถามก่อนว่า เนี่ยมันไม่ได้ผูกติดกับแขนงวิช ของงานวิจัยนะคะ เพราะว่างานวิจัยหนึ่งเรื่องดีกว่าค่ะ หนึ่งเรื่องเนี่ยเราอาจจะมี 3 เฟส 4 เฟส และในแต่ละเฟส เนี่ยมันก็มีชนิดย่อยก็ได้ สิ่งที่ยากจะให้ความสำคัญก็คือ ว่าเราเนี่ยจะให้ความสำคัญ กับอะไรบ้าง ถ้าจะต้องส่งนะคะ ตอนนี้อยู่กับชนิดของงานวิจัยแล้วนะคะ สมมุติว่าต้องสุมสุมเพราะอะไร เพราะว่า เราเก็บไม่หมดอย่างเงี้ยค่ะ อันดับแรกเลยก็ดูขอบเขต หรือภาษาอังกฤษก็คือ population frame บางคน เล่นทั้งประเทศมันก็หลักแสนอะค่ะ แต่บางคนมองว่าเอาครู กทม. พอ ครู กทม. มันก็ยังมี สพม. 1, สพม. 2 ความหมายก็คือว่า ย้อนไปที่ปัญหาวิจัยให้ได้ก่อนว่างานวิจัยเนี่ย มันต้องการความ large scale ขนาดไหน ถ้าสมมุติว่าเราตั้งมาในระดับกทม แปลว่าถ้าเก็บไม่ไหว เพราะฉะนั้น เนี่ยตอนนี้ไม่ได้พูดถึงเค้าเรียกว่า อะไรนะคะ ชนิดของงานวิจัยเลยด้วยซ้ำกำลังพูดถึงปัญหาด้วยซ้ำว่าปัญหาเหล่านี้มันเกิดกับใคร แล้วเรา จะอ้างถึงเนี่ยอ้างถึงใคร ถ้าระดับประเทศก็เตรียมตัวว่าทำนานนิตนึ่ง แต่ถ้าในระดับ เขตพื้นที่ หรือถ้าเป็นทั้งประเทศคะ แต่อยากจะทำจริงจริงก็ต้องมาวางแผนว่า จะให้ครอบคลุมแต่ละภูมิภาคยังงี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นเนี่ยในเรื่องของ sampling method ถ้าจำนวนมากนะคะ บอกไว้เลยว่า วิธีการมันจะกลายเป็นแบบที่เรียกว่า multi state แน่นนอนนะคะ คือ รอบเดียวเนี่ย ไม่น่าจะได้จำนวนที่ที่เราเก็บไว้ เช่น หลักแสนอย่างเงี้ยค่ะ มันจะต้องสุมไปเรื่อยๆหลายขั้นตอน หรือถ้าไม่ได้เยอะมาก อีกอันนึงนะคะ ที่อาจารย์หลายท่านก็บอกเลยว่า ต้องไปสังเกตลักษณะ ประชากรนะคะ ซึ่งการจะใช้คลัสเตอร์ ภาษาไทยก็คือการสุมแบบยกเป็นกลุ่มออกมา หรือเราจะไปสุมแบบแซททิฟาย ซึ่งอันเนี่ยมัน เป็นการสุม แบบชั้นภูมิ แต่ 2 อันเนี่ยคนไม่ได้เข้าใจผิดคะ คนแยกมันไม่ออก แต่ว่าถ้าเราสามารถ บอกได้ว่า ประชากรเราเนี่ยมันเกาะกันแบบไหน เช่น นักเรียน 5ห้อง เก่ง กลาง อ่อน เก่ง กลาง อ่อน และเก่ง กลาง อ่อน

เหมือนกัน เราจะไปเสียเวลาเอาทุกห้องมัยคะ เราก็ยกมาบางห้อง จั๊นถ้าเราเข้าใจลักษณะของประชากร นักเรียน หรือว่าผู้ปกครองเนี่ยว่าเค้าเกาะกลุ่มแบบนี้ ยังค่าความสามารถเราก็ดึงมาเป็นบางห้องมัน ก็ คือ คลัสเตอร์ แต่พอดึงเสร็จมันยังได้จำนวนที่เยอะอยู่ก็ต้องสุ่มเป็นสเตจที่ 2 3 4 กว่ากันไป แต่ถ้า ก็ต้องอาศัย ความรู้พื้นฐานว่า ประชากรเราเนี่ยมีลักษณะการแบ่งชั้นเป็นยังไง เช่น มีปีหนึ่งถึงปีห้า เราอยากได้ทุกชั้นปี เพราะฉะนั้นเราจะไม่เอาชั้นปีใดชั้นปีนึง เราอาจจะต้องสุ่มทุกทุกชั้นตามสัดส่วนที่มีมากกลางน้อยเป็นต้น ดังนั้นก็เลยจะคลายความกังวลให้ให้ทราบว่าการสุ่มหรือ sampling method นะคะ มันมันจะไม่ได้ไปแตะ กับชนิดของงานวิจัยโดยตรงทีเดียว แต่ว่าให้พิจารณาวัตถุประสงค์ ก็ปัญหาวิจัยว่ามันไปแตะที่ใคร เพราะถ้าเราเก็บหมดมันจะไม่พูดถึง sampling method เลย แต่ว่าถ้าเก็บไม่หมดมันต้องมาพูดว่า sampling ยังไง และ size เท่าไหร่ ซึ่งมันไปด้วยกันแบบที่พูดไว้คะ ประมาณนี้คะ

01:17:47 ปิยพงศ์

เรียกได้ว่าความเห็นของทุกท่านก็สอดคล้องตรงกันในเรื่องของการ sampling method นะครับ ที่ท่านอาจารย์ดาวสรุปให้เนี่ยก็ชัดเจนมาก มากเลยละว่า เอ๊ะ มันก็ไม่ได้ไปยึดโยงกับชนิดของงานวิจัย อะไรหรอก แต่ให้เราพิจารณาให้ดีที่วัตถุประสงค์ หรือว่าลักษณะประชากรของเรานั้นเองครับ ในคำถามต่อไปครับ เมื่องานวิจัยแล้วเนี่ย การลดหรือเพิ่มขนาดกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้เป็นไปตามเงื่อนไข สถิติเนี่ยจะทำได้หรือไม่ หรือควรเปลี่ยนประเภทของสถิติไปเลย ทางใดเหมาะสมมากกว่ากันคำถามน่าจะเป็น คำถามที่เกิดขึ้น ระหว่างการเก็บข้อมูล ไข่มัยครับ ถามเราว่าเอ๊ะจะเก็บเพิ่มได้มัย หรือว่าเปลี่ยนประเภทสถิติ ขอให้ท่านวิทยากรช่วยแสดงทัศนะ หรือความคิดเห็น หรือประสบการณ์ของ ท่านกับประเด็นคำถามต่อไปนี้ ครับ

01:18:46 มานิกา

คือ คือมันขึ้นอยู่กับงานวิจัยโดยหลักการทั่วไปแล้วการเพิ่มลดหรือเปลี่ยนสถิติในการวิเคราะห์ต้องมีที่มาที่ ไปเนอะเพราะว่าการทำวิจัยจริงๆมันต้องมาจากเค้าโครงก่อนว่าเราคิด จะใช้สถิติและการสุ่มแบบใด การวิเคราะห์ ข้อมูลแต่มาถึงขั้นตอนของการเก็บข้อมูลแล้วจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนตัว size ออกไปต้องมีที่มาที่ไป อาทิเช่น โอ้ยเหนื่อยแล้วจำหมดเวลาแล้วจ้า ท่านจะต้องตามแล้วจ้า ฉันทก็เลยจะต้องลดจำนวนข้อมูลหน่อยนะจ๊ะ เพราะว่าจริยธรรมซ้ำกว่า อันนี้มันก็แลดูไม่เป็นเหตุผลทางวิชาการ มันก็แลดูไม่เหตุผลส่วนบุคคลซักนิดนึงจะใช้อย่างเงี้ยคะ ดังนั้นแล้ว เราอาจจะเป็นสายที่ค่อนข้าง ถ้าเราแบบ ตั้งต้น มาแล้วว่าเราคิดมาดีแล้วว่าจำพวกสายเท่านี้ และไม่มีเหตุผล อื่นที่ academic พอเราคิดว่า เราไม่ควรจะเปลี่ยน แต่ว่า sample size ตัวเองไม่จำเป็นนะคะ แต่ถามว่าถ้ามันมีเหตุจำเป็นล่ะ ทำได้ไหม ก็อาจจะทำได้นะคะ เช่น ระหว่างเก็บข้อมูลไป สมมุติจะย้อนกลับไปช่วงโควิด เราเขียนขอทุนช่วงก่อนโควิด แล้วปรากฏว่าถึงเวลาจริงปั๊บ ล็อกดาวน์ล็อกดาวน์เข้าโรงเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้เลย เข้าโรงเรียนไม่ได้เลย

จำเป็นต้องเปลี่ยนรูปแบบการเก็บวิธีเก็บจากออนไลน์ เป็นออนไลน์อะไรอย่างเงี้ยคะ ลดขนาดกลุ่มอันเนี้ย มันมันเข้าใจได้ แล้วก็ขออธิบายทั้งหมดเนี้ย ในพาร์ทหลังดิสคัสชั่นไล่ จนกระทั่งหรือ ลิมิตเทชั่น หรือ contribution อะไรทำนองเนี้ยคะ มันก็นะแต่มันต้องเป็นเหตุผลอันแบบอันเข้าใจได้อะ หรือ เราจะเพิ่มข้อมูลเพราะอะไร เพราะกลุ่มตัวอย่างที่เราเข้าใจว่าเราเก็บมา มันน่าจะแบบ sample size application เราคิดว่ามันพอเพียงแล้วแต่ปรากฏว่าไปคลิกข้อมูลบึ่งออกมา อ้าว เฮ้ย แบบสถิติออกมา ว่ามันยังไม่เพียงพอ อะ เราจำเป็นต้องเก็บเพิ่มให้ข้อมูลเหมือน attitude กว้างๆ หรือข้อมูลมันไม่ homogeneity พอ อะไรอย่างเงี้ย แต่เราต้องการตอบโจทย์เนื้อหาที่มีความเฉพาะกันของการกรอกกลุ่มอะไรอย่างเงี้ยคะ เราจำเป็นต้องเก็บเพิ่มเหล่านี้ มันคือต้องมีเหตุผล support ที่แบบอันพึงควรถ้าไม่มีเหตุผลอันพึงควรนะ ส่วนตัวมองว่าเราไม่มีความจำเป็นใดใดเลยที่จะต้องเปลี่ยนแปลงนั่นะคะ ที่นี้ถ้าเปลี่ยนแปลงจำนวนกลุ่มตัวอย่างแน่นอนว่าสิ่งที่อาจจะตามมาด้วยก็คือวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเนอะถ้ามันมากขึ้นก็ส่วนมากคิดว่าไม่ค่อยต้องเปลี่ยน แต่ถ้ามันน้อยลงแล้วมัน Break assumption ของสถิติบางตัว ถ้าเราเก็บแบบว่า 30 แล้วถ้าเราได้ประมาณ 15 เราอาจจะใช้กลุ่มพาราเมตริกส์ไม่ได้ แต่ต้องขยับเป็นกลุ่มนอน parametric อะไรเหล่านี้เป็นต้น อันนั้นก็คงต้องพิจารณาไปตามหลักการทางสถิติที่เกี่ยวข้อง ครั้งนี้ แต่ย้อนกลับไปถามคำถามว่าเพิ่มลดละ ถ้าไม่มีเหตุจำเป็นก็ไม่ควรไม่ควรอะ ควรจะต้องคิด proposal ของเราไว้ ถ้ามีเหตุอันควร พอ ทำได้มั๊ย พอ ทำได้ แต่ก็ต้องมีการอธิบายด้วยนะคะ ก็คือด้วยหลักฐานเชิงประจักษ์ต่างๆในช่วงของการรายงานผล งานวิจัยประมาณนี้คะ แล้วก็มันอาจจะเพิ่มคิดว่าไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงสถิติเท่าไร เพราะว่า การใช้สถิติมันมักจะตอบวัตถุประสงค์มากกว่า แต่ถ้าลดอาจจะใช้เพราะว่าบางข้อ สถิติบางตัวเนาะ อาจารย์เพนอะ มันก็จะมี assumption พื้นฐานว่าต้องไม่น้อยกว่าเท่านั้นเท่านี้ ถึงจะเป็น paratic น้อยลงไปกว่านี้ หรือข้อมูลมันไม่เป็น normal distribution อะไรอย่างเงี้ย มันอาจจะจำเป็นต้องไปใช้ ในกลุ่มนอนพาราเมตริกส์ ข้อมูลไม่เป็นเส้นตรง อะไรอย่างเงี้ย

01:22:32 ปิยพงศ์

ครับ คือจะเพิ่มจะลดหรืออะไรก็แล้วแต่เหตุผล เชิง situational ก็สำคัญว่ามีปัจจัยที่มันหนักแน่น จริงจริงรีเปลา รวมถึงต้องมีเหตุผลทางวิชาการด้วยว่า เอาละ เพิ่มรสให้มันเป็นไปตามข้อกำหนดทางสถิติรีเปลา หรืออะไรพวกนี้ครับผม ท่านอื่นเชิญเลยครับ ประเด็นเดียวกันครับเชิญครับ

01:22:59 อัญชลีพร

ถ้าถามเรื่องเพิ่มลดจำนวนกลุ่มตัวอย่างนะคะ ก็ต้องก็ตอบไปเลยว่าถ้าการวิจัยทางทางเด็กพิเศษ อย่างเงี้ยคะ ก็ไม่ควรเลย ไม่ควรเพิ่ม ไม่ควรลดนะคะ เพราะว่าเรามากถ้าเราลงไปทำกับเด็กเรามากจะเป็นในเรื่องของการที่ไปเปลี่ยนแปลงพัฒนาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนะคะ ไม่ว่าจะเพิ่มหรือลดอะคะ

มันก็ไม่ควร อย่างเช่น ระบบต้องย้อนกลับไปคำถามแรกอะคะ ก็คือ เราจะต้องคิดเมื่อเราจะต้องบวก เพื่อไว้ก่อนอยู่แล้ว แล้วก็พยายามที่จะจัดตัวแปรแทรกซ้อนให้ได้มากที่สุดเท่าที่เราจะคิด หรือว่าคิดคิดได้ หรือที่ผ่านมาแล้วเราต้องควรระวังอะไรบ้างนะคะ เพราะไม่แน่นี่ เวลามาเข้าไปให้เด็กเข้ามากลางทาง สมมติเราฝึกไปแล้วครั้งหนึ่ง มันไม่มีทางที่เด็กที่เข้าไปใหม่อะคะ จะมีจะมีเค้าเรียกว่าศักยภาพเริ่มต้น หรือว่าศักยภาพตรงกลางเท่าที่แบบเค้าทำมาแล้วครั้งหนึ่ง แล้วคุณแบบเข้าไปแล้วคุณจะเป็นเนื้อเดียวกันต่อไป อย่างเงี้ย มันมันเป็นไปได้ไม่ได้ผลการทดลองมันจะไม่ใช่ แล้ว ถึง แม้ว่าถ้ายัง อย่าง การทดลองทั่วไป เช่น บอกว่า ถ้าเก็บไม่พอแล้วไป เก็บใหม่ อาจถูกถามอีกว่าคุณเก็บใหม่ใน สถานะเดิมมั้ยอะ ในสถานการณ์เดิมเดิม มั้ย ฤดูก็มีส่วน ความร้อน ความเย็นอย่างเงี้ยอะ บางทีเคยถามถูกนะ เก็บสมมุติ เก็บแรกฤดูร้อน ร้อนจัด จัด อารมณ์เด็ก ก็ประมาณนี้อีกกลุ่มนึงคุณ จะมาทำเพิ่มเนี่ย คุณมาทำฤดูฝน ก็ถูกดิศส์เหมือนกันว่า มันก็ ไม่ใช่ สถานการณ์เดียวกัน แม้แต่ การเปลี่ยน ผู้สอน เอง ด้วยซ้ำอย่างทาง ทางเรา เราจะถูกถามด้วยซ้ำ ว่าคู่สอนเนี่ยมีศักยภาพเท่าคุณมั้ยเท่าคุณที่เริ่มต้นมั้ย เพราะว่าครูการศึกษาพิเศษทุกคนไม่ได้หมายความว่า คุณจะฝึกเด็ก 9 ประเภทได้เนาะ อย่างตัวเองอย่างเงี้ยตัวเองก็จะมีผู้เชี่ยวชาญ ในเด็กประมาณ 3 - 4 ประเภท ที่เกี่ยวเนื่องกับเรื่องพฤติกรรม อีกคนนึงอะ เป็นครูการศึกษาพิเศษเหมือนกัน แต่เค้าอะนัด เด็กปัญญา หรือเด็กแอลดี คุณจะเอาเค้ามาแทนคุณยังไม่ได้เลย เพราะนั่นถ้าถามว่าเรื่อง ถ้าจะเอากลุ่มตัวอย่างมา เพิ่มมาลด ถ้าทางเนี่ยคิดว่าไม่ควร แต่ถ้าคุณไปทำงานวิจัยเกี่ยวกับตัวผู้ใหญ่ เช่นทาง หาข้อมูลไปเรื่อยเรื่อย ตรงนั้น คุณเพิ่มได้ไม่มีปัญหาอะไรจนกว่าคุณจะได้คิดว่าข้อมูลคุณอิ่มแล้วคุณเต็มแล้วคุณพอแล้วจะสรุปได้แล้ว แต่ถ้าทำในเด็กไม่ควรคะ

01:25:43 ปิยพงศ์

ครับ ขอบคุณครับ ก็เรียกว่างานวิจัยบางชนิดอาจจะไม่เหมาะสมกับการที่จะไปขยับเพิ่มลบเปลี่ยนแปลงเนอะ มันก็ต้องมีการวางแผนล่วงหน้าให้ดีกว่ามันมีความเป็นไปได้ที่จะเก็บได้ไม่ครบบริบูรณ์ คือ ถ้าจัดการตั้งแต่ต้นได้ มันก็จะไม่มีปัญหา ไม่มีคำถามนี้เกิดขึ้นครับ ต่อไปเรียนเชิญให้อาจารย์ดาวเลยครับผม

01:26:03 จุฑาภรณ์

คะ ก็ในส่วนคำถามเนี่ยคะ ก็เค้าก็เหมือนกับทุกท่านนะ ที่ถามว่าทำได้มั้ย ในกรณีที่ลดหรือเพิ่มนะคะ และก็อยากให้มันเป็นไปตามเงื่อนไขของสถิติที่ใช้คำถามนี้เป็น 2 คำถามนะคะ เอาคำถามแรกก่อน คือ กรณีของการจะเพิ่มหรือลดเนี่ยก็ต้องย้อนกลับไปถามว่าใช้สถิติอะไรนะคะ แล้วส่วนตัวก็เคยเจอคนที่มาปรึกษาบ้าง ค่ะยกตัวอย่างปรากฏว่าตอนจะทำเขียนกำหนดไว้ 240 คนแต่ประเด็นคือตัวแปรไอเท็มมีหลายตัวแปรก็อาจจะทำให้ต้องเก็บเพิ่มมากขึ้นตามหลักสถิติดังนั้นการกำหนดไว้และการเก็บจริงอาจจะต้องแก้ไขปัญหาให้สอดคล้องอีกช่องทางหนึ่ง ก็คืออาจจะใช้เกณฑ์การพิจารณาตามสถิติที่กำหนดไว้ว่าเค้ากำหนดไว้อย่างไรเช่นสถิติของแห่ง

อาจจะมีการกำหนดห้าหรือ 10 เท่า แต่การศึกษาหากพบว่าการเก็บรวบรวมข้อมูลแล้วจำนวนมีการสูญหาย ยกตัวอย่างเช่นเราใช้การทำการวิจัยเชิงสำรวจปรากฏว่าตั้งไว้ที่ 500 คนจากประชากรที่กำหนดไว้แต่สามารถเก็บ ได้จริง 498 คนหายไปสองคนดังนั้นการที่หายไปนั้นจำนวนที่ไม่มากก็อาจจะกลับมาทบทวนเกณฑ์ในการพิจารณา สัดส่วน ถ้าไม่ได้หายเยอะจริงหรือกระทบก็ถือว่าสามารถยอมรับได้เนื่องจากเกณฑ์ในการกำหนดของแต่ละส่วน นั้นอาจจะแตกต่างกันแต่ทั้งนี้ก็ต้องขึ้นอยู่กับดุลยพินิจว่าเมื่อถึงเวลาแล้วจำนวนการเก็บรวบรวมข้อมูลได้สอดคล้อง เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ จำนวนที่รดยะมากน้อยขนาดไหนถ้ารดยะมากสามารถที่จะเก็บเพิ่มเติม ได้หรือเปล่าแต่ถ้าไม่สามารถเก็บเพิ่มเติมได้และสัดส่วนมีความแตกต่างอย่างชัดเจนก็อาจจะกลับไปใช้สถิติอื่นๆที่ สามารถให้ผลที่สอดคล้องกับสัดส่วนของประชากร เช่นการวิเคราะห์ค่าสัมพันธการวิเคราะห์ตัวแปรที่ส่งผลในเชิง ปัจจัยก็ถือว่าเป็นตระกูลในด้านของกลุ่มที่ใกล้เคียงกันแต่การวิจัยที่มีการขอแก้ไขกระบวนการ ขั้นตอนในการ วิจัยที่เค้ารบรองมาแล้วว่าเราจะใช้สถิติอะไร การเปลี่ยนชื่องานวิจัย หรือแม้กระทั่งสถิติอะคะ เหมือนต้องทำเอกสารเพื่อแจ้งสถาบันขอให้ระบุด้วยว่า เราจะเปลี่ยนเพราะฉะนั้น เนี่ย ถ้าอาจารย์มองว่ามันจำเป็น ที่จะต้องเปลี่ยน ก็คล้ายกับอาจารย์ตูน ว่ามัน มีความจำเป็นจริงจริงนะ มันก็ จะต้องไปรายงานตอน limitation เพื่อ ให้มันถูกต้องตามกระบวนการ คน ที่เค้านุมัติเหตุการณ์การเปลี่ยน สถิติเนี่ยไม่ควรเปลี่ยน แต่ถ้าจำเป็น ขึ้นมา มันก็ต้องรายงานหน่วยงานที่เราขอทุน ส่วนตัวมีความคิดเห็น ประมาณนี้

01:30:15 ปิยพงศ์

ขอบคุณครับ ก็เรียกว่าเราก็ได้เรียนรู้ไปด้วยเลยนะครับว่า เออ คือจริงจริงมันก็ไม่ควรเปลี่ยน ถ้าหากว่าเราทำ protocol แบบแบบใช้สถิติแบบนี้ไปก็ควรจะยืนยันที่จะใช้แบบนี้ต่ออะครับ หรือถ้าเปลี่ยนด้วยเหตุผลความจำเป็นใดใด ก็แล้วแต่ต้องรีพอร์ตให้ชัดเจน แล้วก็แจ้งการปรับเปลี่ยน protocol ด้วย ถ้า incase ว่าเราเสนอคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ไปนะครับ ต่อไป คำถามที่ 5 จะสังเกต ได้อย่างไรว่า งานวิจัย แต่ละชิ้นมัน ออกแบบงานวิจัย ได้ถูกต้อง หรือไม่ อยากรู้วิธีการสังเกต ว่างานวิจัย แบบเนี่ย มัน ถูกต้อง หรือไม่ มันมี point ให้ อาจารย์แต่ละท่านที่มีประสบการณ์ในการ อ่านงานเนี่ย มีจุดสังเกตการณ์ ตรงนี้ คงจะ ขอเรียนเชิญแชร์ประสบการณ์ตรงนี้ ดู เรียนเชิญได้เลยนะครับ

01:31:25 มานิกา

เป็นคำถามตอบยาก เพราะว่ากระบวนการวิจัยมันอาศัย process ทุกขั้นตอนนะ มันมันแบบ คือถูกต้อง แต่ว่าตั้งแต่ต้นทาง กลางทางและปลายทางสุดท้ายแล้วตอบวัตถุประสงค์การวิจัยที่เราวางไว้จะคะ ด้วยกระบวนการของระเบียบวิธีวิจัยอย่างงั้น คือมันเป็นคำตอบที่แบบหาจุดเป็นโพกัสของคำตอบนี้ว่า คำถามมันกว้างกว้าง แต่ถ้าถามว่าหางานวิจัยที่ถูกต้องอ่านหาอย่างไร อันนี้ตอบได้ไม่ยากคะ ก็คือหางานวิจัยที่เค้า publication ผ่านมาสารที่เชื่อถือได้และมีเพียร์รีวิว เพราะฉะนั้นแบบ ถ้าถามว่า แล้วมันหลากหลายมากอะ

มันทั้งแบบมีหลากหลาย ระเบียบ วิธีวิจัยหลากหลาย ความเชี่ยวชาญของศาสตร์อะไรอย่างเงี้ยคะ
มันหลากหลายมากมายนะอะไรอย่างเงี้ยคะ ถ้าจะหาว่าหาตัวอย่างที่ดี หาอย่างไรอย่างเงี้ยบอกได้อะ ก็หาตาม
วารสารที่เค้าแบบขึ้นคอนริฟายที่ดี อันนั้นจะเป็นตัวอย่างแบบเบสแพ็กทีส หลังจากนั้นถ้าจะถามว่า
อ้าวแล้วที่มันไม่ถูกต้องคืออะไร ก็คืออะไรที่มันไม่เป็นไปตาม qualified นั้นคะ คือ หาเบสแพททิสก่อน
แล้วก็เรียนรู้จาก best practice แล้ว best practice ก็ที่ควรหาที่ควรจะหาแบบในสาขาของเราที่มันมี
ความหลากหลาย เพราะว่ามันจะได้มีแค่นั้น solution วันวิธีการเดียวเท่านั้น เพอร์เฟกที่สุดอะไรอย่างเงี้ยคะ
แต่จะสังเกตว่าการทำวิจัยมันคือหาแบบ วิธีการที่พิตกับคอนเทคและศาสตร์นั้นคะ แล้วก็ธรรมชาติ
ของข้อมูลเราทำนองนี้มากกว่า จินคำถามเนี่ยให้คำตอบแบบเฉพาะเจาะจงไม่ได้สำหรับตัวเอง
มองว่าคำถามเปิดกว้างเกินไป แต่ถ้าถามใหม่ว่า ถ้าเราจะหาเบสแพททิสหาอย่างไร ก็บอกว่าหาจากวารสารที่
ในฟิวของเรา ที่เค้าขึ้นที่ออบแกกิ้งทั้งในไทยและต่างประเทศคะ เพราะอะไร เพราะเพียร์รีวิวเค้าอ่านมาแล้ว
ซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกระทั่งมันตกผลึกออกมาเป็น publication แล้วคะ ประมาณนี้คะ

01:33:33 ปิยพงศ์

ครับผม เราเรียกว่า เออ นะ ด้วยคำถามที่มันดูกว้างเกินไปคำตอบมันเลยมีความเป็นไปได้เยอะเลย
ท่านอาจารย์ตุนแนะนำว่า ไปลองสังเกตจากงานที่ทำดีทำดีอยู่แล้วดีกว่ามัย ดูจากวารสารดีกว่าเนอะ
แล้วอะไรที่ไม่เป็นไป ตามเบสแพททิค ค่อยมาตั้งคำถามว่ามันอยู่ในระดับความถูกต้องทางวิชาการที่น้อยลง
หรือเปล่า ครับผมเรียนเชิญท่านวิทยากรท่านอื่นเลยครับ ท่านจะได้แลกเปลี่ยนในประเด็นนี้ต่อครับ

01:34:04 อัญชลีพร

เห็นด้วยกับอาจารย์ตุนนะคะว่า พอคุณทำวิจัยเสร็จแล้วมันตอบมันตอบคำถามวิจัยคุณมัยอะ ไข่ม้อยคะ
เพราะฉะนั้นถ้าถ้ามันตอบคำถามวิจัยคุณก็แสดงว่าทุกระบวนการที่คุณคิดมามันเหมาะสมและดีแล้ว ไข่ม้อยคะ
เหมือนอ่านนิยายเล่มนึงอะ เปิดหน้าหนึ่งมาแบบ โอ้โห พระเอกมาหล่อสุดุม แต่ตอนจบกลายเป็นตัวโจก ตัวตลก
เงี้ย ไม่โอเคไข่ม้อย ก็งานวิจัยอะคะ ก็คือมันก็ต้องตอบกลับไปตอบคำถามวิจัยของคุณ
แต่ถ้าทางถ้ามาถามสาขาตัวเองก็อาจจะมียกนิตหนึ่งที่เป็นจุดจุดเพิ่มเติมนะ เวลาเราเปิดงานวิจัย
อาจจะเป็นนิสัยของตัวเองที่จะลงไปดูที่ ถ้าถ้าทำวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมบีบเนี่ย ตัวเองจะเป็นคนเจาะลงไปดู
ว่าคำถามวิจัย ของคุณมันกว้างเกินไปมัย อย่างเช่น เออเค้าบอกว่าอะไรนะ ต้องการให้ intervention เนี่ย
เพื่อที่จะลดเพื่อที่จะเพิ่มพฤติกรรมให้มีสมาธิ หรือว่าลดพฤติกรรม ไม่มีสมาธิอย่างเงี้ยคะ ก็จะเราจะต้องถาม
เจาะลงไปพฤติกรรมไม่มีสมาธิ มีอะไรมันเยอะมากเลย นะคุณจะเอาแบบไหนอะ ลูกๆออกจากที่นั่ง
ไม่สนใจฟังหรือพูดแทรกทุกอย่างที่เป็นพฤติกรรมไม่มีสมาธิหมด ดังนั้น คุณต้องไปกำหนดให้มันเล็ก
ขึ้นคุณก็ต้องหัดในเรื่องของคำถามวิจัยคุณลงมา เช่น การลุกขึ้นจากที่นั่งโดยที่ ไม่มีจุดมุ่งหมายอย่างเงี้ยคะ

อาจจะเป็นข้อสังเกตว่าตัวเองอาจจะไปมองตรงนี้เยอะหน่อยอะไรอย่างเงี้ยคะประมาณนี้คะ
แล้วนอกนั้นก็คล้ายคล้ายอาจารย์ตูน

01:35:53 ปิยพงศ์

ครับ ขอขอบคุณครับ ตรวจสอบก่อนเลย วัตถุประสงค์มันตอบวัตถุประสงค์มั๊ย รวมถึงเรื่องของโจทย์วิจัย
หรือคำถามวิจัยมันกว้าง หรือมันไม่ชัดเจนรีเป่านะฮะ มันก็ทำให้ที่สัปดาห์ที่แล้วออกมาวิธีการตอบโจทย์ตอบ
คำถามงานวิจัยก็อาจจะไม่เหมาะสมไปด้วยนะครับสุดท้าย อ.ดาวครับ เรียนเชิญเลยครับ ในประเด็นนี้

01:36:18 จุฑาภรณ์

คะ สารภาพนะคะ ไม่ได้คุยกับอาจารย์ทั้ง 2 ท่านมาก่อนนะคะ แต่ว่าก็ประเด็นเหมือนกันเลยคะ
ก็คือว่าเรามองในเรื่องว่าคนคนเนี่ยเป็นคนที่มีการมีระเบียบออกแบบได้ดีและถูกต้องมั๊ยเนี่ยก็คือ
ตรงตามที่อาจารย์ 2 ท่านเค้าพูดเลยคะว่าเมื่อมีคำถามวัตถุประสงค์เนี่ย วัตถุประสงค์ คือ เค้าจะทำอะไร แปลว่า
เวลาเค้าทำวิจัยเค้าก็ต้องตอบในเรื่องนั้นนั่น คือมันเหมือนกับเป็นภาพสะท้อนว่า งานชิ้นเนี่ยคะ
มันถูกออกแบบมาดีและมันมีแนวโน้มว่ามันจะถูกละ แต่ว่าใส่ในเนี่ยใน detail ทุกบทเลยคะ ว่าโอกาสที่ผิด
มันมีตำแหน่งทุกที่แต่ว่าเวลาอ่านงานของหลายหลายคนนะคะ ถ้าอาจารย์ดาวเนี่ยเห็นใครเขียน วัตถุประสงค์
คำถามแล้วผลมันออกมาเนี่ย ตอบในสิ่งนั้นนะ เราจะเริ่มมีความโน้มเอียงแล้วว่าเออเค้าวางแผน และออกแบบ
มาอย่างมีระบบนะ แต่ขณะเดียวกันมันต้อง แล้วแต่เรื่องแล้วแต่งานอีกเนาะ อันนี้เป็นภาพรวม ที่ จะไปดู
ส่วนประเด็น 2 ที่ส่วนตัวนะคะอันนี้ ประสิทธิภาพส่วนตัวว่า ชอบไปไปดู ใน detail ก็คือว่าเวลาเค้า เขียนบทที่ 3
เรื่องของเครื่องมือวิจัยอะคะ มันจะเป็นตัวสะท้อน ผู้วิจัยอย่างนึงว่า เค้าออกแบบการวัดตัวแปร ได้ครอบคลุมมั๊ย
เช่น บางครั้งเค้าบอกว่าเค้าไปพัฒนาโมเดลแผนนะคะ การสอนเพื่อพัฒนาให้เด็กเนี่ย มีความคิดสร้างสรรค์ตัวแปร
คือมี 2 ตัว แต่งานวิจัยบางอันโชว์ แต่ความคิดสร้างสรรค์ แต่ไม่ได้แนะนำ

เสนอในเรื่องของการตรวจสอบคุณภาพว่าโมเดลและแผนอะคะ มันผ่านการสร้างออกแบบยังไง ตรงเนี่ยมัน
ก็เป็นเล็กน้อยน้อยที่ตัวเองจะเจอบ่อยนะคะ บางคนทำอะแต่ว่าลืมนำรูปแบบแผนโมเดล
มันก็คือเครื่องมือวิจัยนะ และมันคือส่วนหนึ่งที่สะท้อนว่าเราออกแบบการวิจัยมาอย่างครอบคลุม
อย่าลืมนะคะว่าโมเดลรูปแบบการสอนอาจจะเป็นการสอนเด็กพิเศษอะไรก็ตามเนี่ย ถ้ามันไม่ proof
ว่ามันมีคุณภาพ แสดงว่ามันมีคุณภาพได้จริงเนี่ย เวลาไปเก็บตัวแปรตามมันก็จะไม่น่าเชื่อถือ เพราะฉะนั้น
โดยหลักแล้วอะคะ ตัวแปรที่มีก็ตัว อาจจะมิตั้งต้นทั้งตาม หรืออาจจะไม่ใช่งานวิจัยเชิงความสัมพันธ์เนี่ย
ก็จะพยายามไปดูว่าตัวแปรเขาทั้งหมดที่เขียนในบทที่ 2 ในลักษณะของกรอบแนวคิดนะคะ มันจะเป็น
การนำเสนอความสัมพันธ์ของตัวแปรว่าเค้าจะมีอะไรบ้างอาจารย์ดาวก็จะชอบไปดู ว่าแล้วเค้าวัดยังไง
เครื่องมือเค้า คืออะไร มันก็เหมือนกับสะท้อนความเป็นตัวตนของนักวิจัย ว่าเค้าวางแผนมาอย่างดี

แล้วหรือไม่ประมาณเนี่ยคะ อันนี้ส่วนตัวนะคะ

01:38:59 ปิยพงศ์

ขอบคุณครับ ก็มีส่วนที่ค่อนข้างเฟิร์มกันเลย ก็คือเรื่องคำถาม วัตถุประสงค์ หรือผลการวิจัย มันมีความสอดคล้องกันหรือไม่ แล้วก็สุดท้ายประเด็นหนึ่งที่ท่านอาจารย์ฉายภาพขึ้นมา ก็คือเรื่องของตัวเครื่องมือ น่าเชื่อถือหรือเปล่า หรือมันครบถ้วนตามกรอบแนวคิด ในการที่เราเอามาใช้ในการวิจัยรีเปอเนชั่นครับ ครับผม คำถามสุดท้ายนะครับ เออจริง จริงก็มันก็เป็นคำถามที่กว้างอีกแหละ คำถามสุดท้ายถามว่าช่วย ยกตัวอย่างข้อผิดพลาดที่พบได้บ่อยในงานวิจัยสายการศึกษาหน่อยๆ อยากจะเรียนรู้ข้อผิดพลาดของคนอื่น มาป้องกันความผิดพลาดงานของตัวเอง ท่านอาจารย์เคยอาจจะเคยรีวิว หรืออ่านงานวิจัยมาแล้ว ท่านให้พบข้อผิดพลาดชนิดไหนบ่อยบ่อย หรืออาจจะพบบ่อยบ่อยก็ได้ แต่ท่านอาจารย์คิดว่า เป็นประโยชน์ที่จะเอามาแชร์ก็เรียนเชิญ ในช่วงของคำถามนี้ได้เลยนะครับ

01:40:04 มานิกา

เป็นกรรมการของซีแอล แล้วได้อ่านสายทางด้านเอดูเคชั่นจากภูมิภาคเปเปอร์จากภูมิภาคใกล้เคียงเรา อย่างฟิลิปปินส์ มาเลเซียอะไรอย่างเงี้ยคะ แล้วพบคาแรคเตอร์หนึ่งที่คล้ายคล้ายกันไม่แม่นใจ แล้วก็ในเมืองไทยก็เจอบ้างเหมือนกันอะไรอย่างเงี้ยคะ ที่ได้แบบอ่านงานวิจัยทางสายการศึกษาบ้าง หรือ จะมีการศึกษา หรืออะไรอย่างเงี้ยบ้างคะ จะมีมีอยู่ 2 จุดใหญ่ จุดแรก คือเรื่องของเครื่องมือวิจัยคะ บางทีแบบ เครื่องมือในที่นี้ ไม่ใช่เครื่องมือตัวที่เป็นอินเทอร์เวนชันนะคะ แต่เป็นเครื่องมือตัวที่ใช้ในการเก็บข้อมูลนะคะ เก็บตัวปลายที่เป็นตัวแปรข้อมูลอะไรอย่างเงี้ยคะ ที่เนี่ย อย่างถ้าเป็นสายทางด้านจิตวิทยา เราอะเรา ก็จะคอนเฟอเรนซ์แล้ว มักจะต้องรีพอร์ตค่าที่ค่อนข้างแบบเห็นชัดชัดอะ valid เป็นยังไง ด้วยวิธีการอะไร รีไลน์ อาจจะต้องการทำ pilot study แล้วก็ทำรีไลน์อีกครั้งแล้วก็รีพอร์ตอะไรเงี้ย เครื่องมือแต่ละฉบับแยกกันชัดเจนเป็นค่าไซโครเมตริกซ์ พร็อพเพอร์ตี้ต่างๆเงี้ยคะ ซึ่งซึ่งสายเรา อะค่อนข้างแบบซีเรียสดี การที่ไม่อธิบาย Psycho Metric property ในสายแห่งจิตวิทยาอื้อ ถึงขั้นแบบขอขาดบาดตายในสายการศึกษา เค้าอาจจะ relax หน่อย แต่อย่างไรก็ตาม คือถ้าเดิมตรงนี้ขึ้นไปอะ ก็คือมันจะทำให้งานดูถูกเครื่องมือ เออร์พอร์ทว่ามันมีไซโครเมตริก property ที่ดีตัว finding อะ มันจะให้ความน่าเชื่อถือตามไปด้วยอะไรอย่างเงี้ยคะ หมายถึงว่าถ้า feel gap ตรงนี้ได้ก็จะดีกับประเด็นที่ 2 ทางสายการศึกษา อันนี้ก็คือเรื่องของเครื่องมือเนาะ ถ้าเพราะฉะนั้น อาจจะแบบเป็นประเด็นว่า อย่าลืมเดิม เรื่องของค่า reliability หรือว่าทดสอบ ประเด็นที่ 2 นะคะการเก็บข้อมูลในสายการศึกษา บางทีอะมันเก็บข้อมูล ในห้องเรียนในชั้นเรียนอะไรอย่างเงี้ยคะ เหมือนคล้ายคล้ายที่อาจารย์เอ่อก่อนอะมันเริ่มมี Intervention ใส่เข้าไปกับตัวทดลอง แต่มันไม่ได้ถูก def ว่ากลุ่มควบคุมทำอะไร แล้วมันก็จะไปโดน

ประเด็นเรื่องจริยธรรมว่าอ้าวแล้วกลุ่มควบคุมละ เธอเข้าใจว่า intervention เธอดีแล้วเธอให้กลุ่มเดียวแล้ว อีกกลุ่มหนึ่งที่เค้าถูกคุมมาเป็นกลุ่มควบคุมมันขาดโอกาสในการได้รับintervention ที่ดีรีเปล่ารีเปล่า ซึ่งในทางปฏิบัติอะคุณครูอาจจะทำได้เนาะ ภายหลังจากที่จบการทดลองแล้ว ก็เอาไปทำ แต่ว่าไม่มักจะลิมิเตอร์ ไว้ส่วนใดส่วนหนึ่งในแอปพลิเคชันนะค่ะ แล้วก็บอกว่ากลุ่มควบคุมเนี่ย ได้รับอินเตอร์เวชันแบบเดียวกับกลุ่มทดลองเลยภายหลังสิ้นสุดกระบวนการวิจัยอะไรอย่างเงี้ยค่ะ มันก็จะคอนเฟิร์มเรื่องเอ็กติกให้กับงานชิ้นนั้นไปด้วยอะไรอย่างเงี้ยค่ะ ซึ่งจริงจริงแล้วก็คิดว่าคนเป็นครู หรือสายการศึกษาทุกคนเค้าก็วางแผนแหละ แต่ว่าตอนเค้าเขียนรีพอร์ทมันก็จะเน้นตัวที่แบบตอบวัตถุประสงค์ ประเด็นที่เป็นทีละแบบเนี่ย บางทีก็ลิมิที่จะโพสต์ลบหรือเขียนลงไปอะไรอย่างเงี้ยค่ะ เก็บประเด็นเล็กเล็ก แบบนี้ไว้ก็จะทำให้งานมัน Strong ขึ้นแห่งแรงขึ้นประมาณนี้แหละค่ะ ที่คนนอกพิวส์เนาะ เห็นแล้วก็แบบเออ ถ้าเติมได้ก็จะทำให้งานแข็งแรง

01:43:05 อัญชลีพร

ค่ะ

01:43:08 ปิยพงศ์

ครับ ขอขอบคุณมากครับ เป็นตัวอย่างที่ดีมากเลย ทั้งเรื่องของเครื่องมือวิจัยเนาะ แล้วก็เรื่องของ การให้ intervention กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมนะครับ ซึ่งแบบเป็นประเด็นเชิงซีพด้วย ในเชิงจริยธรรมนะครับ ทั้งเชิญท่านวิทยากรท่านต่อไปเลยครับท่านใดก็ได้ครับ

01:43:30 อัญชลีพร

ค่ะ ถ้าพูดถึงเรื่องข้อผิดพลาดที่พบบ่อยนะค่ะ ในงานพิวตัวเองก็ คือ พยายามที่จะใช้สถิติ ที่มันไม่เหมาะกับงานของเราอย่างที่เราจะบอกงานเราอะสถิติเราจะแบบเล็กน้อยอยู่แล้ว ไม่ต้องแบบ ไปใช้อะไรที่หรูหรา แต่แต่ว่าหลายคนก็มักจะแบบพยายามที่จะไปใช้สถิติที่มันไม่ได้เหมาะกับ การแปลว่า พฤติกรรมอย่างเงี้ยค่ะ ใช้เอกซ์บาร์นี่คือ ไม่เหมาะแล้วนะค่าเฉลี่ยเพราะว่า พฤติกรรมแปลงเป็น เลขทศนิยมไม่ได้ค่ะ พฤติกรรมคุณใช้ได้แค่มีฐานนะค่ะ ออกมาเป็นเลขตัวเต็ม ถึงจะบอกได้ว่ามันมันน้อย มันมันดีแค่นั้น คนก็จะแบบจะชอบไปใช้แล้วหลายหลาย หลายหลายเล่มที่อ่านคุณมีแม้กระทั่งค่าเลยนะ เอสดี อะไม่ทราบว่าจะไปเอามาจากไหนเหมือนกันเนาะเอ็กซ์บาร์ เอ็กซ์ดี ทำทีละอะไรอย่างเงี้ย กลุ่มตัวอย่าง 5 คน ซึ่งมันก็มันก็ไม่ได้เป็นการแปลค่าที่ไม่ได้เหมาะสม อันนี้เอาเป็นอันหนึ่งเนอะก็ควรจะเลือกใช้สถิติที่เหมาะสม กับแผนการวิจัย เราต้องรู้ว่าเราวัดอะไรอยู่ ถ้าเราวัดพฤติกรรม เราก็ไม่ควรใช้ pretest posttest เพราะ เราไม่ได้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มันต้องวัดระยะทางระหว่างนั้นมาด้วย ถ้ามวัดได้ไหม วัดก็ได้แหละ

แต่มันจะไม่เห็นภาพรวมอะคะว่ามันพัฒนามาแบบไหนอะไรประมาณนี้ และบางที intervention ที่เราใส่เข้าไปมันก็ได้เป็นเนื้อเดียวกัน มันมีมีแผนการสอน 10 แผนอย่างเงี้ยคะ ใน 10 แผนนะ ระหว่างนั้น ถ้าคุณเก็บมาด้วยอะ คุณอาจจะรู้ก็ได้ว่าแผนที่ 5 ที่ 6 ที่ 7 เฮ้ย ดิอะ คุณอาจจะได้แนวคิดใหม่ก็ได้ หรือ เวลาไปไปไปสรุปความอย่างเงี้ยคะ หรือวิพากษ์อย่างเงี้ยคุณอาจจะมองว่า เออตรงเนี้ย อย่างเช่น มีการเล่นสี หรืออะไรเข้ามาเฮ้ย คัลเลอร์ดีมัย มันอาจจะดีกับเด็กก็ได้อะไรอย่างเงี้ยคะ ซึ่งแผนอื่น ไม่มีอะไรแบบเนี้ย คุณก็จะได้ข้อสรุปที่มันลึกกว่านั้นมองเห็นภาพรวมมากกว่าการที่เป็น pre post test นะคะ ประมาณนี้นะเท่าที่ดูหน่วยงานวิจัยส่วนของของของฝั่งเราอะคะ

01:45:54 ปิยพงศ์

ครับผม ขอขอบคุณมากมายนะครับ เราจะเห็นว่าบางคนเนี่ยจะยึดติดกับคำว่าสถิติต้องหุหุหุ หรือว่าต้องมีจุดทศนิยมอะไรหน่อย ซึ่งอาจารย์มองว่า เออ ถ้าเป็นงานวิจัยในสายอาจารย์ อาจจะไม่ค่อยเหมาะเท่าไหร่นะ อาจจะต้องใช้เป็นอะไรนะ การพรรณนา ตัวตัวแปรที่มันเป็นเชิงคุณภาพ เชิงพฤติกรรมอย่างเงี้ยมากกว่าที่จะใช้เป็นตัวเลขนะครับ ขอขอบคุณมากครับ ทำให้เราเห็นภาพเห็นอีกมุมหนึ่งที่คนที่จะทำวิจัยต้องมีความตระหนักมากขึ้นครับ ท่านอาจารย์ดาวครับผม เรียนเชิญนะครับ

01:46:29 จุฑาภรณ์

พยายามนึกถึงงานที่เคยอ่านอะนะคะ แล้วก็ลิสต์ประเด็นที่คิดว่ามันผิดจริงๆ เราก็อยากจะแลกเปลี่ยน แต่คิดว่าอาจารย์บางท่านที่มีพื้นฐานแล้วเนี่ยก็ไม่ได้มีข้อผิดพลาดตรงนี้ แต่ว่าเพื่อให้เป็นนะคะ อย่างอันแรก ที่เจอบ่อยบ่อย การเขียนกรอบแนวคิดเนี่ยร้อยละ อาจจะเจอประมาณ 3 ถึง 4 เรื่อง ที่ยังไม่เข้าใจว่า มันการมันเป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรนะคะ แต่ว่าไปเจอว่าบางคนนะ ไปใส่ตัวขั้นตอน process ในการวิจัยแทนซึ่งอันเนี่ย ส่วนใหญ่ไม่ค่อยเจอแล้วนะคะ แต่ว่าในอนาคตเราอาจจะช่วยดูงานของเพื่อน ก็จะเป็นข้อพึงระวังว่ากรอบแนวคิดกับขั้นตอนการวิจัยนะคะ มันคนละเรื่องกันเลย เพียงแต่ว่าขั้นตอนการวิจัยอยากจะเขียนเป็นมายแมพเป็นอะไรอย่างเงี้ยได้หมดเพื่อให้เข้าใจง่าย แต่เมื่อไหร่ เป็นกรอบแนวคิดต้องต้องโชว์ตัวแปรเป็นหลักนะคะ อันที่ 2 ก็อันนี้ก็เจอบ่อยเหมือนกันนะคะ เช่น คือด้วยภาษาไทยอะคะ สุ่มแบบเจาะจงเนี่ย ภาษาอังกฤษรากศัพท์มัน คือแรนด้อมแรนด้อมแปลว่า มันเลือกไม่ได้นะคะ มันจะไปเจอใครก็ได้ เพราะฉะนั้นจริงจริงแล้วอะ ถ้าถ้าในในเชิงของการใช้ภาษาอะคะ ไอ้ตัวเพอร์โพสอะคะ อ้อ มันจะไปอยู่ในโซนของการซีเล็คชั่นมันจะไม่ใช่แรนด้อมก็เลยอาจจะให้ลองพิจารณาการใช้ภาษาว่า ตอนเนี่ยเค้าก็จะซีเรียสแล้วว่า การใช้คำว่าสุ่มแบบเจาะจงเนี่ยนะอะ แม้ว่าภาษาอังกฤษเราจะใช้คำเดียวกัน แต่ว่า พอ เป็นภาษาไทยเนี่ย ถ้าเลือกได้หรือใช้ได้ ก็อยากจะให้เรียกเป็นคำว่า เลือกแบบเจาะจง ตอนเนี่ยก็พยายามอยากจะให้ใช้เป็นตัวนี้นะคะ

แล้วก็อันนี้น่ากลัวมากบลูเลทที่ 3 อันนี้ที่เราเจอในสายการศึกษา ถ้าว่าสายอื่นเจอมั้ย
ไม่ได้อ่านสายอื่นเป็นหลักนะคะ สายการศึกษา เช่น งานวิจัยของอาจารย์ นักเรียน นักศึกษา
ที่มีการทำอย่างเงี้ยคะ ก็พบว่างานวิจัยเนี้ยมันไม่ได้สุ่ม การไม่ได้สุ่มหมาย ถึงว่าเราได้ target มาโดยตรงได้
population โดยตรง ข้อมูลที่ได้มันย่อมเป็นค่าพารามิเตอร์อยู่แล้วอะนะคะ ประเด็นก็คือ พอมันเป็น
ค่าพารามิเตอร์ เราไม่จำเป็นต้องไปดูว่าโอกาสที่จะเกิดใน ประชากรมันไม่ต้องดู เพราะฉะนั้น สิ่งที่
เจอมันจะไปพ่วงกับประเด็นที่ 4 ว่า การใช้สัญลักษณ์ มี กับ เอ็กซ์บาร์ ก็คิดว่าใช้กัน ผิดเยอะ มากมาก เลยคะ
ว่างานวิจัยส่วนใหญ่ทุกคน ก็จะติดภาพกับ x เอ็กซ์บาร์ นะ คะ แต่ใช้แล้วไม่ผิด ค่ะ เอ็กซ์บาร์ มัน เป็นค่าเฉลี่ยจริง
เพียงแต่ว่า มันเป็น ค่าที่ ได้จากการสุ่ม แต่งานวิจัยอาจารย์มันไม่ได้สุ่มมันไปใช้เอ็กซ์บาร์ อย่างเงี้ย
จะต้องถูกแก้ตรงนี้เป็นหลัก เพราะฉะนั้นเนี้ยก็เลยกลับไปดูว่าตัวนี้จะเจอบ่อยที่เป็นมีกับเอ็กซ์บาร์
ในเรื่องของการนำเสนอ ข้อมูลแล้วแล้วคิดว่าอยากให้ระวังในคราวต่อไปอะนะคะ กรณีนี้ถ้าเป็นแบบ อาจารย์เก็บ
ข้อมูลกับเด็กพิเศษ 5 คน แล้วก็เอามาเลยเลือกมาเลย อย่างเงี้ยอาจารย์นำเสนอมีถูกต้องนะคะ
แล้วก็นำเสนอในตัวที่เป็นมี แปลว่ามีต้องใช้กับตัวแปรต่อเนื่อง อันนี้ก็เป็นเทคนิคที่จะต้องไปใช้คะนะคะ
ว่าแล้วเราใช้ความแปรปรวน เราจะมาเขียนเอสดี ก็คงจะใช้ตัวไหนเหมาะกว่าคะ ก็ต้องเป็นซิกมาเป็นต้น
แต่ว่าที่ผ่านมามีการทำไปถึงพีทีสก็เลยตกใจว่า เอ๊ะ เก็บกับอุปกรณ์เราจะต้องไปสถิติอ้างอิงหรือ อันนี้ก็ที่เจอ แล้ว
ใช้ คำว่า เยอะ ด้วยนะคะ ก็มันไม่ได้ เน้นว่าจะ สถิติ ขึ้นต่ำ หรือ ขึ้นสูง แต่ส่วนตัวมองว่าความถูกต้อง นะ
ต้องยื่นหนึ่ง แล้วก็ bullet ที่ 5 อันนี้ในส่วนตัวเนี้ยก็มองว่าเวลาเราวัดตัวแปร ถ้าเป็นตัวแปรพุทธรูทวิสัย
หรือความรู้คะ อยากให้เค้าเกิดผลสัมฤทธิ์แล้วตัวการออกแบบเราเป็นแบบ pre test post test design เนี้ย
มันย่อมต้องมีการวัดก่อน และหลัง treatment ปรากฏว่าที่เจอมันใช้แบบสอบถามบางคนบอกว่าใช้ได้อะเงี้ย
แต่ส่วนตัวมองว่าเราจะทราบได้ยังไงว่าความรู้ที่เด็กเกิดหลังจากการสอบ post test
เนี้ยมันมาจากการสอนของเรา หรือเค้าจำข้อสอบตั้งแต่ pre test แล้วไปหาคำตอบหรือเปล่า อันเนี้ยคือตอบยาก
จ้ะวิธีการที่จะใช้เสมอเลยและบอกกับทุกคนว่าถ้าเป็นความรู้ไม่ว่าจะเป็นรู้จำ เข้าใจนำไปใช้อะคะ
คอนเทนต์เดียวกันทุกอย่างเลย แต่อยากให้สร้างเป็นแบบวัดที่เป็นหรือคู่ขนานคู่ขนาน
เป็นเรื่องความยากง่ายคู่ขนานในเรื่องเนื้อหาเพื่อที่ลดอัตราการที่มันจำข้อสอบได้ แต่ถ้าเมื่อไหร่ก็ตาม เป็นจิต
พิสัยก็ คือ เป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับความรู้อะนะคะ บุคลิกภาพหรือทางพลศึกษาเนี้ย
เค้าจะมีเรื่องความยืดหยุ่นทางกายเป็นต้น เค้าอยากรู้ว่าโปรแกรมที่ใช้จะมันมันทำให้ยืดหยุ่นดีขึ้นมั้ย
แปลว่าก็ต้องวัดความยืดหยุ่นก่อนใช้โปรแกรม หลังจากนั้นโปรแกรมเสร็จแล้วก็วัดความยืดหยุ่นอีก
ภายใต้แบบวัดเดิม ซึ่งอันเนี้ยสามารถใช้ซ้ำได้ในกรณีของเครื่องที่เจอแล้วมีคนใช้ซ้ำในแบบวัดความรู้
ก็เลยมีความรู้สึกว่าอันเนี้ยมันยากมาก กับการที่จะบอกว่าผลมาจากทรีตเมนต์อะนะคะ อันสุดท้ายอันนี้เจอบ้าง
แต่ไม่เยอะคะ บางงานวิจัยเนี้ยทำวิจัยเชิงคุณภาพอาจจะเป็นเฟสหนึ่ง หรือไปอยู่เฟส 3 ช่วงไหนก็ว่ากันนะคะ
บางงานเนี้ยเป็นงานวิจัยสังเคราะห์ เอกสารคำถามเราก็คือว่า เอ๊ะ เค้าเขียนดีมากเลยคะว่า เอกสารเนี้ย

มีลักษณะย้อนหลังไม่เกิน 5 ปีดีมาก ขาดการรีพอร์ต ว่าแล้วเค้าบันทึกใส่อะไร คือเครื่องมือ ในการบันทึกเนี่ย เราก็จะเรียกมันตรงไปตรงมาว่า แบบสังเคราะห์เอกสาร หรือแบบบันทึกอะไรอย่างเงี้ยค่ะ ตรงเนี่ยแม้ว่า บางคนเข้าใจว่าเอกสารเป็นเครื่องมืองานวิจัยถูกต้อง แต่จากการที่เอาเอกสารมากองเนี่ย เราต้องมีวิธีการ ในการแคร์ข้อมูลก็ต้องนำเสนอด้วย ซึ่งส่วนใหญ่ตรงเนี่ยค่ะ ก็เป็นนิพนธ์ หน่อยหน่อย แต่ส่วน ใหญ่ที่เจอ เนี่ยค่อนข้างเป็นห่วง เรื่องของการใช้สัญลักษณ์ทางสถิติ การที่ไม่ชัดเจนว่าสุ่ม หรือไม่สุ่มแล้ว จะใช้สถิติอ้างอิงทำไมประมาณนี้ ค่ะ

01:53:21 ปิยพงศ์

ขอบคุณครับ ก็ เป็น ประเด็นที่เราจะได้ต้องระมัดระวัง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ การสุ่มเอง ก็ตาม หรือการเลือกใช้สถิติ หรือ สัญลักษณ์ทางสถิติเองก็ตาม บางที ดิดเอ็กซ์บาร์กันจนลืมเก็บเป็นประชากร ไปละ แล้ว ก็ใช้เอ็กซ์บาร์ก็จะดูไม่เหมาะสม ขอบคุณมากมายนะครับ อันนี้ก็เป็นคำถามสุดท้ายแล้ว ที่ที่เราได้รวบรวมมาครับผมก็เท่ากับว่าเราได้ตอบคำถามอย่างครบถ้วน ในส่วนของข้อสงสัยที่ฝากส่งกันมา ของอาจารย์ในคณะได้รวบรวมมาต้องขอบคุณนะครับ วิทยากรทั้ง 3 ท่านเลยครับ ตั้งแต่ท่านรองศาสตราจารย์ ดร.มานิกา วิเศษสาร นะครับ ท่านรองศาสตราจารย์ ดร.จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ และก็ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัญชลี ลพประเสริฐ ครับ ที่กรุณาสละ มาเป็นวิทยากรให้เราครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2 และนะครับ แล้วก็เตรียมขออนุญาตครั้งต่อไป ซึ่งจะเป็นเวทีที่เราจะเอาบทสรุปของเรื่องราวที่เราทำมา 2 และ3 ครั้งที่ผ่านมา เนี่ยไปสรุปแล้วก็พูดคุยกับเวทีเคเอ็มอีกครั้งนึงในช่วงเดือนพฤษภาคม ซึ่งจะได้ทำเรื่องของขออนุญาตหมาย ท่านอาจารย์ต่อไปในอนาคตนะครับผม สำหรับวันนี้ ต้องขอบคุณทั้งท่านวิทยากรเป็นอย่างยิ่งเลย ที่ได้เตรียมตัวและแลกเปลี่ยนองค์ความรู้กับเรามาตลอดนะครับ แล้วก็ท่านผู้เข้าร่วมการอบรมที่อยู่ร่วมกับเราในวันนี้มาเรียนรู้ด้วยกันนะครับ มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้วยกันนะครับ ที่นี้มีถ้ามีท่านไหน มีประเด็นสงสัยจะสอบถามอะไรในหัวข้อนี้ก็สามารถ ส่งคำถามมาได้ ณ ตอนนี้เลย อาจจะเปิดไมค์แล้วก็สอบถามนี้เลยนะครับ ถ้าไม่มีอีกแล้ว

01:55:33 ปิยพงศ์

แล้วก็เพียง พอแล้วสำหรับวันนี้จะถ่ายภาพตอนปิดอีกสักหน่อยมัยครับ รบกวนทุกท่านเปิดกล้อง ถ่ายรูปด้วยกันเลยนะครับ ในช่วงท้ายนี้นะครับ แล้วเดี๋ยวเราจะได้ปิดห้องแล้วครับผมครับ ขอบคุณมากมายนะครับ ท่านเปิดกล้องกันแล้วนะครับ เดี่ยวอาจจะเป็นท่านอาจารย์บีกให้สัญญาในการถ่ายภาพนะครับ

01:56:07 ภูริเดช

123 ครับ ขออีกภาพครับ เรียบร้อยครับ

01:56:21 ปิยพงศ์

ครับ ขอขอบคุณมากมายนะครับ ทุกทุกท่านเลยทางท่าน วิทยากร และคณาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ที่
ร่วมกิจกรรมกับกรรมการ KM ในวันนี้ครับ และขอบคุณกรรมการ KM ในวันนี้ที่อยู่ร่วมกันมาจนจบด้วยครับ
ครับ วันนี้ก็ขอปิดห้องประชุม แต่เพียงเท่านี้ครับ ด้วยความระลึกถึงทุกท่านครับ แล้วก็ขอลาว่าคำว่า
สวัสดีเลยนะครับ

